

Resumé af panel I, Schiller Instituttets konference: ‘Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien’

Den 13. april 2024 (EIRNS) – Det første panel på Schiller Instituttets konference, “Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien”, blev åbnet med et uddrag fra en præsentation af Lyndon LaRouche ved en konference i Zayed Center i De forenede arabiske Emirater den 2. juni 2002. LaRouche placerede Mellemøsten som en historisk korsvej, der forbinder Eurasien og Afrika siden den mørke tidsalder. Han foreslog at se på regionen fra rummet, begyndende med afsmeltningen af gletsjerne, dannelsen af Middelhavet, og at bemærke, at det centrale problem i regionen ikke er eksistensen af olie, men manglen på vand.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet, leverede den indledende præsentation, som er offentliggjort i sin helhed andetsteds.

Hun blev efterfulgt af to ambassadører fra Palæstina: H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palæstinas ambassadør i Danmark; og H.E. Mounir Anastas, Palæstinas ambassadør ved UNESCO.

Professor Hassassian sagde, at Palæstina var blevet erobret mange gange i historien, og pegede på Balfour-mandatet, der udløste et århundrede med aggression og etnisk udrensning i den påtvungne skabelse af et zionistisk “hjemland” gennem fordrivelse af palæstinenserne, så man kan hævde, at palæstinenserne betalte prisen for Holocaust i Europa. Nu har

Israel en "licens til at dræbe" med fuld opbakning fra USA. Israel erklæres for at være "demokratiets bastion" i Mellemøsten, men det er tydeligvis ikke noget demokrati, men et teokrati. På trods af ord om sympati for det folkemord, der finder sted mod palæstinenserne, har Vesten intet gjort for at stoppe nedslagtningen, mens USA sender nødhjælp, samtidig med at de sender bomber.

Han og andre på konferencen roste LaRouches Oase-plan-koncept, men advarede om, at "der ikke kan blive fred uden en politisk løsning." Alligevel, sagde han, er der potentiale, og Schiller Instituttets konference giver et "vindue af muligheder."

Ambassadør Anastas påpegede, at UNESCO har haft et vandprojekt siden 1965 og vil afholde en konference på Bali i Indonesien i maj. Israel har brugt vand som et våben, og verden har set passivt til, med "passiv medvirken" selv fra dem, der ikke bevæbner Israel. Han sagde, at UNESCO også har et program vedrørende journalister, og at Israel nu har dræbt 133 journalister, 10% af det samlede antal i Gaza, et tal, der aldrig er set i nogen anden krig noget sted, og tilføjede at der er blevet dræbt 30 i Ukraine på grund af det faktum, at Israel bevidst går efter journalister og mediecentre. På samme måde med uddannelse – 204 skoler er blevet ødelagt, og 6 universiteter.

Princippet i Oase-planen er korrekt, sagde han, men forudsætningen for planen er en politisk løsning med tre trin: 1) anerkendelse af Palæstina som stat; 2) lige rettigheder for alle mennesker i regionen; 3) ingen kan tillades at være hævet over loven, som den israelske regering er i øjeblikket.

H.E. Beryl Rose Sisulu, Sydafrikas ambassadør i Mexico, diskuterede Sydafrikas rolle i at etablere et princip for at løse racemæssige og etniske splittelser og had gennem forhandlinger og samarbejde, da hendes land havde overvundet mange års apartheid, der gik tilbage til den hollandske og britiske besættelse, der begyndte i det 17. århundrede. Det

var en lang og voldelig kamp, men den blev løst gennem fredelige forhandlinger. Hun sagde, at Nelson Mandela lagde vægt på uddannelse og opofrelse hos ledere, som skal være villige til at "byde forskelle velkommen." Hun mente, at Sydafrika var et "fyrtårn af håb" for kontinentet og verden, at samarbejde og dialog kan skabe forsoning. I sine afsluttende kommentarer takkede hun fru Zepp-LaRouche for hendes kommentarer, som udtrykte taknemmelighed for, at Sydafrika startede afsløringen og kampen mod folkemordet i Gaza gennem indsatsen ved Den Internationale Domstol.

Donald Ramotar, tidligere præsident for Guyana, understregede, at "verden aldrig har været så tæt på en atomkrig", men at mulighederne for at undslippe global fattigdom og krig er til stede. Han gennemgik Wolfowitz-doktrinen, og de mange krige den har forårsaget. Han betonedede sin støtte til Oase-planen, ikke kun i forhold til krisen i Sydvestasien, men at en sådan tankegang også er nødvendig for at løse den globale krise. Han understregede, at fred og udvikling begge er nødvendige: man kan ikke få det ene uden det andet.

Helga Zepp-LaRouche gik ind i diskussionen for at tale til de to ambassadører fra Palæstina om spørgsmålet om, at der er brug for en politisk løsning, før udvikling er mulig, og uddybede, at tankegangen bag Oase-planen er, at en udviklingspolitik for alle sider faktisk er en "forudsætning" for enhver levedygtig fredsplan. Hun noterede sig Lyndon LaRouches reaktion på Oslo-processen dengang, hvor han insisterede på, at spaderne skulle i jorden med det samme, at folk skulle se resultaterne og kunne overskue de langsigtede udsigter. Dette blev saboteret af Verdensbanken, som forhindrede den nødvendige finansiering. Vi må bruge denne konference og Oase-planen til at opbygge en bredere international konference med behovet for at udvikle midler til at bryde fortvivlelsens og fattigdommens cyklus for alle nationer.

Professor Hassassian svarede ved at takke fru Zepp-LaRouche,

men tilføjede, at man ikke kan have udvikling, så længe den ene side er den "øverste hund", og den anden er nedenunder. Udvikling, sagde han, kan være katalysatoren, men det er klart, at der ikke er nogen militær løsning.

Dr. Connie Rahakundini Bakrie, lektor og strategisk analytiker (Indonesien), beskrev de 500 år med muslimsk styre under Det Osmanniske Rige. Balfour-erklæringen indledte opløsningen af imperiet, hvor Harry Truman gav USA tilladelse til den zionistiske plan i 1948, og den etniske udrensning er fortsat siden da. Hun sagde, at briterne måtte tage det fulde ansvar og lade en ikke-regional magt sætte reglerne ved at fortælle araberne, at de ville befri dem fra Det Osmanniske Rige. De brugte udtrykket "nationalt hjem" uden at angive nogen definition. Indonesien har som en ledende islamisk nation en væsentlig rolle at spille, og tilføjede at briterne og franskmændene, som er skyld i problemet, må sætte sig sammen for at finde ud af, hvordan vi kommer ud af krisen.

H.E. Pavel Shidlovsky, Hvideruslands Chargé d'Affaires i USA, bemærkede, at fremkomsten af en multipolær verden var "uacceptabel for Vesten." Han gennemgik Hvideruslands rolle i Ukraine-krisens opståen og understregede, at de altid har ønsket dialog med Vesten. Senere på konferencen svarede han på en opfordring til at gøre op med historierevisionismen og finde frem til sandheden ved at sige, at Vestens manglende evne til at fortælle den fulde historie om nazisternes grusomheder under Anden Verdenskrig var en af grundene til, at den nazistiske ideologi nu dukker op igen i hele regionen. Han kaldte Oase-planen "ambitiøs, en fordel for alle," som "vokser, jo mere du studerer den," og han håbede, at andre ville slutte sig til den.

Prof. Georgy Toloraya, direktør for Russian National Committee for BRICS Research, præsenterede en dristig plan for at løse katastrofen i Gaza. BRIKS, sagde han, kunne følge ideen fra Hong Kong og lade BRIKS "leje" et område, måske i 50-100 år, med Saudi-Arabien og Egypten (BRIKS-medlemmer) som forvaltere

og BRIKS' Nye Udviklingsbank til at organisere udviklingen af infrastrukturen. Israel ville ikke længere have nogen rolle, foreslog han. Han støttede kraftigt Schiller Instituttets opfattelse af, at udvikling er grundlaget for fred, uden hvilken der ikke vil være nogen permanent fred. Han udtrykte sin anerkendelse af BRIKS' plan om at afskaffe dollaren som grundlag for verdenshandelen og for et nyt internationalt sikkerhedssystem.

Graham Fuller, den tidligere næstformand for U.S. National Intelligence Agency, med mange år i CIA i den islamiske verden, sendte en optaget besked. Han beskrev Oase-planen som "det mest spændende tiltag i Mellemøsten i lang tid". Han henviste til den negative virkning af "årtiers hæslige geopolitik" med de koloniale operationer i regionen, der går tilbage til korstogene, "som aldrig rigtig ophørte." Han var optimistisk med hensyn til Oase-planens succes og håbede, at afslutningen på Den kolde Krig kunne forhindre kolonimagternes indblanding i at sabotere den. Han bemærkede, at Rusland og Kina ikke var "ideologiske", som begge sider var under Den kolde Krig, da ingen af dem nu har til hensigt at påtvinge verden kommunismen. (Fru Zepp-LaRouche svarede senere, at en sådan håbefuldhed ikke var berettiget, når de vestlige nationer var så ideologisk drevet til at fremstille verden som "den regelbaserede orden vs. autokratier", og tilføjede, at de vestlige nationers karakter i dag, især Tyskland, faktisk var autokratisk).

Fuller sammenlignede Oase-planen med den grundlæggende karakter af Bælte- og Vej-Initiativet. BRIKS repræsenterer fremkomsten af en multipolær verden, hvor især Rusland dukker op som en ny magt med bred støtte fra det Globale Syd. Han konkluderede, at han håbede, at Schiller Instituttet kunne lykkes med at forene det eurasiske kontinent uden alle de dødsfald, som blev brugt af Djengis Khan, da han forenede Eurasien i det 13. århundrede.

En meget livlig diskussion fulgte, med spørgsmål fra hele

verden. Der var fokus på ødelæggelsen af international lov, som udtrykt ved USA's erklæring om, at våbenhvile-resolutionen vedtaget af FN's Sikkerhedsråd var "ikke-bindende". Fru Zepp-LaRouche bemærkede, at når verden erklærer, at verdens formodet vigtigste institution, FN, ikke har nogen autoritet, så er vi på vej ind i en lovløs jungle.

Andre diskussioner drejede sig om historieforfalskning, som blev italesat af Amb. Sisulu om vigtigheden af at afsløre den faktiske historie om apartheid i Sydafrika, som var blevet dækket over under apartheid-styret, og at en lignende indsats må gøres for at genoprette den virkelige historie om apartheid i Palæstina under israelsk besættelse. Fru Zepp-LaRouche bemærkede, at dette er et universelt problem, som kommer af, at historien oftest skrives af vinderne.

Fru Zepp-LaRouche sluttede med at gentage sin opfordring til en ny international konference om en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer, baseret på Den Westfalske Freds princip.

“Handling, og det skal være NU

Ikke korrekturlæst

15. april 2024 (EIRNS)-Helga Zepp-LaRouche understregede i to diskussioner med kolleger mandag, at det i denne potentielt katastrofale verdenssituation er afgørende, at referatet fra Schiller Instituttets konference i lørdags, "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og

Palæstina og for hele Sydvestasien", bliver gjort tilgængelig i et komprimeret format inden for 48 timer. I FN vil der i de kommende dage være diskussioner, som kan vise sig at blive skelsættende. Schiller Instituttet præsenterede udførligt Lyndon LaRouches indsigt, som stadig er kontroversiel for mange, at en omfattende fysisk-økonomisk løsning enten må ledsage eller gå forud for ethvert effektivt forslag til løsning af befolkningskrigene i Ukraine og i Gaza/Vestbredden.

Denne "seismiske" begrebsændring skal indsættes i den kommende debat om krig eller fred, som nu finder sted, både i FN og i gaderne og hjemmene i den transatlantiske del af verden. Det kan gøres ved at bringe kraften i det budskab, som konferencens 15 oplægsholdere leverede, i form af et komprimeret format til islamiske nationer, BRIKS-Plus-nationer, til producenter af industrielt udstyr og til millioner af såkaldte "no future"-unge. Vi må fremkalde et hurtigt holdningsskift i USA og Europa, et skift, der har effekt som et politisk skift, og som det Globale Flertal kan reagere positivt på. Økonomisk udvikling som for eksempel i den fælles internationale genopbygning af Gaza, udført som en del af en nyligt anerkendt palæstinensisk stat, ville være en revolutionerende, men ikke helt uhørt handling. Genopbygning efter krig, inklusive det, der blev gjort i Tyskland og Japan efter den bittert udkæmpede Anden Verdenskrig, viser, at "mennesket kan være så stort, som det vil."

Nogle militæksperter [heriblandt Scott Ritter] har påpeget, at Irans svar på Israels angreb på deres ambassade i Syrien viste, at Iran rent faktisk kan trænge igennem det højt profilerede Iron Dome "skjold" – selv hvis USA, Storbritannien og andre nationer tilslutter sig Israels forsvar. Ifølge disse eksperter gav Iran Israel og USA 72 timers varsel, netop for at holde tabene på et minimum. Iran brugte derefter droner til at aktivere de israelske radarsystemer; krydsermissiler til at identificere de israelske affyringsrampers position (ved at tvinge Israel til at skyde på dem); og ballistiske missiler

til rent faktisk at ramme flere steder – to luftbaser i Negev-ørkenen og israelske luftforsvarsanlæg...

Men Ritters artikel hedder "Aprils missiler", en omskrivning af titlen på Barbara Tuchmans berømte studie af Første Verdenskrig, Augusts kanoner. Den tåbelige, ubønhørlige glidebane ind i verdenskrigen i august 1914 var begyndt mere end to årtier tidligere og blev, som i dag, benægtet af de herskende eliter som værende "deres hensigt". Men som økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche sagde, da han beskrev oprindelsen til Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig (som i sig selv var en direkte følge af den forrige verdenskrig): "Briterne forregnede sig i deres uendelige visdom."

Briterne lærte intet af deres fejltagelser. Den samme imperiale dårskab, som fik dem til at udløse Første Verdenskrig, blev endnu mere rodfæstet ved krigens afslutning, som det fremgik af Versailles-traktaten fra 1919, som den britiske John Maynard Keynes kaldte "en tyveårig våbenstilstand". Resultatet var 100 millioner døde på verdensplan, selv uden brug af atomvåben helt til det sidste. Se Tony Blair, David Cameron, Boris Johnson eller Kong Charles i øjnene. Kan nogen seriøst tro, at en "fredsløsning" kan komme fra nogen af disse mennesker eller deres amerikanske håndlangere?

For kun en uge siden, i forbindelse med den totale solformørkelse, kiggede millioner af mennesker indirekte ind i solens "øje". For dem, der befandt sig på de respektive "nulpunktssteder", fik det karakter af "en religiøs oplevelse", som en læge udtrykte det, da han beskrev, hvad der var sket. "Jeg beskriver aldrig noget på den måde, men det er det eneste, jeg kan komme i tanke om, som indfanger den måde, det fik mig og min familie til at føle på." Vores opgave er at gribe ind ved hjælp af Oase-planen på en sådan måde, at afgørende grupper af mennesker, og derefter måske hele nationer, udvikler evnen til at se menneskeheden fra det udsigtspunkt, som mange opdagede i sidste uge. Det var det

udsigtspunkt, hvorfra økonomen Lyndon LaRouche formulerede sin Oase-plan.

“Zoom ind, som fra en rumstation i kredsløb, på fortidens og nutidens økologi i denne region af verdens biosfære. Lad os i vores fantasi se den langtrækkende historiske proces med afsmeltningen af den store eurasiske gletsjer i intervallet fra omkring 19.000 år siden, hvor havniveauet var cirka 400 fod under det nuværende. Se udviklingen i Middelhavsområdet i løbet af de følgende årtusinder. Følg den senere fase med stor udtørring af de engang så rige ørkenområder i Sahara, Golfen og Centralasien. Ud fra dette panorama over en længere periode bliver vi på den mest nyttige måde mindet om en kendsgerning, vi allerede kender: at den mest kritiske af de strategiske økonomiske faktorer i Mellemøsten som helhed i dag ikke er olie, men ferskvand.”

Det er den metode, som Diane Saxe og Jose Vegas uafhængige kampagner har gjort sig til talsmænd for. Det er den metode, som Schiller Instituttets Oase-konference går ind for. Og det er den metode, der kan genskabe selvstyre, baseret på princippet om den almene velfærd, i de fejlslagne stater i den transatlantiske verden. Som LaRouche sagde: “Indholdet af politik er den metode, hvormed den bliver udformet.”

Photo by NASA / Unsplash

Udvikling af ‘Oaseplanen’: Et kapløb om menneskehedens

overlevelse

Ikke korrekturlæst

14. april 2024 (EIRNS) – Gennem hele sin kampagne for “Oaseplanens” idé om fred gennem udvikling for at stoppe krigen i Sydvestasien, har Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche advaret om, at hvis krigen spreder sig til Iran, er faren for verdenskrig overhængende. Det er nu sket. Nu haster det med at få nationerne med på det udviklingsprincip, som Oase-planen repræsenterer, og med at mobilisere amerikanerne til at bryde med den krigspolitik, som USA’s politiske fraktioner fører.

USA bærer ansvaret for dette udbrud af krig mellem Iran og Israel. Ved at vælge konsekvent at smile sig igennem Israels ulovlige, provokerende og fatale bombing og ødelæggelse af Irans diplomatiske faciliteter i Damaskus den 1. april – og endda nægte at anerkende, at en iransk diplomatisk facilitet var blevet angrebet – gav Biden-administrationen og dens “allierede og partnere” ikke Iran nogen mulighed, intet “dække” for en nedtrapning; Iran kunne ikke pege på nogen modstand mod Israels ulovlige angreb, bortset fra et modangreb, som de selv måtte foretage. USA skyndte sig derefter med sine embedsmænd, styrker og våben for at støtte Israel og friste Bibi Netanyahu til at sprede sin krig og lægge pres på Kongressen for at give Ukraine 60 milliarder dollars til NATO’s krig mod Rusland.

Derfor er det et afgørende fremskridt i dette kapløb om menneskehedens overlevelse, at Schiller Instituttets internationale konference i weekenden mødte flere nationers respekt og påskønnelse af Oaseplanen. To palæstinensiske ambassadører blev engageret af Helga Zepp-LaRouche i en omfattende dialog om LaRouche-planen og gav den deres største respekt, mens de fastholdt deres forskellige synspunkter på det afgørende spørgsmål, om en sådan udvikling virkelig kan

bringe varig fred snarere end kun at følge af fred. En russisk diplomatisk repræsentant ved FN støttede udtrykkeligt Oasis-planen i forberedte bemærkninger; ambassadøren fra Hviderusland kommenterede, at "jo mere man ser på den, jo mere vokser den på én."

Repræsentanter for den private sektor inden for vandteknik og byggeri fra USA og europæiske lande debatterede principperne for Verdens landbroen eller BRIKS Bælte og vej-udvikling.

De allierede New York-kampagner for LaRouche-uaafhængige Diane Sare til det amerikanske senat og Jose Vega til den amerikanske kongres fra Bronx, der begge er ved at blive kendt nationalt og endda internationalt som dristige intervenienter for fred og økonomisk fremgang, er nu i centrum for at tvinge USA's politik til at ændre sig. Begge stiller op mod fortalere for en krigspolitik mod Rusland og Kina samt i Sydvestasien. Al støtte til dem er støtte til en amerikansk drejning mod et nyt paradigme: "store projekter" som Oase-planen; omlægning af militær produktion til økonomisk infrastruktur, udforskning af rummet, samarbejde om videnskabelige grænser.

Bemærk en klage, der blev offentliggjort søndag i Wall Street Journal med titlen "America's Bonds Are Getting Harder To Sell", og som fortæller historien om de seneste statslige auktioner over langfristede amerikanske obligationer – auktioner, der har varieret fra blot dårlige til forfærdelige.

Så længe USA fortsætter med at forfølge Londons imperiale opgave med at "ødelægge" BRIKS-gruppen af nationer med krig og økonomisk krigsførelse, ødelægger det i stedet sig selv og bliver en forhenværende stor supermagt, der står over for sammenbruddet af sin egen ubetalelige gæld. Amerikanerne er nødt til at gøre noget for at stoppe dette.

Diagram over Oasis-planen for Sydvestasien. Kredit: Schiller Instituttet

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets konference om LaRouches Oase-plan

DENNIS SPEED: Goddag, og velkommen til dagens møde i det internationale Schiller Institut, " Oase-planen: LaRouches løsning for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og for hele Sydvestasien."

Min introduktion til Panel I på vores konference, "Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien", vil blive fremlagt af en særlig gæst – medstifteren af Schiller Instituttet, den afdøde økonom og statsmand, Lyndon LaRouche. Dette er taget fra en tale, som LaRouche holdt den 2. juni 2002 på Zayed Center for Coordination and Follow-up i Abu Dhabi, De Forenede Arabiske Emirater. Det er fra den første dag af en to-dages konference om oliens og gassens rolle i verdenspolitikken. Som man kan se, er det, som om han havde forberedt disse bemærkninger til denne dag; og det gjorde han faktisk også.

[video:

https://larouchepub.com/pr_lar/2002/020602_zayed_speech.html]

LYNDON LAROUCHE: Verden er kommet til en korsvej i den moderne historie. Hvis verden fortsætter ad den vej, som min regering og nogle andre i øjeblikket har valgt, vil civilisationen i en generation eller mere blive kastet ud i en global mørk tidsalder, der kan sammenlignes med den, der ramte Europa for omkring 750 år siden. Vi må ikke foregive, at faren ikke eksisterer, men vi må også forpligte os til det håbefulde

alternativ, som kloge regeringer vil foretrække. Derfor vil jeg tale ærligt, men også optimistisk, om en anden korsvej, Mellemøsten...

[Så langt tilbage som civilisationens historie rækker, længe, længe før opdagelsen af olie, har Mellemøsten været den strategiske korsvej for Eurasien og Afrika tilsammen, ligesom det er i dag. Med eller uden olie ville Mellemøstens historiske strategiske betydning for sig selv og for verden fortsætte...

[I betragtning af verdens desperate situation i dag kan vi ikke være så naive at antage, at magter, som måske er store eller endda blot magtfulde, derfor vil reagere fornuftigt på de relevante strategiske kendsgerninger i situationen.

Jeg fokuserer på emnet olie, men gør det inden for rammerne af de historisk bestemte strategiske muligheder for et Mellemøsten, der er defineret i sin gamle og fortsatte rolle som en afgørende strategisk korsvej i Eurasien...

[Z]oom in, som fra en rumstation i kredsløb, på den tidligere og nuværende økologi i denne region af verdens biosfære. Lad os i vores fantasi se den langtrækkende historiske proces med afsmeltningen af den store eurasiske gletsjer for omkring 19.000 år siden, da havniveauet var ca. 400 fod under det nuværende. Se udviklingen i Middelhavsområdet i løbet af de følgende årtusinder. Se den senere fase med stor udtørring af de engang så rige ørkenområder i Sahara, Golfen og Centralasien. Ud fra dette tilbageblik bliver vi på den mest nyttige måde mindet om en kendsgerning, vi allerede kender: at den mest kritiske af de strategiske økonomiske faktorer i Mellemøsten som helhed i dag ikke er olie, men ferskvand...

SPEED: Vi takker Lyndon LaRouche for denne vision. Vi håber, at denne konference vil tilvejebringe drivkraften og de intellektuelle midler til at bringe denne vision til udførelse.

Det er mig nu en ære og fornøjelse at præsentere arrangøren og hovedtaleren for dagens Panel I, grundlæggeren og lederen af det internationale Schiller Institut, Helga Zepp-LaRouche. Velkommen, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Velkommen til alle jer fra mange forskellige lande, uanset hvor I lytter nu. Vi arrangerer denne Oase-konference for at tilføre et perspektiv af håb og vise en vej ud af en ellers desperat, ekstremt farlig og faktisk katastrofal situation i Sydvestasien.

Hvis vi ikke erstatter den nuværende optrapning, som hurtigt kan udvikle sig til en fuldgyltig regional krig og blive til en global atomkrig, kan det betyde enden for den menneskelige art på denne planet. For at undgå denne fare på kort sigt er der brug for et kognitivt spring, for at begrebsliggøre en helt anden tilgang, nemlig at definere den økonomiske og sikkerhedsmæssige egeninteresse for palæstinenserne, araberne generelt, såvel som israelerne, og derefter nabolandene i den større region.

Hvorfor siger jeg dette?

Det, der er sket i de sidste seks måneder, er uden fortilfælde i hele historien. Et folkemord, som sker i realtid, transmitteres live fra slagmarken i Gaza til fjernsynsapparaterne i stuerne hos verdenspublikummet. Så i første omgang efter Hamas' angreb den 7. oktober på israelske landsbyer med 1200 døde til følge, var sympatien i store dele af verden hos Israel. Det ændrede sig dag for dag, uge for uge, måned for måned, efterhånden som milliarder af mennesker kunne se det med deres egne øjne, ufiltreret af kommentatorer og berettende forfattere. Og det de så var ikke en velovervejede modreaktion fra et land under angreb, men en ubarmhjertig etnisk udrensning i et lille lukket område udført af en af de mest teknologisk avancerede militærstyrker i verden, som brugte kunstig intelligens til at ramme Hamas-

krigere og samtidig nægtede en helt ubevæbnet befolkning vand, mad, lægehjælp, elektricitet, boliger, tøj, sanitet osv. Indtil videre er antallet af dræbte på den palæstinensiske side omkring 33.400, hvoraf 17.000 er børn. Det vil sige, at 44% af alle dræbte er børn! Og mere end 1 million sulter akut ihjel. Det er derfor, der har været hundredtusinder på gaden i islamiske lande, i amerikanske og europæiske byer og på universiteterne!

I kølvandet på det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus besøger den amerikanske CENTCOM-kommandant, general Michael Kurilla, i øjeblikket Israel, hvor han mødtes med IDF's stabschef, Herzi Halevi, og forsvarsminister Gallant og besøgte luftvåbnets kommandocentre samt luftbaser. Vestlige medier taler om et muligt iransk angreb på en række mål i Israel allerede i dag eller om to dage. Her til morgen lukkede Holland sin ambassade i Teheran, Lufthansa aflyste flyvninger til Iran indtil næste torsdag [18. april], og det tyske udenrigsministerium har opfordret alle tyske statsborgere til at forlade landet. Det er tydeligvis en nervepirrende situation, som i værste fald kan udvikle sig til en regional og tilmed global krig.

På trods af denne optrapning, og så meget desto mere på grund af den, er det derfor yderst påtrængende, at en helt anden tilgang introduceres, nemlig den såkaldte Oase-plan, som blev foreslået i 1975 af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Den er baseret på ideen om at skabe et incitament for både palæstinenserne og israelerne til at erstatte de nuværende følelser af dyb skade, smerte og fortvivlelse for nogle og had for andre, med et perspektiv om en fælles økonomisk udvikling for at skabe en bedre fremtid for alle kommende generationer. For palæstinenserne er det af vital betydning for selve deres eksistens, og for israelerne bør de lytte til dem, der advarer dem om ændringen i opfattelsen af verden, såsom Ami Ayalon, den tidligere direktør for Shin Bet under Oslo-aftalens tid. I en artikel i det aktuelle nummer af Foreign Affairs advarer

han Israel om, at efter IDF's angreb på madvogne den 29. februar, hvor 112 mennesker blev dræbt og 760 såret – som desperat forsøgte at få fat i den mad, der kunne redde dem fra sultedøden – og angrebet på de syv World Central Kitchen-arbejdere, har krigen mistet sin legitimitet i verdens øjne; at den ikke længere ses som en krig i selvforsvar, men som en ekspansionistisk aggression. Desuden skriver Ayalon, at Israel ikke kan vinde ved at eliminere Hamas' ledelse, da det ikke vil få Hamas' ideologi til at forsvinde.

Det er årets underdrivelse. Selv om den nuværende krise ikke vil føre til en global udslettelse af hele menneskeheden, hvor Israel naturligvis også vil forsvinde, vil fremtiden for alle blive et helvede, hvor den ene krig vil følge den næste, som vi har set det i de sidste 75 år, og som naturligvis altid fodrer de forskellige våbenproducenter i de voksende militærindustrielle komplekser, hvis ikke voldscyklussen bliver afbrudt en gang for alle.

Det, vi foreslår, er derfor den opdaterede version af Oase-planen, der først blev introduceret af Lyndon LaRouche i 1975, og som han foreslog efter at have deltaget i en fejring af Baath-partiet i Irak med deltagelse af mange ledere fra den Alliancefri Bevægelse. For enhver, der besøger Sydvestasien, er den mest slående oplevelse den overvældende tilstedeværelse af ørkenen og den åbenlyse mangel på vand, især ferskvand. Det er også klart, at kravene til vandforbrug for enhver befolkning, israelsk eller arabisk, for en moderne levestandard, ikke kan opfyldes fra de eksisterende "naturlige" vandressourcer. Desuden har manglen på vand og bestræbelserne på at kontrollere adgangen til vand spillet en afgørende rolle i alle de hidtidige militære konflikter.

De eksisterende grundvandsmagasiner i regionen giver ikke engang tilnærmelsesvis nok vand, så selv en fair delaftale ville ikke løse problemet. For at skabe store mængder nyt ferskvand må man tage en række forskellige metoder i brug. De mest oplagte til at begynde med er flere kanaler, der

forbinder Middelhavet med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Det Røde Hav. På grund af højdeforskellen ligger Det Døde Hav ca. 400 meter under Middelhavet, så det giver mulighed for vandkraftproduktion. Men hvis man skaber en ekstra kanal fra Aqaba-bugten til Det Døde Hav og derefter forbinder de to kanaler med en tværgående kanal, er noget andet muligt. Den grundlæggende idé er at øge kanalernes størrelse tilstrækkeligt til at muliggøre storstilede afsaltningsprojekter langs kanalernes bredder ved hjælp af et antal atomkraftværker. På grund af de seneste årtiers teknologiske gennembrud, tilgængeligheden af den fjerde generation af pebble-bed-reaktorer, højtemperaturreaktorer, som oprindeligt blev udviklet af professor Schulten i Jülich, Tyskland, og som nu produceres af Kina, er sikkerhedsproblemerne blevet løst. Der er også mulighed for at bruge reaktorer med thoriumcyklus, som er unikt anvendelige til civilt forbrug af kerneenergi. Man kunne bygge et stort antal 300-megawatt-eltværker, det man tidligere kaldte "nuplexes" eller "duplexes" langs kanalerne, og skaffe ferskvand til kunstvanding i stor skala til genplantning af skov, landbrug, opbygning af transportinfrastruktur og nye byer.

Selv om omkostningerne ved at producere ferskvand fra afsaltning af saltvand med atomenergi er relativt høje, er den økonomiske fordel ved den enorme økonomiske aktivitet, der genereres på denne måde i områder, hvor der absolut ikke var nogen før, størrelsesordener højere end det beløb, der oprindeligt blev brugt. Det er den unikke kraft ved menneskeligt arbejde, at det ved hjælp af videnskab og teknologi tilføjer værdi til processen, så resultatet af arbejdet altid er højere i værdi end alle de elementer, der gik ind i det. Den energitæthed, der bruges i dette, bestemmer graden af merværdi. Så det betaler egentlig for sig selv.

Man bør derfor ikke kun se på de projekter, der er nævnt her indtil videre, men have en vision om, hvordan denne region kan

se ud om en, to, tre, fire generationer. Tag for eksempel Kina, som i løbet af de sidste 30 år har gjort flere ørkenområder grønne med succes. Den kinesiske økonom Dr. Ding Yifan beskriver i sin nye bog, *The New Dynamics of Development: The Crisis of Globalization and China's Solutions*, hvordan næsten en tredjedel af Hobq-ørkenen i Indre Mongoliet er blevet effektivt behandlet og er blevet en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller, og hvordan tusindvis af hektar skov er blevet genoprettet i Sekhangba ikke langt fra Beijing, og hvordan 30% af ørkenen på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mawusu-ørkenen nu er dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt genvundne landbrugsjord er nået op på 640.000 hektarer, hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd. Dr. Ding Yifan fortæller, at Eric Solheim, FN's undersekretær og UNEP's administrerende direktør, roste Hobq-ørkenmodellen, som giver fremragende erfaringer til andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer, og at Kinas erfaringer med sandkontrol også kan spredes til Afrika, Mellempøsten og Latinamerika.

For at kunne forestille sig en udviklingsvision for hele regionen: fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf og Det Røde Hav, og hvordan dette område kan udvikle sig som et fremtidigt knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa, bør man forestille sig infrastrukturtætheden i for eksempel Tyskland, hvor man har et integreret system af motorveje, jernbaner og vandsystemer, som udgør forudsætningen for avanceret industriel udvikling og landbrug. Der er ingen objektiv grund til, at Sydvestasien ikke kan opnå et sammenligneligt niveau i fremtiden.

Hvis den truende krig kan undgås, kan den tektoniske forandring, som finder sted i verden i dag, hvor landene i det Globale Syd allerede arbejder på at skabe et nyt økonomisk system, skabe betingelserne for den fulde udvikling af Sydvestasien. Rusland, Kina, Indien, Iran, De forenede

arabiske Emirater og Egypten er allerede medlemmer af BRIKS; Saudi-Arabien er kandidat, og andre lande som Tyrkiet har tilkendegivet, at de har til hensigt at blive medlem. Hvis alle disse lande ville acceptere Oase-Planens udviklingsperspektiv og indkalde til en omfattende hastekonference om Sydvestasien i traditionen fra Den Westfalske Fred, kunne den nuværende truende katastrofe undgås, og krisen kunne vendes til begyndelsen på en ny æra med fred og udvikling.

Henry Kissinger, som foregav at være ekspert i den westfalske orden, misforstod den faktisk groft ved at insistere på, at den krævede en "balancemagt" – nemlig en unipolær politimand. Han hævdede, at "det westfalske system aldrig har været fuldt anvendeligt i Mellemøsten," da kun Tyrkiet, Egypten og Iran havde et historisk grundlag, mens grænserne for de andre stater ville afspejle sejrherrenes egenmægtighed under Første Verdenskrig.

Derfor må verden vende tilbage til den faktiske Westfalske Fred og etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Den nye arkitektur skal helt klart inkludere Rusland, Kina, USA samt en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ifølge projektet om krigsomkostninger fra Watson Institute på Brown University i Rhode Island var USA's militære udgifter inklusive følgeomkostninger i de 20 år fra 11. september 2001 til 2021 på 8 billioner dollars, som blev brugt til militære og terrorbekæmpende foranstaltninger i 85 lande, ikke inklusive amerikanske specialoperationsstyrker, CIA-operationer, "militære informationsstøtteoperationer", "psykologiske operationer" osv. I samme periode er mere end 940.000 mennesker blevet dræbt af direkte krigsvold i Irak, Afghanistan, Syrien, Yemen og Pakistan, og antallet af civile, der er døde som følge af indirekte årsager, er betydeligt højere. Hvis den sum penge – 8 billioner dollars – var blevet

investeret i programmer til at overvinde fattigdom og underudvikling, ville verden i dag være en blomstrende have, og USA ville blive fejret som en ven af menneskeheden.

Jeg kan allerede høre kritikerne sige, at dette perspektiv med en Oase-plan som udgangspunkt for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i ånden fra Pave Paul VI's encyklika, rundskrivelse, *Populorum Progressio* ikke er realistisk, eller endnu værre, fuldstændig utopisk.

Da Friedrich Schiller skrev sin trilogi *Wallenstein* om den magtfulde krigsherre fra 30-årskrigen, portrætterede han ikke Wallenstein på den måde, som den overleverede historiske fortolkning karakteriserede ham, men som en mand, der virkelig ønskede at afslutte krigen og opnå fred. I stykket lægger Schiller visionen om den Westfalske Fred, som blev indgået 16 år senere, i munden på Max Piccolomini, der er forlovet med Wallensteins datter, Thekla. I en samtale med sin far og en repræsentant for hoffet i Wien, Questenberg, siger Max:

“Du gør ham [Wallenstein] til en indigneret mand og, Gud ved!

Til hvad endnu mere, fordi han skåner sakserne,

søger at indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed.

Hvilket er den eneste vej til fred;

For hvis krig ikke ender i krig,

Hvor skal freden så komme fra?”

Det er hele ideen: “For hvis krig ikke ender i krig, hvor skal freden så komme fra?” At indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed, det er den eneste vej til fred! Ved afgrunden til det, der kan blive enden på alt liv på planeten, er vi, menneskeheden, den kreative art; og kan vi definere en løsning ud af denne fare? Så lad os lægge Oase-planen på bordet hos alle verdens regeringer!

Tak skal I have.

Helga Zepp-LaRouche til møde i Den Internationale Fredskoalition, 12. april 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition, og det er 45. uge i træk, at vi mødes. Vi er ikke stoppet, og vi vil ikke stoppe, før vi får ægte fred i verden. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Vi har en række talere og forskellige rapporter på programmet. Hvis du har nogle rapporter at give, så lad mig det vide, og vi vil sørge for at tilføje dig til dagsordenen, når vi går videre i dag; især organiseringsrapporter. Hvis du er ny, vil jeg gerne opfordre alle nye til at præsentere sig selv og fortælle os, hvilken organisation du kommer fra, og hvilken slags organisering du har lavet. Det er altid godt at høre fra nye mennesker og nye ideer om, hvad folk laver rundt omkring i verden.

Hovedformålet med det, vi gør her i dag, er at koordinere den internationale fredsbevægelse, fordi der er så stor splittelse mellem mange forskellige organisationer og grupper, at vi aldrig kommer til at opnå ægte fred, medmindre vi begynder at koordinere sammen. Det er det overordnede perspektiv, vi har.

Med det vil jeg gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller

Instituttet og medstifteren af Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche, som vil åbne mødet for os i dag. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer alle sammen. Desværre bliver den strategiske situation mere og mere anspændt dag for dag, og der er omkring tre vigtige krisepunkter, som jeg kort vil komme ind på. Den ene – måske den mest akutte og presserende – er naturligvis den i Sydvestasien, for efter det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus den 1. april er der nu en massiv bevægelse i retning af et forestående muligt modangreb fra Iran på en eller anden lokalitet i Israel. Der er forskellige aktiviteter omkring det. Den ene er, at IDF og Mossad ifølge rapporter er blevet enige om, at de har forberedt angreb, modangreb mod Iran, hvis et sådant angreb finder sted. Vestlige mainstream-medier er fyldt med rapporter som *Wall Street Journal*, der rapporterer, at et angreb fra Iran på et israelsk mål kan ske inden for 24-48 timer. Det er naturligvis med det samme. Så er der rapporter om, at den iranske udenrigsminister Amir-Abdollahian vil deltage i et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd den 18. april, næste torsdag. Den amerikanske CENTCOM-kommandør, general Michael Kurilla, ankom til Israel i går. Han mødtes med IDF's stabschef Herzi Halevi. Han besøgte en luftvåbenkommando, og i dag skal han mødes med forsvarsminister Yoav Gallant. Det er klart, at der er en ekstremt tæt koordinering mellem USA og Israel i denne sag.

I Iran er der rapporter om, at de også har forberedt potentielle planer for et sådant angreb, som er blevet præsenteret for den øverste leder Ali Khamenei. Angiveligt er der endnu ikke truffet en beslutning om det, men der cirkulerer videoer på de sociale medier om simuleringer af angreb enten mod et atomkraftværk i Negev, eller Haifa lufthavn, eller vandafsaltningsanlæg, kraftværker, inde i Israel. Hvis det skulle ske, så er vi naturligvis straks ude i en optrapning. Der er kommet udtalelser fra amerikansk side

om, at hvis der kommer et angreb fra iranerne, vil USA stå stålsat på Israels side, hvad det så end betyder.

Men jeg synes, vi skal være helt klar over, at hvis det kommer til en direkte militær konfrontation mellem Israel og Iran, så har det umiddelbart potentiale til ikke bare at blive en regional krig, men i betragtning af, at Iran er så tæt knyttet til Rusland og Kina, har det potentiale til at udvikle sig langt ud over det. Det, jeg mener med "langt mere end det", er potentialet helt ud til en global krig.

I mellemtiden har IDF angrebet endnu en nødhjælpskonvoj, denne gang fra UNICEF, som skulle bringe medicinske forsyninger ind. De blev nødt til at afbryde missionen; heldigvis blev ingen dræbt. Det er klart, at den konference, vi har i morgen, Oase Plan-konferencen, ikke kunne komme på et vigtigere tidspunkt. For vi er absolut nødt til at indføre en helt anden tilgang; nemlig tilgangen med fred gennem udvikling. Så jeg vil bede alle jer, der deltager i dette opkald, om at gøre jeres bedste for at gøre denne konference så omfattende som muligt. Vi er nødt til virkelig at lave en fremragende konference i morgen. Hvis man ser på talerne, er det på et meget højt niveau, både i det politiske panel og i det mere tekniske panel. Vi vil bruge resultaterne fra i morgen til at vise, hvad vores tilgang er, og så gå i højeste gear med organiseringen efter konferencen. Det er ikke et slutpunkt, men det er et startpunkt for en reel organisatorisk eksplosion, indtil vi har et ændret perspektiv, som er Oasis-planen for Sydvestasien.

Nu vil jeg blot nævne de to andre store optrapningspunkter: I dag er der et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd om Ukraine, som Rusland har anmodet om. Jeg har endnu ingen rapporter om, hvordan det forløber, men det vil naturligvis være ekstremt vigtigt. Og som opfølgning på det møde, vi havde for to uger siden om Macrons forslag om at sende franske tropper ind i Ukraine, er det faktisk en interessant udvikling, for de rapporter, jeg har fået fra Frankrig i dag, siger, at Macron

er i fuldstændig opløsning. Ikke alene bakkede mange europæiske lande ham ikke op, men befolkningen i Frankrig er imod at sende franske tropper. Der var en meningsmåling, der viste, at 60% af befolkningen er imod det, fordi de er klar over, at det ikke ville have NATO's artikel V i ryggen, men at franske tropper ville være der alene og derfor være et oplagt mål for russiske angreb. Det er meget godt. Men jeg tror, at den ene ting, vi virkelig bør inkludere i vores organisationspakke, er, at I husker, at Kina allerede i februar 2023 havde fremsat et 12-punkts forslag til en fredskonference og en fredsløsning for Ukraine. For nylig var den kinesiske særlige udsending Li Hui igen på en rundrejse til Moskva, Kiev, Bruxelles, Berlin og Paris. Det er en meget vigtig opfattelse, for det gode er, at Kina har opretholdt ekstremt gode relationer ikke kun til Rusland, men også til Ukraine. Så ukrainerne har gentagne gange givet udtryk for, at de stoler på kineserne, og at Kina derfor er i en unik position til at mægle og finde en diplomatisk løsning. Der vil naturligvis også blive afholdt en stor konference i Schweiz, men den er af mange blevet karakteriseret som et forsøg på at forvirre landene i det Globale Syd ved at foregive, at europæerne går ind for en fredsløsning. Men Rusland er ikke blevet inviteret, og derfor ser den konference ikke særlig lovende ud. Jeg synes virkelig, at vi skal bakke fuldt op om det kinesiske 12-punktsforslag.

Så er vi tilbage ved det sidste punkt, som desværre også er under opsejling. Som global organisation forsøger NATO at etablere sig i Asien og Stillehavsområdet. De nylige besøg af Kishida og Marcos fra Filippinerne i USA har optrappet denne situation. USA og Japan udsendte en ledererklæring efter mødet mellem Biden og Kishida. Den angreb naturligvis Kina for at skabe problemer i Det Sydkinesiske Hav og på Taiwan. Sproget var så modbydeligt, at det kinesiske udenrigsministerium udsendte en officiel demarche, en officiel protest til både USA og Japan, hvor de sagde, at dette var en fuldstændig bagvaskelse af Kina, og en absolut tilsvining af Kina, som de

var nødt til at afvise. Men det er meget tydeligt, at medmindre vi når frem til det, vi har diskuteret lige fra begyndelsen – et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitik med en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der omfatter alle lande på planeten, vil scenarierne eller områderne for potentiel krig bare skifte fra det ene krisested til det næste, indtil vi har en helt anden tilgang til verdenspolitik. Så længe det ikke sker, er der fare for, at tingene meget hurtigt kan komme ud af kontrol. Ifølge en højtplaceret person, vi talte med for nylig, som sagde: "Ja, du har fuldstændig ret. I bedste fald er vi uger fra en eksplosion og en katastrofe." Jeg synes, at det bør give næring til vores bestræbelser på virkelig at kæmpe for en fredsløsning, som skal være retfærdig for alle parter, for læren fra Den Westfalske Fred er, at medmindre den er retfærdig, og medmindre den tager hensyn til alles interesser, kan den ikke fungere.

Så jeg vil bare lade det være ved det og motivere jer til at gøre, hvad I kan for konferencen i morgen.

Afsluttende bemærkninger:

DENNIS SPEED: Jeg vil gerne her spørge Helga, om hun vil komme med en konklusion, eftersom vi ser på så mange af disse kriser, og vi har en bestemt metode eller tilgang til disse kriser, men samtidig, som Lyndon LaRouche plejede at sige: "Hvis jeg stoppede op for at tænke over, hvad der foregår i hver del af verden, ville jeg kun have tid til at græde. Jeg er nødt til at gøre noget for at handle." Så jeg vil gerne spørge Helga, da du også opsummerer, hvordan du ser både morgendagens konference og også, når vi kommer ud af den konference, hvordan du forestiller dig vores indsats. Især i betragtning af den slags ting, [navn redigeret] er gået i gang med, eller andre er gået i gang med. For IPC er tydeligvis modnet; vi er nået til et vist diskussionsniveau, vi er kommet ind i en bestemt måde at arbejde sammen på. Jeg vil bare gerne spørge, om du vil tage den sag op, da det ser ud til, at der

er mange mennesker, der er meget bekymrede over det.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja, det vil jeg gerne, men lad mig først hurtigt svare på, hvad [navn redigeret] sagde, da han rejste spørgsmålet om, at Nicaragua beskylder Tyskland for at medvirke til folkemord ved at levere våben til Israel. Den tyske regerings svar var, som I sikkert ved, en hård afvisning af enhver sådan anklage. Det er faktisk tragisk, for jeg mener, at det tyske etablissement lige nu er anglofærens naturlige skødehund i en grad, så de fuldstændig mister deres suverænitet. De tager fuldstændig fejl af spørgsmålet om Tysklands skyld i forhold til Holocaust. Hvis man kender historien om, hvad der førte til Første Verdenskrig, som var meget mere kompliceret, så var det ikke Tyskland, der var eneansvarlig for Første Verdenskrig. Det var den britiske rolle i orkestreringen af de 30 år før Første Verdenskrig. På samme måde var hele Hitler-projektet i virkeligheden et internationalt oligarkisk projekt finansieret af Montagu Norman og Averell Harriman. Folk, der studerede *Mein Kampf* og vidste, at de ville sætte Tyskland op mod Rusland, hvis Hitler nogensinde kom til magten. Så jeg nævner det kun, fordi historien er meget mere kompliceret end denne idé om, at Tyskland er kollektivt skyldig. Der var en skyld, der var et vist internationalt projekt, som naturligvis omfattede en stor del af den tyske elite, men det blev alt sammen brugt til at manipulere det tyske folk til at sige, at fordi man har den kollektive skyld, skal man være på Israels side uanset hvad. Se, seks måneder senere er der mange stemmer i Israel, der kræver, at Netanyahu bliver udskiftet så hurtigt som muligt, fordi han er anklaget for at true Israels fortsatte eksistens.

Så jeg vil bare gerne understrege, at det er tragisk, at Tyskland reagerer på denne måde, fordi den offentlige stemning – især i det Globale Syd – især efter den 29. februar, hvor IDF angreb disse lastbiler med mad, og mere end 100 mennesker blev dræbt. Og så igen, da de 7 hjælpearbejdere fra World Central Kitchen blev dræbt. Verden tror ikke længere på

historien om, at dette er en hævn for den 7. oktober. Misforholdet mellem det, der sker, er så himmelråbende. Der er en kæmpe forskel, nemlig at alle kan se nyhederne om, hvad der sker i Gaza hver dag hjemme i deres stuer. Jeg kan kun se, at hvis Tyskland bliver ved med at have denne arrogante holdning, så vil USA, Storbritannien og Tyskland blive isoleret i hele verden. Det ville være en tragedie, for jeg tror ikke, vi løser problemet ved bare at opbygge et nyt system uden USA og Europa. Jeg tror, at det er kimen til en geopolitisk katastrofe, fordi det militære apparat, som Ray McGovern altid kalder MICIMATT eller det militærindustrielle kompleks, vokser enormt i Europa lige nu. Der gøres en stor indsats for at militarisere Europa. Hvis vi ikke ændrer det, så tror jeg ikke, at det vil være muligt at undgå Tredje Verdenskrig.

Så derfor er vi nødt til at gøre en meget stor indsats for at få en anden forståelse af, hvad der virkelig er på spil her.

I morgen bliver et ekstremt vigtigt øjeblik. Vi vil, som Anastasia pegede på, og gå venligst ind på hjemmesiden og se på den igen, [downloade invitationen](#). Send den bredt ud i dag til alle dine netværk. I morgen har vi en vigtig begivenhed. Vi vil have stemmer fra Palæstina, fra BRIKS-landene, fra Sydafrika, Rusland og andre vigtige talere. Vi vil udarbejde et redskab, som vil være en pakke, vi kan tage med os ind i organiseringsugen. Nogle mennesker mener, at det er en utopisk idé, som ikke kan fungere, men jeg er faktisk overbevist om, at hvis vi får store nabolande i Sydvestasien til at sige, at der skal sættes en stopper for det rædselsshow, der foregår i Gaza, så kan vi få det til at fungere. I en vis forstand er det ikke kun Sydvestasien: Det er Afrika, det er Latinamerika, det er endda dele af Europa. Vi kan faktisk ændre dette. Jeg tror, at vi har det overvældende flertal af verdens befolkning på vores side, hvis de ved det. Derfor vil jeg opfordre jer alle til at deltage i morgen, tage den pakke, der kommer ud af denne konference, og virkelig gå i gang med en massiv organisering.

Så jeg betragter i morgen som startskuddet til en ægte revolution, der skal ændre hele udviklingen til det nye navn: Fred er udvikling. For intet andet vil løse problemet.

Ellers vil jeg foreslå, at vi som svar til [navn redigeret] og denne flotille kunne tilbyde os selv, Schiller Instituttet og vores andre hjemmesider, at vi på daglig basis kunne rapportere erklæringer, som du udsender på denne rejse. Vi kunne lave interviews; du kunne komme med kommentarer om, hvad du oplever, hvad du ser. Vi kunne tromme det sammen, og hvis andre folk samler det op, kunne vi lave et helt kor af rapporter om denne begivenhed. Det, tror jeg, ville vække interesse hos verdens befolkning. Det er, hvad jeg vil foreslå.

At bygge en oase af håb i en ørken af fortvivlelse

Ikke korrekturlæst

12. april 2024 (EIRNS) – Dagens møde i Schiller Instituttet, “Oaseplanen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien” er motiveret af følgende begrebsmæssige præmis, som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche sagde i går i sin åbningstale til det 45. fredagsmøde i træk i Den Internationale Fredskoalition: “Men det er meget klart, at medmindre vi når frem til det, vi har diskuteret lige fra begyndelsen – et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitik med en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der inkluderer alle lande på planeten – vil scenarierne, eller stederne for den potentielle krig, bare skifte fra det ene

krisested til det næste, indtil vi har en helt anden tilgang til verdenspolitik.

“Så længe det ikke er tilfældet, er der fare for, at tingene kan komme ud af kontrol meget hurtigt. En højt placeret person, som vi talte med for nylig, sagde: “Ja, du har helt ret. I bedste fald er vi uger fra en eksplosion og en katastrofe. Jeg synes, at det bør give næring til vores bestræbelser på virkelig at kæmpe for en fredsløsning, som skal være retfærdig for alle parter, for læren fra Den Westfalske Fred er, at medmindre den er retfærdig, og medmindre den tager hensyn til alles interesser, kan den ikke fungere.”

Fred kan synes at være umulig for nogle, men “Et formål, som en højere fornuft har udtænkt, at menneskers lidelser presser på, ti tusind gange besejret, må aldrig opgives.” Som præsident John F. Kennedy sagde på American University den 10. juni 1963: “Vores problemer er menneskeskabte – derfor kan de løses af mennesker. Og mennesket kan være lige så storsindet, som det ønsker. Intet problem i menneskets skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsyneladende uløselige – og vi tror på, at de kan gøre det igen.”

Optimisme er et videnskabeligt princip. JFK beviste det og sørgede for det med den bemandede Apollo-mission til Månen i 1960'erne – et uhyrligt krav til ikke bare USA, men til menneskeheden selv, men et krav, der blev opfyldt efter planen inden for det årti, hvor det blev foreslået. I dag kræver vor tids “Apollo-projekt” en optimisme, som ikke kan udledes af krig. Det kræver et, to, mange “oaseprojekter” for verden, designet som det tilsyneladende umulige, men faktisk helt gennemførlige projekt, der blev stillet for Sydvestasien. Optimisme på menneskehedens vegne er i den forstand både emnet og det organiserende princip for dagens konference.

Det 21. århundredes “Apollo-projekt” er afslutningen på

kolonialismen og dens afledte sygdomme "fattigdom, hungersnød, sygdom og selve krigen." Det er en opgave, som størstedelen af verden allerede har forpligtet sig til. Det er gennem anvendelse og frigørelse af de teknologiske kræfter og kreative videnskabelige og kunstneriske evner i verdens nationer, herunder gennem fælles missioner til Månen og Mars og på Jorden; gennem "hurtig" fælles udvikling af kernefusionsenergi til energi, der er "for billig til at måle" og let tilgængelig for alle; og gennem bygning af nye byer og udviklingskorridorer i en verdenslandbro for første gang nogensinde, at dette kan opnås.

Dagens konference er indkaldt både på tærsklen til storhed og på kanten af udslettelse. Hvilken retning, der sejrer, vil afhænge af vores styrke til ikke bare at huske, men at legemliggøre, hvad digteren Friedrich Schiller skrev: "Et formål, som en højere fornuft har udtænkt, og som menneskers lidelser presser på for, ti tusind gange besejret, må aldrig opgives." Spøgelserne fra mange Gazaer og verdenshistoriens øjne vil holde øje med, hvilken retning vi tager.

Foto: NASA Astronaut Kate Rubins

Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien

Den 11. april 2024 (EIRNS) – Denne overskrift i dagens EIR.news er titlen på åbningspanelet på den internationale online-konference lørdag den 13. april, sponsoreret af Schiller Instituttet. Dagens andet og afsluttende panel har titlen "Oase-planen: Det fysiske fundament for udviklingen af

Sydvestasien.”

Mens de specifikke diskussioner hovedsageligt vil fokusere på det østlige Middelhavsområde og den større region fra det sydlige Asien mod vest til Maghreb, gælder princippet om retten til udvikling for hele verden, og det haster. Dette perspektiv er den styrende ånd i Den Internationale Fredskoalition, der mobiliserer for at besejre det Globale NATO-vanvid, der nu befinder sig i ekstreme stadier i flere dele af verden. Bemærk den stigende fare på tre fronter: Sydvestasien, Ukraine og Asien-Stillehavsområdet.

Sydvestasien: Det Hvide Hus, udenrigsministeriet, Pentagon og de store misinformationsmedier slår på tromme for udsigten til en optrappet regional krigsførelse fra et iransk modangreb pga. Israels bombing den 1. april af det iranske konsulat i Damaskus, hvilket vil føre til et fælles israelsk-amerikansk modangreb på Iran, og så fremdeles. I dag var general Michael Kurilla fra den amerikanske centralkommando i Israel, hvor han mødtes personligt med topembedsmænd fra IDF og det israelske militær for at koordinere et forsvar af Israel i tilfælde af et iransk angreb. Præsident Biden fortalte medierne på en pressekonference den 10. april, at USA's "engagement i Israels sikkerhed mod disse trusler fra Iran og dets stedfortrædere er jernhårdt. Lad mig sige det igen: jernhårdt." Udenrigsminister Blinken lovede det samme i en telefonsamtale med den israelske forsvarsminister Yoav Gallant samme dag. Bloomberg, Reuters og andre medier snakker uafbrudt om, hvornår, hvor og hvordan Iran vil slå til – gennem stedfortrædere, direkte, indirekte osv.

Den morderiske unødvendighed i denne opbygning af et krigsscenario blev i dag understreget i en erklæring fra den iranske mission ved FN i New York: "Hvis FN's Sikkerhedsråd havde fordømt det zionistiske regimes forkastelige aggressionshandling mod vores diplomatiske lokaler i Damaskus og efterfølgende havde stillet gerningsmændene for retten, ville det måske ikke have været nødvendigt for Iran at straffe

dette slyngelregime.”

I Gaza blev USA's "jernhårde" støtte til Israel endnu en gang vanæret i denne uge af endnu et angreb på en nødhjælpskonvoj. En række lastbiler med UNICEF's medicinske ernæringsbehandling til spædbørn og anden humanitær hjælp blev i dag beskydt ved et checkpoint midtvejs mellem det sydlige og nordlige Gaza. Ingen nødhjælpsarbejdere blev dræbt, i modsætning til IDF's mord på syv medarbejdere fra World Central Kitchen den 1. april (samme dag som de angreb det iranske konsulat i Syrien!), men UNICEF var nødt til at afbryde missionen.

Verdenssundhedsorganisationens læge Dr. Margaret Harris fortalte medierne den 11. april, at hjælpearbejdere i Gaza hver især har mistet op til en tredjedel af deres kropsvægt i de seneste måneder på grund af manglen på mad. Hun advarede desuden om, at 1 million mennesker nu står over for hungersnød på kort sigt. Det officielle dødstal for civile i Gaza er 33.580, med mere end 76.000 sårede og tusinder af savnede.

“Hvad er tvangsforflytning og bevidst udsultning af en hel befolkning, hvis ikke et folkedrab?” Sydafrikas præsident Cyril Ramaphosa krævede at få det at vide i dag, da han talte om Vestbredden og Gaza i forbindelse med fejringen af Eid-al-Fitr, der markerer afslutningen på ramadanen. “I denne uge er det 30 år siden, folkemordet i Rwanda udspillede sig for øjnene af verden, og der blev ikke gjort meget for at stoppe drabet på 1 million mennesker,” sagde han, men Sydafrika “vil ikke sidde tilbage med armene over kors, mens endnu et folkemord bliver begået i vores levetid.” Præsidenten havde netop afsluttet et besøg i Rwanda den 7. april.

Ukraine: NATO nægter at opgive sin krig mod Rusland ved at bruge Ukraine, uanset hvad det koster i risiko for total krig, og i mellemtiden masseødelæggelse og tab af menneskeliv. I dag var Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj i Litauen for at mødes med lederne af de “Tre havs initiativ” (13 EU-lande ved Østersøen, Adriaterhavet og Sortehavet) i et forsøg på at

skaffe mere våbenstøtte. I FN's Sikkerhedsråd i New York blev der her til morgen afholdt et særligt møde for at fordømme Rusland for "krænkelser af menneskerettighederne". Den russiske ambassadør, Vassily Nebenzia, fordømte sagen som "spil for galleriet", mens de nationer, der er involveret i den, ikke gør noget som helst for at anerkende virkeligheden eller historien, eller for at arbejde for en løsning på konflikten i Ukraine. Han sagde, at der den 12. april vil blive afholdt et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd efter anmodning fra Rusland om "fred og sikkerhed".

Asien og Stillehavsområdet: USA's og Japans fælles lederskabserklæring, der blev offentliggjort efter mødet i Det Hvide Hus i går mellem præsident Joe Biden og premierminister Fumio Kishida, er et langt, krigerisk dokument, der er så ekstremt og udtrykkeligt rettet mod Kina, at Beijing udsendte protestskrivelse til både USA og Japan. I dag på det kinesiske udenrigsministeriums briefing udtalte talskvinde Mao Ning sig voldsomt imod den fælles erklæring og USA's adfærd. Blandt andet sætter dette spørgsmålstejn ved Washingtons foregivelse af at søge et stabilt forhold til Kina ved besøg af finansminister Janet Yellen og andre embedsmænd.

Beijing sendte desuden budskabet til USA om, at spille Taiwan-gambitten mod Kina ikke vil blive tolereret, og udstedte sanktioner mod to store amerikanske militærindustrielle virksomheder, General Dynamics Land Systems og General Atomics Aeronautical Systems, for at sælge militære komponenter til Taiwan. Disse virksomheders aktiver i Kina er blevet indefrosset. Ingen af deres ledere eller ansatte har tilladelse til at rejse ind i Kina.

Bag hver af disse tre arenaer for krig og folkemord ligger oligarkiets geopolitiske ideologi, hvis præmis er, at mennesker blot er dyr, der er dømt til evigt at kæmpe mod hinanden for at overleve. Denne lørdags internationale konference "Oase-planen" vil demonstrere, hvor forkeret denne onde ideologi er, ved at samle mennesker af god vilje omkring

opgaven med at "skabe betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling" i Sydvestasien og overalt. Sørg for at deltage og organisere alle til at slutte sig til dig.

Foto: Schiller Institute

At besejre geopolitik med en højere vision

10. april 2024 (EIRNS) – [D]et mest effektive middel til at imødegå alvorlige uretfærdigheder og truslen om krig i dag at forene folk omkring en fælles vision for fremtiden. Selv den mest omhyggelige undersøgelse af årsagerne til den ondskab og tåbelighed, der plager nutidens menneskehed, vil være nytteløs uden en klar præsentation af et alternativ.

Kong Abdullah II af Jordan, præsident Abdel Fattah El-Sisi af Egypten og præsident Emmanuel Macron af Frankrig har sammen skrevet en kronik i en af USA's største aviser. "Krigen i Gaza og de katastrofale humanitære lidelser den forårsager må slutte nu," indleder de. "Vold, terror og krig kan ikke bringe fred til Mellempøsten. Det kan to-statsløsningen."

Macrons medforfatterskab til dette brev er bemærkelsesværdigt.

Taiwans tidligere leder Ma Ying-jeou afsluttede sit besøg på det kinesiske fastland med et møde med Kinas præsident Xi Jinping. De to ledere talte om fredeligt samarbejde, om deres fælles respekt for arven efter Sun Yat-sen og om at øge turismen og de personlige relationer på tværs af strædet, hvilket er en nøgelfaktor for at skabe forståelse.

Dette besøg vil bidrage til at reducere spændingerne på tværs

af strædet.

Tucker Carlson bragte i sit program den palæstinensiske lutherske præst pastor Munther Isaac fra Betlehem. Pastor Isaac præsenterede et fordømmende billede af det totale hykleri hos de amerikanere, der bekender sig til Jesus, men handler på en måde, der er det modsatte af hans lære. Den religiøse højrefløj i USA har storslåede meninger om Israel og Gaza, sagde han, men deres synspunkter er "overfladiske" – de ved intet om situationen på stedet, intet om palæstinensisk historie eller regionens historie. Hjælper de palæstinensiske kristne med penge? Nej, sagde pastor Isaac. De giver penge til Israel og dets militær. "Vi beder om muligheden for at blive hørt," sagde han, og for at lade disse amerikanere med en "teologi" om kristen zionisme og "de sidste tider" vide, "hvor skadelig deres aktivitet er."

Dette interview kunne skabe en meget tiltrængt bevidsthed i det kristne samfund i USA, som med deres handlinger, mange af dem ubevidst, bidrager til den eksplosive situation i Israel og Palæstina.

Hvad angår Ukraine, har Kina samlet støtte i mange dele af verden til sit 12-punkts fredsforslag, og kilder har rapporteret, at et gennembrud måske er muligt. Det ville bestemt være en god nyhed, selvom en fuld sejr for freden i Ukraine kræver en ændring i USA's politik. Ved at integrere området i sit bredere koncept for samarbejdsudvikling gennem Bælte- og Vej-Initiativet, giver det kinesiske forslag en seriøs orientering mod fremtiden.

Denne uges solformørkelse fik mange langs dens bane til at løfte blikket mod himlen, undre sig sammen og dele fællesskabet i at forholde sig til andre mennesker med udgangspunkt i det, der gør os til mennesker. Må vores øjne forblive løftet mod en fremtid, der er skabt af os. Og må vi have styrken til at forblive engagerede i at skabe en fremtid, der er værdig for den menneskelige art.

Denne weekends konference om LaRouches Oase-plan vil være en storslået mulighed for at se opad, fra de mørkeste dybder, til en lys fremtid – en fremtid, der kun vil blive opnået gennem kamp, men som kræver en fredelig hensigt.

Foto: CC/Wafa

Geopolitik styrer direkte mod Tredje Verdenskrig Webcast med Schiller Instituttets grundlægger/formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 10. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 10. april 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan maile dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem i chatrummet.

På trods af at NATO's krig mod Rusland er slået fejl, i en indsats som de selv hævder er en kampagne for at besejre

Rusland, virker NATO's ledere opsatte på ikke bare at fortsætte krigen, men ligefrem at optrappe den og diskutere muligheden for endda at indsætte NATO-tropper inde i Ukraine.

Vores første spørgsmål kommer fra en, der beskriver sig selv som "geostrateg", og han skriver: "Jeg har tidligere hørt dig diskutere den kinesiske fredsplan som en måde at afslutte krigen på. Der synes at være en del snak om det positive potentiale i den kinesiske rolle efter den kinesiske mægler Li Hui nylige besøg i Ukraine. Hvad foreslår Kina, og kan Europa tænkes at være åben over for det som en måde at afslutte krigen på?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Der er en masse i gang omkring dette. Det vigtigste er naturligvis den russiske udenrigsminister Lavrov statsbesøg i Beijing, hvor han mødtes med Xi Jinping, Wang Yi, og han havde også et møde med de 70 ambassadører fra det Globale Syd i Moskva den 4. april, og hovedemnet var tilsyneladende – jeg ved det ikke i detaljer – men hovedemnet var Ukraine. I den sammenhæng kan jeg kun forestille mig, at Lavrov ud fra sine diskussioner, og Ukraine var også et emne i de diskussioner, Lavrov havde med kineserne, ville forsøge at få afsluttet denne krig. Der er også en artikel af en Kina-ekspert, Frank Sieren, i *Berliner Zeitung* den 8. april, som beskriver, at det kinesiske forslag er tæt på et gennembrud. Så disse er naturligvis ubekræftede, og man skal være opmærksom på, at der altid er potentiale for misinformation. Men jeg synes, det ville være et meget håbefuldt tegn på, at denne krig kan afsluttes, inden den fører til en katastrofe.

Og potentialet for, at Kina, som har et positivt forhold til begge sider, er meget vigtigt: De har et urokkeligt strategisk partnerskab med Rusland, men de har også bevaret en åben kanal til Ukraine. Udenrigsminister Dmytro Kuleba mødtes med Wang Yi på sidelinjen af sikkerhedskonferencen i München i februar, og den kinesiske specialudsending Li Hui havde netop i marts sin anden tur rundt i Europa, hvor han mødte folk i Rusland, Ukraine og Bruxelles, Tyskland og Frankrig. Så jeg tror, at

der forhåbentlig er en mulighed for at afholde en sådan fredskonference og indgå en aftale. For hvad er alternativerne? Alternativet er at gøre det, som Macron foreslog i slutningen af februar, hvilket var en flyvetur fremad, eller måske en prøveballon for hele NATO, nemlig at flytte franske tropper ind i Ukraine. Det har skabt total nervøsitet og raseri, og Tyskland sørgede hurtigt for at sige, at enhver udstationering af franske tropper i Ukraine *ikke* ville omfatte NATO's artikel 5, men ville være et rent fransk anliggende og ikke et NATO-anliggende. For det er klart, at Tyskland er meget forsigtig med at blive trukket ind i en krig i Ukraine, som ville være en komplet katastrofe uden ende.

Så er der udtalelsen fra professor Mearsheimer fra USA, og han siger, at det bedste, Ukraine kan gøre, er at gå efter en aftale lige nu, for hvis krigen fortsætter, er de i fare for at miste endnu mere territorium.

Og så er jeg ret sikker på, at kineserne også gør en dobbelt indsats for at nå frem til en afklaring, for uden en diplomatisk løsning tror jeg, at russerne vil forsøge at få flere militære gevinster, og det er noget, Kina ikke nødvendigvis byder velkommen, for kinesernes holdning er at afslutte krige gennem diplomati, at have en harmonisk udvikling af alle nationer, og naturligvis ville de ikke have noget at vinde, men kun at tabe ved en optrapning omkring Ukraine.

Så selvom alt dette ikke er sikkert endnu, tror jeg, at der er et vist håb, fordi Schweiz' samtidige forsøg på at organisere en international Ukraine-konference, som europæerne og amerikanerne pressede meget på for, indtil videre er blevet afvist af Rusland, fordi de ikke mener, at Schweiz har en god position som mægler, da de bakker fuldt op om sanktionerne mod Rusland, og at Rusland betragter den schweiziske konference som en måde at forvirre landene fra det Globale Syd på.

Nu er der naturligvis en stor geopolitisk kamp involveret, men

i betragtning af krigens alvorlige karakter, tror jeg, at det mest lovende forslag, jeg kan se, er det, som Kina forsøger at gøre, fordi de både har den økonomiske vægt, de har så at sige indflydelse på alle sider, inklusive USA, for med telefonsamtalerne den 2. april mellem Xi Jinping og Joe Biden, hvor de bekræftede deres gode samtale den 15. november 2023 i San Francisco, ser det ud til, at der i det mindste er en kanal åben for sådanne drøftelser. Og i betragtning af den absolut prekære situation i verden generelt, kan man kun hilse en indsats velkommen og håbe, at det vil føre til et resultat. Så jeg er beskedent optimistisk omkring det.

SCHLANGER: Lige en opfølgning fra geostrategen. Han sagde: "Ville Bælte & Vej Initiativet, der går ind i Ukraine, være en del af en genopbygningsplan, hvis der var en sådan fredsaftale? I modsætning til at overlade det til BlackRock og vestlige udbyttere?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at Ukraine vil have valget – forhåbentlig kommer vi til et punkt, hvor krigen er forbi, og så vil Ukraine have valget mellem at blive verdens våbenfabrik, da også nogle tyske våbenfabrikker planlægger at investere der: Og det er virkelig ikke en god idé, for det betyder en fortsættelse af krigen. Og hvis det ikke er Ukraine-krigen, så vil det være en anden krig, men det vil være en fortsættelse af den endeløse krigspolitik, som har hjemsøgt verden i de sidste mange årtier. Sammenlignet med muligheden for at blive integreret mellem Øst- og Vesteuropa gennem Bælte & Vej Initiativet, og udvikle landbruget, rekonstruere hele økonomien, være en del af den stigende handel mellem Europa og Asien. Så jeg håber, at en del af løsningen vil være en integration i Bælte & Vej Initiativet, fordi – se blot på forskellen i de to muligheder for politik og udenrigspolitik. USA har forsøgt at satse alt på militær magt, de har bygget næsten 1.000 baser rundt om i verden, krigsmaskinen er praktisk talt den vigtigste drivkraft i den amerikanske økonomi: Men har det virkelig opfyldt de

amerikanske forhåbninger om at vinde venner i hele verden? Det vil jeg ikke mene. Det har indgået visse strengt militære alliancer, men Kina har haft langt større succes med at forsøge at udvikle økonomiske bånd til 150 lande i det Globale Syd. Og hvis du er et land i det Globale Syd – eller i Europa for den sags skyld – må du spørge dig selv, om det er bedre at være hangarskib for USA's krigsmaskine? Eller er det bedre at investere i infrastruktur, landbrug og industri i samarbejde med Kina?

Jeg har nu i en årrække understreget, især siden krigen i Ukraine startede, eller den særlige militære operation, at vi er nødt til at have et system, hvor alle arbejder sammen, og at geopolitik skal overvindes. Jo mere jeg tænker over det, og jo længere tid der går, jo mere overbevist bliver jeg om, at geopolitik er det største onde, for når du først tror, at andre lande er din fjende og din modstander, så udspringer alt af det. Og på den anden side, hvis du siger: "Nej, vi har en fælles interesse: Den højeste interesse er menneskeheden," så kan man altid finde en diplomatisk løsning i et økonomisk samarbejde til gavn for alle.

Så jeg tror, at den afgørende forskel mellem geopolitisk tænkning og win-win-samarbejde vil afgøre, om menneskeheden klarer den eller ej.

SCHLANGER: Da vi sendte en meddelelse ud om, at du ville tale om forsøget på at undslippe geopolitikkens greb, har vi fået en række spørgsmål om geopolitik. Her er to om Indien.

Thomas skriver, at han er bekymret over Indiens økonomiske politik. Han mener, at landmandsdemonstrationerne i Indien afslørede den nuværende regerings neoliberalisme i stedet for BRIKS-orienteringen, og han spørger, om det er muligt for Indien at vende tilbage til Nehru og Indira Gandhis tilgang.

Og vi har også et indlæg fra Charles, som spørger om Modi. Han siger: "Er Modi tæt på Israel, en ven af Netanyahu? Eller

opfører han sig bare sådan af hensyn til interne valgkampe?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at den indiske politik på ethvert tidspunkt er meget vanskelig at evaluere, for på den ene side har man en meget stærk følelse af indisk uafhængighed, som går tilbage til traditionen med den Alliancefri Bevægelse, og jeg tror ikke, at den er forsvundet, selv med Modi-regeringen. For hvis man f.eks. ser på udenrigsminister S. Jaishankars seneste rejser, så gentog han et meget stærkt forhold til Rusland, og jeg tror, at den indiske regerings overordnede orientering er "Indien først".

Der er naturligvis modstandere i Indien fra Kongrespartiet, som har et meget negativt syn på BJP's religiøse vægt, og der er naturligvis problemer, som inderne må løse. En væsentlig faktor er naturligvis den meget store muslimske befolkning, som i 2011 var oppe på 172 millioner, og derfor er Modi altid bekymret for de sikkerhedsmæssige konsekvenser af Indiens forhold til landene i Sydvestasien.

Så jeg vil mene, at håbet er, at traditionen fra Gandhi og Nehru, og Indira Gandhi for den sags skyld, lever videre som en meget stærk indisk identitet. Og du ved, Indien har en fantastisk historie! Hvis man tænker over det, er Indien en af menneskehedens vugger. De har haft en af de vigtigste kulturer for mere end 5.000 år siden, hele perioden med Rig Vedaerne, Upanishaderne: Det er filosofisk-teologiske skrifter, som er i absolut overensstemmelse med nogle af de vigtigste ideer i vestlig religion, kristendom og så videre. De har en skabelsessang, som er absolut fascinerende. Derefter havde de Gupta-perioden, som var litteratur på højt niveau 500 år efter Kristus. Senere havde de den indiske renæssance, som frembragte så ekstraordinære digtere som Rabindranath Tagore. Under alle omstændigheder er den indiske historie meget fascinerende og meget rig. Indien tager lige nu utroligt vigtige økonomiske skridt fremad: De har allerede overhalet Kina med hensyn til befolkningstal. Så man kan kun håbe, at i lyset af de utrolige gennembrud, der sker teknologisk og

videnskabeligt over hele verden, når det gælder rumfart, når det gælder rumprojekter, hvor Indien også er en af de førende nationer. Indien spiller naturligvis en meget vigtig rolle i atomenergisektoren: De samarbejder med mange Alliancefrie lande og hjælper dem med at udvikle deres egen atomenergi.

Så jeg synes, at Indien er et meget vigtigt land, og jeg kan kun håbe, at den historiske, tektoniske forandring, der finder sted lige nu, kan skabe et nyt paradigme for internationale relationer, som løser historiske etniske konflikter mellem nationer generelt, og at vi virkelig kan rejse os op til menneskehedens fælles fremtid. Så lad os arbejde hen imod dette mål.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om Asien, som du henviste til tidligere. Personen skriver: "I betragtning af, hvad der var en positiv samtale tidligere på måneden mellem præsident Biden og Kinas præsident Xi Jinping, hvad forventer du så at få ud af Bidens møde i dag med Japans premierminister Fumio Kishida? Er dette et forsøg på at konsolidere Japan som en NATO-allieret mod Kina?"

ZEPP-LAROUCHE: Desværre tror jeg, at svaret på det er ja. For mens Biden på den ene side gør disse tilnærmelser til Kina, tror jeg også, at der lægges meget stor vægt på at flytte det Globale NATO ind i Stillehavet: Der er spændinger omkring denne filippinske ø, som er en slags latterlig konflikt, hvor det filippinske skib gik under på denne lavning. Der er stadig en indsats for at bevare den. Kina forsøger at forhindre det. Så det er udelukkende territoriale skænderier, som bliver blæst op af geopolitiske årsager.

Derudover har vi AUKUS, som er den militære alliance mellem USA, Australien og Storbritannien, som Kina også betragter som en stor provokation.

Så igen, så længe du tænker på at kontrollere territorier og flytte NATO som Global NATO ind i Stillehavet – jeg mener,

hvad har NATO at gøre med Stillehavet? Ingenting! Det blev grundlagt som en forsvarsalliance for Nordatlanten. Den skulle have været opløst, da Warszawapagten blev opløst i 1991. Verden ville have været meget mere fredelig, hvis de havde gjort det. I stedet blev det forvandlet fra en defensiv alliance til en mere og mere offensiv alliance, der bevægede sig mod øst, tættere og tættere på den russiske grænse, og nu bevæger sig ind i Stillehavet, tættere på den kinesiske grænse. Så denne globale NATO-idé er en fuldstændig forfejlet idé, og den bør afvises af enhver, der har en interesse i, at menneskeheden kan overleve alle disse strategiske kriser.

Så desværre er jeg bekymret og ret sikker på, at dette Kishida-besøg ikke bliver noget at glæde sig over.

SCHLANGER: Lad os gå videre til situationen i Sydvestasien. Det første spørgsmål, jeg har til dette, er: "Hvis Palæstina skulle få status som medlem af FN, som det for eksempel blev foreslået for nylig i International Peace Coalition, kunne Israel så forhindre det?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg er ikke helt sikker. Men jeg synes, det er meget vigtigt, for det er noget, som støttes af langt de fleste lande i verden. Jeg tror ikke, at USA var så meget for det. Men hvis vi ønsker at afslutte dette absolutte skrækscenarie, som stadig er en komplet krudttønde, så tror jeg, at ansøgningen kommer op i denne måned – jeg tror, det ville være et stort skridt i retning af at dæmpe situationen.

Jeg mener, det er stadig en komplet krudttønde! På den ene side har IDF-styrkerne i vid udstrækning trukket sig ud af Gaza. Mange er bekymrede for, at det bare er en pause, før det næste angreb finder sted. Kommunikationsrådgiveren John Kirby fra Det Hvide Hus har lige sagt, at den israelske regering lovede USA, at de ikke ville gøre noget med hensyn til Rafah, hvis der ikke var en personlig diskussion i Washington mellem Biden-administrationen, og i øjeblikket er der to medlemmer af det israelske kabinet i Washington. Men på den anden side har

du de to israelske koalitions partnere, sikkerhedsminister Itamar Ben-Gvir og finansminister Bezalel Smotrich, som repræsenterer 14 stemmer i Knesset, og de giver Netanyahu et flertal på tre stemmer – de har sagt, at de vil trække sig ud af koalitionen, vælte Netanyahu, hvis han går med til en aftale, hvor Hamas ikke er fuldstændig ødelagt, og at operationen efter deres mening ikke er afsluttet. Det betyder, at Netanyahu er under enormt pres fra alle sider, og der er fare for, at udvidelsen af konflikten, der involverer Libanon, involverer en direkte konflikt mellem Israel og Iran, hænger som et Damoklessværd over hele situationen, fordi det så virkelig kan komme helt ud af kontrol.

Så svaret på dit spørgsmål er: Ja, jeg synes, Palæstina skal have status som stat med det samme, og forhåbentlig vil FN's Sikkerhedsråd finde mere enighed om at gennemføre det, de beslutter.

SCHLANGER: Og også en opfølgning på det: Hvis Palæstina bliver medlem af FN, åbner det så op for muligheden for at gøre det mere sandsynligt, at der kan oprettes en fond til at gennemføre Oasis-planen?

ZEPP-LAROUCHE: Det ville helt sikkert hjælpe! Siden du nævnte Oasis-planen, vil jeg gerne invitere alle jer, vores seere, til at deltage i vores kommende online-konference om Oasis-planen lørdag den 13. april. Det går rigtig godt: Vi har fået tilsagn om deltagelse fra ekstremt vigtige talere. Vi har flere ambassadører fra regionen i Sydvestasien, fra BRIKS-landene, og vi har nogle fremragende eksperter i atomenergi, i vand og vandforvaltning, infrastruktur: Så jeg tror, at perspektivet med at have en visionær plan for Sydvestasien som helhed, at have fred gennem udvikling, det vil blive meget tydeligere i mange menneskers øjne, for hvad er alternativet? Hvis man ikke kommer med en anden idé, så vil cyklussen af vold, terrorisme/antiterrorisme, krig/modkrig, i bedste fald gøre denne region til et helvede i årtier, i værste fald til en regional krig og mere til.

Men på den anden side, i betragtning af at verden er på kanten af enten en ny æra for menneskeheden eller en global krig, kan man kun håbe på, at ideen om at skabe fred gennem udvikling, at gøre ørkenerne grønnere: Alt, hvad man har brug for, er masser af ferskvand på forskellige måder, kanaler: man kan få adgang til grundvandsmagasiner, man kan forsøge at påvirke vejret gennem ionisering af atmosfæren, man kan gøre alle mulige ting med hensyn til afsaltning af store mængder havvand. Ved at gøre ørkenen grønnere og skabe mere vand, hvilket har været en kamp mellem mange nationer i regionen, kan man skabe fred! Jeg kan forestille mig, at hele Sydvestasien om få år kan ligne den grønneste stribe i Dubai og Emiraterne, som jeg besøgte engang: Det er utroligt, hvad man kan gøre med vand i en region, der før var ørken! Man kan gøre det til frodige haver, frodigt landbrug, frodige skove, og det er der, vi skal hen.

SCHLANGER: Der er et spørgsmål fra John, som skriver: "Det er blevet afsløret, at kunstig intelligens bliver brugt af Israel i konflikten i Gaza." Jeg går ud fra, at dette er en henvisning til idéen om, at AI bliver brugt til at ramme og finde ud af, hvem der er Hamas og så videre. Og så spørger han: "Vi kan antage, at USA også bruger det, kan vi ikke?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har ikke fået nogen særlige oplysninger om dette forhold, men jeg ved, at det er blevet gjort til et problem. Det er en af de mest onde og sataniske måder at bruge moderne teknologi på. Kunstig intelligens kan have en meget indbringende rolle, men hvis det bruges til at udpege folk til snigmord, tror jeg virkelig, det er visitkortet for den største ondskab, man kan forestille sig.

SCHLANGER: Et spørgsmål om Ukraine: Det amerikanske Repræsentanternes Hus er under enormt pres for at vedtage Bidens lovforslag om 60 milliarder dollars til Ukraine, for at give hjælp og våben og så videre. Der er tilsyneladende en vis vaklen hos formand Johnson, som sagde, at det ikke ville blive vedtaget, og nu prøver han at finde en måde at få pengene på.

Og så kommer spørgsmålet op, at den britiske udenrigsminister David Cameron lige har været i Washington for at presse på for dette: Hvad ville der ske med situationen i de europæiske lande, hvis USA ikke leverede pengene? Ville der være en forpligtelse i Europa, som de hævder, at der ville være, til at skaffe penge nok til at holde krigen i gang?

ZEPP-LAROUICHE: Der er et forsøg på at militarisere budgetterne i Europa, og i Tyskland er der endda et pres for at løsne "gældsbremsen", som er i forfatningen, til militær opbygning, til våbenforpligtelser over for Ukraine. Det er bare fuldstændig vanvittigt! Tyskland er ved at falde fra hinanden! Industrien er i frit fald. Der er ingen penge til reparation af den indenlandske infrastruktur. Det er fuldstændig vanvittigt! Og jeg kan kun håbe, at der sker en nytænkning – forhåbentlig vil det kinesiske initiativ ændre dynamikken fuldstændigt. Se på situationen med Nicaragua, der har indgivet en anklage i Haag mod Tyskland på grund af Tysklands våbensalg til Israel. Det blev forhandlet i Haag mandag og tirsdag den 8.-9. april i denne uge. Den tyske position er uholdbar!

Jeg lyttede til nogle radioindslag, og det eneste, de diskuterede, var, hvordan man kommer ud af det her ved hjælp af tekniske mekanismer, at det ikke er muligt at få en retssag, fordi denne og hin artikel – det er helt ved siden af! Pointen er, at – og nogle af disse kommentatorer reflekterede meget tydeligt, at de ikke er oprørte over, hvad der sker i Gaza med folkemord, krigsforbrydelser, de er ikke bekymrede over palæstinenserne lidelser. De er ikke bekymrede over, hvad der sker med hele regionen og hele verden som et resultat af det. Det, de er bekymrede for, er: "Åh, vores omdømme i det Globale Syd er skadet! Al denne mediedækning havde vi ikke forudset." Jeg mener, det viser, at man ikke bekymrer sig om de virkelige problemer, men kun om omdømmet.

Men jeg tror ikke, at det politiske etablissement vil komme uden om, at Tysklands image allerede er alvorligt skadet på

grund af hele denne situation. For at kunne reparere det og genetablere et positivt forhold til det Globale Syd, som trods alt repræsenterer 85% af den menneskelige befolkning, kræver det en del nytænkning i Tyskland. Folk af alle politiske afskygninger opfordres til at deltage i en sådan nytænkning: for det er ikke et spørgsmål om, at den nuværende regering er virkelig problematisk, især hvis man ser på det grønne element, og FDP for den sags skyld, men oppositionen er ikke så anderledes. Så Tyskland er virkelig nødt til at genoverveje den nuværende kurs, hvor det har tilladt sig selv at blive en komplet kolonialistisk undersåt i den nuværende unipolære verden.

Så jeg tror, at Tyskland virkelig er nødt til at tage sig sammen og ændre sit syn på tingene.

SCHLANGER: Med hensyn til Tyskland tog jeg i min daglige videoopdatering spørgsmålet om effekten af krigen og sanktioneerne osv. på den tyske økonomi op. Så folk kan finde det på LaRouche-organisationens hjemmeside.

Helga, vi har et par kommentarer, der er nyttige i forhold til organiseringen. Den ene er Bob Van Hee, amtskommisær i Minnesota, som påpeger, at han har organiseret med LaRouche-bevægelsen i mere end 35 år, og han sagde, at han "bare ikke er sikker på, hvad der foregår med befolkningen. De er varme og kolde, de ønsker at gøre noget, og så klynker de." Og så sagde han: "Folk må tage ansvar som borgere for at kæmpe for det fælles bedste." Og han sagde: "Tak for ideerne, vi har brug for det her."

Så har vi fra Battifolla [ph] fra Den Demokratiske Republik Congo. Han siger: "Congo har også brug for en Oasis-plan. Det ville bringe en længe ventet fred i regionen blandt en række nabolande, så landene endelig kan komme på fode igen."

Nu har jeg et sidste spørgsmål til dig, fra Pat Moulton, som udtrykker sin forbløffelse over reaktionen på solformørkelsen

i USA den 8. april. Hun sagde: "Folk kom ud af deres hjem, deres biler, deres kontorer og kiggede op i himlen." Og hun sagde: "Gud talte fra himlen." Helga, hvad hørte du?

ZEPP-LAROUCHE: Åh, jeg hørte en opmuntring til det, vi gør! Jeg laver bare sjov. Men jeg tror, at det nyttige ved sådanne naturbegivenheder er, at det tvinger folk til at løfte blikket mod himlen, for normalt, når folk løber gennem indkøbscentre eller lignende, kigger de ned i gulvet, eller de kigger på butiksvinduerne, eller de kigger på andre ligegyldige ting. Men når noget som dette sker, bliver folk begejstrede, og de begynder i det mindste at få et glimt af universets storhed. De tænker måske endda, at der findes mindst 2 billioner galakser – hvilket jeg altid synes er den mest forbløffende tanke. For det sætter simpelthen det hele i det rette perspektiv: At vi er den menneskelige art, vi er en del af dette vidunderlige univers, men vi kender stadig kun en lille brøkdel af det, og vi bør tage begivenheder som denne som en opmuntring til at studere dybere, både ting som Johannes Kepler, men også NASA-projekter, hvad er det seneste fra James Webb Space Telescope, og den slags, fordi det hjælper os til at blive mere menneskelige.

SCHLANGER: Og det er virkelig vigtigt. Helga, som du nævnte, har vi på lørdag fra kl. 11 Eastern Time Schiller Instituttets onlinekonference om din mands Oasis Plan, som et udgangspunkt for at omdanne verden til en udviklingsarkitektur. Er der noget, du vil sige afslutningsvis om, hvorfor folk bør deltage?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Fordi det er det eneste konkrete forslag på bordet for fred i Sydvestasien. Kina har fremsat et forslag, allerede for næsten to år siden, men der var desværre ikke meget opfølgning, mens denne Oasis-plan er en idé, som blev fremsat for første gang af Lyndon LaRouche i 1975. Og for nylig, på grund af omstændighederne under krigen, har vi aktualiseret den, og vi er nu involveret med en række forskere fra mange lande, som alle er begejstrede og enige om, at

produktionen af masser af ferskvand som en fredsaftale mellem de forskellige nationer ville være vejen fremad. Så vi planlægger, at denne konference ikke bare skal være en engangsforeteelse, men at vi vil præsentere en tilgang til, hvordan vi kan løse problemet ved at samle forskere fra alle de involverede lande, så de kan dele deres viden og udforske alle muligheder for at skabe vand i regionen, som nu udelukkende består af sand! Hvis du ser på kortet, er næsten hele Sydvestasien ørken, ørken, ørken. Man kan ikke skabe et beboeligt hjem for palæstinenserne eller for andre lande, der er i en forfærdelig tilstand, såsom Yemen, Syrien, Irak og Afghanistan, uden at skabe mere vand.

Så det er meget spændende, for det er en af de ting, som mennesket kan forbedre, og derfor vil jeg ikke kun opfordre dig til at se dette og deltage i konferencen på lørdag, men også til at dele invitationen med så mange af dine venner, sociale medier, e-mails, hvad ved jeg. For dette kan blive et absolut vendepunkt for en situation, som er ekstremt forfærdelig, og som aldrig burde være sket. Men dette er øjeblikket til at starte et kapitel for en bedre fremtid.

SCHLANGER: Og du kan finde linket til at registrere dig og sende det til andre, så de kan registrere sig på [Schiller Instituttets hjemmeside](#).

Så Helga, endnu en gang tak, fordi du er med os i denne uge. Og vi ses på lørdag.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, og jeg vil også se dig, og alle jer derude!

LaRouche Legacy Foundation annoncerer udgivelsen af Vol. II af Lyndon LaRouches samlede værker

Den 8. april 2024 (EIRNS) – LaRouche Legacy Foundationer glade for at kunne annoncere udgivelsen af bind II af *Lyndon LaRouche Collected Works*. Lyndon H. LaRouche, Jr., som døde i februar 2019, var en produktiv forfatter, taler og tænker, som ydede unikke bidrag inden for økonomi, klassisk kultur, historie, filosofi og videnskab. Dette andet bind af hans *samlede værkersamler* 17 artikler, der er udvalgt fra hans righoldige forfatterskab, og som fokuserer på spørgsmål om kultur.

LaRouches opdagelser af principperne for klassisk kultur og kreativitet var uløseligt forbundet med hans unikke økonomiske opdagelser, som var emnet for bind I af hans *Samlede Værker*. “LaRouche er tænkeren, der overvandt den kunstige adskillelse mellem naturvidenskab og humaniora og førte vejen tilbage til universel tænkning,” skriver LaRouches hustru, Helga Zepp-LaRouche, i sin introduktion til dette bind. “Det hele handler om udviklingen af kreativitet, denne evne, der gør mennesker virkelig frie, frie i sig selv.”

Værkerne i dette bind spænder over mere end 30 år og omfatter alt fra lange essays om de principper, der ligger til grund for klassisk kunstnerisk komposition, til aldrig før offentliggjorte memoer om grundlaget for den musikalske indøvelses- og opførelsesproces. Flere tager spørgsmålet om kultur, statskunst og politik op, altid med det formål at tilbyde, som han skrev, “en metode til handling” for at inspirere os til “at ryste den syge verden af os, som skal genopbygges.”

Læsere af dette bind vil selv forstå, hvorfor musikalske giganter fra det forrige århundrede som den afdøde østrigskfødte Norbert Brainin, grundlægger og førsteviolinist i Amadeus-kvartetten, den berømte amerikanske sanglærer og pianist Sylvia Olden Lee eller den fantastiske franske cellist Eliane Magnan ikke blot blev nære venner med den store universelle tænker LaRouche, men også samarbejdede med ham i missionen om, med Olden Lees ord, "at hjælpe, at højne og at forbedre menneskeheden."

Det fulde indhold af bind II er tilgængeligt på <https://www.larouchelegacyfoundation.org/collected-works/p/volume2>, hvor man kan købe den flotte, 628 sider lange indbundne udgivelse til sig selv.

Kontakt Megan Dobrodt hos LaRouche Legacy Foundation (info@larouchelegacyfoundation.org eller 929.777.5302) for yderligere information. Besøg venligst LaRouche Legacy Foundation online.

Nicaragua sagsøger Tyskland ved Den internationale Domstol (ICJ) for medvirken til folkemord i Gaza

Den 8. april 2024 (EIRNS) – Den Internationale Domstol i Haag afholder høringer den 8. og 9. april om et nicaraguansk søgsmål mod Tyskland for overtrædelse af folkedrabskonventionen. Den tyske regering fremmer folkedrab

mod palæstinenserne gennem sin politiske, økonomiske og militære støtte til Israel, anklager Nicaragua, og kræver et påbud der tvinger Tyskland til øjeblikkeligt at stoppe våbeneksporten til Israel og genoptage betalingerne til FN's palæstinensiske hjælpeorganisation, UNRWA.

I Nicaraguas 43 sider lange indlæg hævdes det, at Tyskland overtræder FN's konvention om folkedrab fra 1948. "Ved at sende militært udstyr og nu afskaffe finansieringen af UNRWA [FN's agentur for palæstinensiske flygtninge] ... bidrager Tyskland til at begå folkedrab," står der i indlægget.

Ifølge Al Jazeera anklagede Nicaraguas ambassadør i Holland, Carlos José Argüello Gómez, i sin åbningstale, at "alvorlige overtrædelser af den humanitære folkeret ... herunder folkedrab, finder sted i Palæstina" og "begås åbent... Tyskland har overtrådt denne forpligtelse, som alle stater er underlagt," sagde Argüello Gómez, for at forhindre det sandsynlige folkedrab, som Israel begår mod palæstinenserne i Gaza. "Hvis Israels handlinger fortsætter uhæmmet ... og de fortsat modtager vilkårlig støtte fra stater som Tyskland, så vil en ny generation af palæstinensere rejse sig igen i fremtiden," advarede han.

Daniel Mueller, advokat for Nicaragua, sagde til dommerne, at det er "en ynkelig undskyldning for de palæstinensiske børn, kvinder og mænd på den ene side at yde humanitær hjælp, herunder gennem luftbårne nedkastninger, og på den anden side at levere det militære udstyr, der bruges til at dræbe og tilintetgøre dem ...".

Tysklands juridiske repræsentant, Tania von Uslar-Gleichen, sagde til journalister, at "Nicaraguas præsentation var meget forudindtaget, og vi vil fortælle jer i morgen, hvordan vi fuldt ud lever op til vores ansvar."

Efter Hamas' angreb på Israel den 7. oktober 2023 gentog den tyske kansler Olaf Scholz gentagne gange, at Israels sikkerhed

er en del af Tysklands *raison d'être*. Sidste år gav den tyske regering grønt lys for våbeneksport til Israel til en værdi af 326,5 millioner euro – ti gange så meget som i 2022. Dette omfattede krigsvåben til en værdi af 20,1 millioner euro, herunder 3.000 bærbare anti-tank våben og 500.000 patroner til maskingeværer, maskinpistoler og andre hel- eller halvautomatiske skydevåben. Det meste af dette blev godkendt efter den 7. oktober 2023.

Foto: ICJ

Dobbelt op på strategisk dumhed

Den 8. april 2024 (EIRNS) – Den britisk-amerikanske plan om at bruge NATO's fremrykning gennem Ukraine til at nedbryde Rusland og vælte Putin-regeringen har været en monumental fiasko, som selv blinde kan se. En halv million ukrainske liv senere, hvad har London-Washington-aksen så tænkt sig at gøre? Fordoble den strategiske dumhed og nu sende NATO-tropper direkte til Ukraine for at danse lige på randen af atomkrig med Rusland.

Netanyahu-regeringen – med Washingtons og Londons fulde medvirken – har begået folkemord i Gaza med en sådan frækhed, at det har givet dem alle en velfortjent plads på anklagebænken ved en ny Nürnberg-domstol. Er de endelig på udkig efter en måde at løse problemerne på gennem forhandlinger? Det skal man ikke regne med.

Tværtimod er NATO's krigsmaskine aggressivt ved at ekspandere

ind i Stillehavsområdet; en politik, der vil blive presset hårdt igennem på denne uges topmøde mellem præsident Biden, Japans Kishida og Filippinernes Marcos – hvor nogle tænketanke endog foreslår, at USA går i krig med Kina over territoriet omkring Second Thomas Shoal i Det Sydkinesiske Hav! Og NATO spreder også hurtigt sin rækkevidde til Sydatlanten med sidste uges besøg i Argentina af chefen for U.S. Southern Command, general Laura Richardson.

Hvorfor sker dette? Kan vi ikke lære af vores fejl?

“Jeg tror, at det større problem, større end detaljerne i Ukraine, NATO mod Rusland, faren for en udvidelse af krigen i Mellemøsten, det større spørgsmål er geopolitik,” argumenterede Helga Zepp-LaRouche i en diskussion med medarbejdere i dag. “For selv hvis man kunne finde en løsning på krigen i Ukraine og krigen i Mellemøsten, så længe Vesten – det vil sige NATO, USA, EU, Storbritannien – så længe de er fast besluttet på at bevare den neoliberale, unipolære dominans i verden og betragter de fremvoksende lande som fjender, og så meget desto mere, når de er allieret med Kina, Rusland og BRIKS i opbygningen af et nyt system; så længe de betragter det som fjenden, vil de blive ved med at udvikle krigsscenarier.”

Zepp-LaRouche fortsatte: “Det er derfor, at kun vores tilgang (vil kunne fungere): først at demonstrere ideen om fred gennem udvikling med Oase-planen, men derefter på en mere omfattende måde at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor princippet om fred gennem udvikling anvendes på hele verden. Medmindre vi opnår det, tror jeg ikke, at den nuværende optrapning til Tredje Verdenskrig vil ophøre, simpelthen fordi scenarierne og krigsskuepladserne kan skifte og ændre sig, men den overordnede oligarkiske imperiale kontrol som motivation vil forblive.”

Zepp-LaRouche pegede derefter på vigtigheden af, at Nicaragua i denne uge har anlagt sag ved Den Internationale Domstol i

Haag, hvor Tyskland anklages for at overtræde folkedrabskonventionen ved at sende store mængder våben til Israel – der i øvrigt selv er blevet beordret af ICJ til at indstille sine aktioner i Gaza, som udgør et sandsynligt tilfælde af folkedrab. “Det faktum, at dette fandt sted, er yderst vigtigt,” fastslog Zepp-LaRouche. “Uanset hvad de herskende eliter måtte mene, at de bare kan ignorere det og afvise det, kan man være sikker på, at øjnene i det Globale Syd og i hele verden vil være rettet mod denne situation.”

“Det er menneskehedens sag, der er på anklagebænken, og ikke kun palæstinenserne situation,” konkluderede hun. “Så lad os organisere for fuld udblæsning for Oase-Plan-konferencen den 13. april, og lad os huske på, at vi er nødt til at nå frem til et helt nyt paradigme.”

Foto: NATO

Et gennembrud for Oase-Planen nu vil være en sejr for hele det nye paradigme

Den 7. april 2024 (EIRNS) – Schiller Instituttets internationale konference om “Oase-Planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien”, der finder sted den 13. april, er et absolut afgørende skridt, lige nu, mod fred gennem udvikling – ikke kun i denne region, men i hele verden.

Den forfærdelige krig og sult, der er brudt ud i Palæstina, og som allerede er blevet betegnet som et “sandsynligt folkemord” af FN’s organer, herunder Den Internationale Domstol, og

drabene på dem, der forsøger at bringe hjælp til palæstinenserne, har skabt en verdensomspændende afsky, som gør selv krigsherrerne og krigspartierne i NATO urolige. Men deres krigskampagne er mere omfattende, nemlig mod den voksende BRIKS-gruppe af nationer, som repræsenterer potentialet for et nyt og anderledes paradigme i internationale relationer, et samarbejde mellem suveræne udviklingslande om gensidig økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. Dette samarbejde og denne teknologioverførsel, der spredte sig til Sydvestasien og Afrika gennem udvidelsen af BRIKS, er målet for NATO's krig mod Rusland, krigstrusler og økonomiske embargoforsøg mod Kina, krigsdestabiliseringer mod nye BRIKS-medlemmer i Sydvestasien.

Israels krig, som truer selve eksistensen af Palæstina og palæstinenserne, har været rettet mod Egypten, Iran, Saudi-Arabien og de ekspanderende BRIKS-lande. Nu har Israel, under verdensomspændende kritik, for øjeblikket trukket de fleste af sine styrker ud af Gaza, og ladet forskellige spekulationer cirkulere om hvorfor. Og de har netop gennemført et militært angreb direkte mod Iran, samtidig med at de fortsætter luftkrigsoperationerne mod Libanon og Syrien.

Det imperiale NATO-krigspartis strategi mod dette nye paradigme fortsætter med at udvikle sig til at inkludere en mulighed for Israel som "udbryder-allieret", hvilket Lyndon LaRouche først advarede om for X år siden, og som LaRouches talsmand Harley Schlanger kortfattet forklarede i den 16 minutter lange "Daily Update"-webcast fredag den 5. april.

Nu må det nye paradigme "slå igen" med et gennembrud for Oaseplanen for fred gennem udvikling. Den udtrykker potentialet i BRIKS-gruppen af nationer og Bælte- og Vej-Initiativet, og den er eksemplarisk for den nye strategiske og økonomiske udviklingsarkitektur, som alle nationer i verden har brug for. Det er der et desperat behov for i hele Sydvestasien lige nu.

Uden at sigte mod den hurtige økonomiske genopbygning og genopretning, at håbe på et bedre liv end før denne forfærdelige krig, vil enhver tilsyneladende "fredsløsning" være kortvarig og vildledende skjule mere krig, som det viste sig efter Oslo og ved mange andre lejligheder. Aktive borgere, organisationer og nationer, som ønsker fred, bør sige dens navn: Udvikling.

Den endelige titel på konferencen lørdag den 13. april er "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien."

Foto: WFP/Ali Jadallah

Vores organisering for et nyt paradigme for menneskeheden udgør det eneste alternativ til Tredje Verdenskrig

Ikke korrekturlæst

6. april 2024 (EIRNS)-Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche, holdt følgende åbningstale til Youth Cadre School i dag, hvorefter hun deltog i over en times diskussion med ungdomsbevægelsens publikum:

DANIEL BURKE: Velkommen til alle, der er mødt op. Mit navn er Daniel Burke, og jeg sidder i et lokale i Pennsylvania med omkring 25 mennesker, der er samlet til en kadre-skole i løbet af denne weekend. Folk, der er begyndt at arbejde med os, folk, der er interesserede i at lære mere om vores mission i

Schiller Instituttet og den internationale LaRouche-bevægelse. Jeg kommer til at være ordstyrer i dag i en begrænset kapacitet.

Jeg tror, at vi alle er samlet og klar til at gå i gang. Derfor vil jeg gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer i Pennsylvania, i Latinamerika, i Europa, hvor I end måtte være.

Jeg vil dele et par af mine tanker om, hvad jeg mener, en international ungdomsbevægelses mission bør være. Derefter vil vi have en fri diskussion, og jeg vil opfordre jer til at komme med alle jeres spørgsmål, uanset hvilket emne de måtte vedrøre.

Hvis jeg var et ungt menneske på dette tidspunkt, ville jeg nok rive mig i håret over den strategiske situation, for i en vis forstand er den ikke retfærdig. Du er måske 20, eller 30, eller 35, eller hvor gammel du nu er: Normalt ville man sige, at man endnu har 60-70 år foran sig i sit liv. Hvis du vokser op og gør, hvad livet byder dig, kan du blive en helt almindelig person helt frem til 2090, ja selv det 22. århundrede kan du nå. I en vis forstand er det ikke fair, at de nuværende magthavere, hvis de ikke bliver forhindret i deres hensigter og dumhed, efter al sandsynlighed kan bringe verden til ophør og berøve dig dit liv, og ikke kun dit liv, men hele den menneskelige arts liv.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi diskuterer dette, for hvis du sidder i USA, har du en anden oplevelse. For USA er tanken om en verdenskrig eller en krig på eget territorium meget usandsynlig. I modsætning til i Europa, hvor der var to verdenskrige på europæisk jord, og selv de mennesker, der er født efter krigen, som jeg selv, havde tilstrækkelig erfaring i min tidlige barndom fra bedsteforældre og endda forældre og bekendte, der fortalte helt forfærdelige historier om

bombningerne, mændene, der gik i krig og aldrig kom tilbage, eller de kom tilbage med amputerede ben og andre dele af deres krop. Så selvom vi ikke oplevede krigens rædsler direkte, da jeg voksede op, var Tyskland stort set ved at komme sig over en ruinmark. I har alle set billederne af bombningerne af Dresden og andre byer, der blev fuldstændig jævnet med jorden.

Så selv om den yngre generation, som nu er vant til mobiltelefoner, spillekonsoller og lignende skærme, bestemt ikke har den samme oplevelse, tror jeg alligevel, at det gør en enorm forskel, hvis man er født og opvokset på et kontinent, hvor krig er en meget følelsesladet oplevelse. Det er klart, at hvis du er i udviklingslandene, ser det anderledes ud, fordi der måske har været krig på dit kontinent, men jeg tror, at verdenskrig stadig er en lidt anden sag. Men for amerikanerne var der krige i udlandet. Jeg ved ikke præcis, hvor mange krige USA har været involveret i efter Anden Verdenskrig, men jeg tror, det er omkring 30 krige i hvert fald. Der har været Afghanistan, Irak, der har været udstationeringer i andre dele af verden. Og nu er vi i en situation, hvor hvis vi ikke ændrer dynamikken, hvis vi fortsætter den optrapning, vi er i gang med, så er jeg helt sikker på, at optrapningslogikken vil føre os hele vejen til Tredje Verdenskrig.

Jeg vil bare ganske kort berøre situationen med Ukraine, krigen mellem USA og Rusland, for det er, hvad det faktisk er. Hvordan kom vi dertil? Vi havde en situation, hvor Sovjetunionen kollapsede for kun 33 år siden. I var ikke til stede, da den tyske genforening fandt sted: For os var det en meget håndgribelig oplevelse, fordi vi havde et program for, hvad vi skulle gøre. Den produktive trekant, som var ideen om at styrke området fra Berlin, Paris og Wien gennem moderne investeringer i højteknologi og gøre det til motoren i verdensøkonomien. Det blev så til Verdenslandbroen. Men det var et øjeblik, hvor Sovjetunionen, som havde eksisteret i 70 år, pludselig kollapsede. Det var noget, som kun Lyndon

LaRouche virkelig havde forudsagt med stor klarhed i 1984. Men fordi vi lyttede til Lyn, blev vi ikke overraskede – vi var de eneste, der ikke blev overraskede. Vi gik ind i situationen udstyret med et program for, hvad vi skulle gøre. Det fungerede ikke helt på det tidspunkt, fordi USA, briterne og franskmændene var fast besluttet på, at den tyske genforening ikke skulle føre til en begyndende renæssance: Og når man ser tilbage på det, er det meget, meget tydeligere, at det var den samme dødbringende beslutsomhed om at få genforeningen til at mislykkes, der allerede eksisterede dengang, som lå bag den faktiske sabotage af Nord Stream-rørledningerne. For Nord Stream-rørledningerne, det faktum, at de blev saboteret, var sandsynligvis, som Seymour Hersh udviklede i sin hypotese, designet til at forhindre Tyskland og Rusland i nogensinde at få et forhold til hinanden. George Friedman sagde faktisk, at det var amerikansk politik i et århundrede eller mere, at forhindre, at den tyske knowhow, videnskaben og teknologien i Tyskland blev forenet med de enorme ressourcer i det største land på planeten – nemlig Sovjetunionen og derefter Rusland – fordi det så ville være en absolut konkurrent til anglo-amerikanernes unipolære verdensopfattelse.

Så når jeg ser tilbage på det – og jeg er nødt til at genoverveje alt dette fra det synspunkt – er det meget klart, at bestræbelserne på at sabotere det eksisterende forslag til, hvad man skulle gøre, som var designet af Lyn, og vi arbejdede på det sammen med alle de mennesker, der var omkring os på det tidspunkt, for hvordan man kunne vende denne historiske chance for Sovjetunionens sammenbrud, som ingen havde forventet, ideen om, at kommunismen ville forsvinde, det var stort! Sovjetunionen havde alle de forskellige sovjetrepublikker. Det var ikke bare Rusland, det var alle landene i det nære udland. Det var enormt. Ingen havde forventet det. Men så skete det præcis, som Lyn havde forudsagt det. Vi havde en plan for, hvordan vi kunne bruge det til at skabe en ny fredsorden i det 21. århundrede. Det var i høj grad gennemførligt.

Hvorfor skete det ikke? Fordi Margaret Thatcher, som er inkarnationen af det britiske imperium, sagde, at dette er Det Fjerde Rige. Hun fik sin minister Nicholas Ridley til at bagtale Helmut Kohl, den daværende kansler, for at være tilhænger af Det Fjerde Rige, hvilket i den grad forsurede hele atmosfæren. Så havde vi Mitterrand, som ifølge Attali – en fransk éminence grise – truede Kohl med krig mellem Tyskland og Frankrig, hvis Tyskland ikke ville opgive sin valuta, D-marken, og gå med til euroen. Det kan jeg tale meget om, for det var levende historie for os. Fordi vi intervenerede: Vi var ved Berlinmuren, da den faldt. En uge efter murens fald havde vi den første folder ude, hvor vi foreslog det, der blev til Den Produktive Trekant. Så det var en utrolig nærværende oplevelse for os.

Naturligvis var George Bush Sr. på det tidspunkt fuldstændig imod den tyske genforening. Først efter at rådgivere som Kissinger og, tror jeg, Brzezinski og andre gamle kendinge havde fortalt ham, at hvis USA modsatte sig tysk genforening på dette tidspunkt, ville de miste al indflydelse i Europa. Så skiftede USA holdning og indstillede sig på grundlæggende at inddæmme Tyskland, ved selvinddæmning, ved at tvinge Tyskland ind i euroen, ind i Maastricht-aftalen, og på den måde få kontrol over Tyskland, som på grund af de fredelige demonstrationer [i Østtyskland] for første gang havde fået ret til suverænitet i efterkrigstiden.

Så var stemningen helt åben. Vores forslag om den Eurasiske Landbro, at forene Europa og Asien gennem udviklingskorridorer, som var den næste fase efter Sovjetunionens opløsning i 1991, ville have været yderst gennemførligt. Det ville have været begyndelsen på et helt nyt paradigme i verden, hvor man forener mennesker gennem økonomisk udvikling. Ud af det voksede, som bekendt, senere Verdenslandbroen. Men det var absolut en mulighed. Og folk, der var vidner på det tidspunkt, fortæller os i dag, at ingen troede, at Rusland var en trussel på det tidspunkt. Allerede i

Sovjetunionens sidste år var der ingen, der troede, at Sovjet ville være en trussel. Gorbatsjov talte om et fælles europæisk hus; andre talte om et forenet eurasisk kontinent fra Vladivostok til Lissabon. Så det ville have været muligt at skabe en ny fredsorden for altid.

Nu ved vi, hvad der skete, for mens James Baker III, som var udenrigsminister på det tidspunkt, lovede Gorbatsjov, at NATO ikke ville bevæge sig en tomme mod øst – og de troede sandsynligvis på det – i baggrunden havde man allerede de neokonservative i USA og de relevante folk i Storbritannien, som planlagde, hvordan de kunne blive den sejrriige vinder af den kolde krig.

Pave Johannes Paul II advarede på det tidspunkt om, at man ikke skulle blive overstadige, for man vandt ikke den kolde krig, for hvis man ser på udviklingslandenes tilstand, så ser man, at syndens strukturer ikke kun eksisterede i øst i kommunismen, men de eksisterede også i vest, for underudviklingen i udviklingslandene taler et stærkt sprog i den henseende.

Men ikke desto mindre blev folkene i Anglosfæren helt overstadige og fejrede sig selv som sejrherre i den kolde krig og gik skridt for skridt frem for at skabe en unipolær verden baseret på det angloamerikanske imperium og på den måde regere verden for evigt. På det tidspunkt havde vi Francis Fukuyama, som sagde "dette er historiens afslutning". Det var alles holdning, hvilket betød, at hele verden ville adoptere den liberale statsmodel og den neoliberale økonomiske model. Alle ville i bund og grund tilpasse sig denne unipolære verden efter disse linjer. De fortsatte trin for trin med at bevæge sig i denne retning. De havde indsat Jeltsin i Rusland, som var en fuldstændig frimarkedsøkonomi-freak. Med hjælp fra nogle vestlige økonomer lykkedes det ham at reducere Ruslands økonomiske potentiale på tre år, fra 1991-94, til kun 30% af landets industrielle kapacitet. Rusland blev helt klart forvandlet til et råstofeksporterende land og ikke længere en

supermagt, hvilket senere fik Obama til at sige, at Rusland bare er en regional magt eller en tankstation, men ikke længere en seriøs rival.

Og som tiden gik, kom Putin til magten, og han begyndte at forsøge at gøre op med det, Jeltsin havde gjort – uden den store succes, for oligarkerne havde en del magt på det tidspunkt. Men det var så den periode, hvor “farverevolutionerne” startede: Ideen om, at den vestligt dominerede verden ville eliminere enhver regering, som ikke ville underkaste sig denne neoliberale verdensorden. I en vis forstand lykkedes det. Der var farverevolutioner senere, i 2004 i Ukraine, den orange revolution; der var rosenrevolutionen i Georgien; der var et forsøg på en hvid revolution i Rusland, som ikke fungerede. Senere havde vi det arabiske forår. Man havde den gule revolution i Hong Kong mod Kina, som heller ikke fungerede. Men der var helt klart en bestræbelse på at slippe af med enhver regering, som ikke ville underkaste sig denne unipolære verden.

Som om det ikke var nok, skete der efter 1999 en alvorlig transformation af NATO. Den første ikke-legitime krig fra NATO's side, dvs. uden godkendelse fra FN's Sikkerhedsråd, med NATO's bombing af Jugoslavien. Det var den virkelige dramatiske ændring, for det var begyndelsen på den lovløshed, vi ser i dag. Det var også begyndelsen på “retten til at beskytte”, ideen om interventionskrige mod Afghanistan og Irak. Vi havde Bush Jr. og hans “ondskabens akse”, som jeg husker var Iran, Irak og Syrien. Den underforståede idé om, at man kan bombe ethvert regime, som ikke er i overensstemmelse med denne unipolære verden, sønder og sammen. Det var en oplevelse, som der heldigvis var nogle, der afviste, f.eks. den tyske kansler Gerhard Schröder. Han afviste Tysklands deltagelse i Irak-krigen i 2003, men det var allerede en NATO-krig: Fordi Tyskland ikke nægtede NATO-fly luftrum og overflyvning. Så Ramstein og andre baser i Tyskland blev brugt; så de facto var det en NATO-krig, selv om det ikke var

med alle NATO-medlemmers fulde accept.

Jeg er nødt til at udelade en hulens masse ting, men jeg vil gerne give dig et overblik, men det førte alt sammen til en situation, hvor NATO-udvidelserne begyndte, først med Clinton-administrationen, derefter med Bush Jr. Så kom det næste store skridt, som var Maidan-kuppet i Ukraine i 2014 – det var forsøget på med vestlige midler at lave en farverevolution, NGO'er, dybest set et middel til at undergrave et land med det formål at ændre regeringen. Og det var, hvad Maidan-kuppet var. Der er nu utrolige bestræbelser på at hævde, at det ikke var et kup. Hvem kan sige, at det var et kup? Det var en demokratisk regeringsændring. Men det er ikke sandt! Vi var midt i situationen igen, og det var så det, der virkelig begyndte NATO's krig mod Rusland.

I mellemtiden har NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg indrømmet, at Ukraine ikke var en uprovokeret krig fra Putins side i 2022, men at den startede i 2014. Så var der forbuddet mod det russiske sprog, som førte til Krims beslutning om at erklære, at de ønskede at være en del af Rusland. Der var de ukrainske angreb på Donbass, som varede i otte år, og alle Ruslands forsøg på få det gjort til et anliggende i OSCE [Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa] blev fuldstændig ignoreret.

Under alle omstændigheder udvides NATO mere og mere mod øst, der opstilles offensive amerikanske militærinstallationer tæt på Ruslands grænse, en omvendt Cubakrise: Da cubanerne havde placeret sovjetiske atommissiler på Cuba, var det USA's legitime protest at påpege, at dette krænkede USA's grundlæggende sikkerhedsinteresser. Det blev heldigvis afværget, fordi Khrusjtjov og Kennedy talte sammen i den røde telefon. Men de facto, med NATO's udvidelse mod øst, havde man i stigende grad en omvendt Cubakrise. Det var langsomt, i sneglefart, men ikke desto mindre en Cubakrise.

Så da Putins særlige militæroperation endelig startede den 24.

februar 2022, var det meningen, at det skulle være en begrænset operation. General Harald Kujat, den tidligere generalinspektør for den tyske hær [2000-2002], havde fremført det argument helt overbevisende, at størrelsen af russernes mobilisering indikerede, at de ikke havde til hensigt at overtage hele Ukraine. Men at de i virkeligheden kun ønskede at give støtte til befolkningen i Donbass og på Krim, og at det var operationens omfang.

Men så var der naturligvis forræderiet fra Vestens side: Husk på, at Merkel og Hollande indrømmede, at de kun forfulgte Minsk II-aftalen for at vinde tid til at træne ukrainerne, så de kunne komme på niveau med NATO. Hele tiden var de bare ved at vinde tid, vinde tid, træne ukrainerne til den kommende krig. Og til sidst var hele det samlede Vesten involveret på den ene eller anden måde: enten ved våbensalg, ved våbenleverancer, ved at træne ukrainske tropper, ved at forsyne dem med efterretninger. I løbet af årene fik vi en regulær krig fra det samlede Vesten, fra NATO mod Rusland.

Og nu oplever vi den allersidste fase, at dette ikke fungerede, på trods af alle de våben, der blev sendt, på trods af alle de mange milliarder dollars, der blev brugt på det, lykkedes den ukrainske modoffensiv ikke. Nu er NATO netop nået til det punkt, hvor de afviser en diplomatisk løsning og kræver, at den militære optrapning skal fortsætte.

Efter alle disse bestræbelser på at inddæmme Rusland og endda splitte det op i mange dele, er vi nu nået til et punkt, hvor der skal træffes en beslutning: Hvis det nu sker, hvad Macron har truet med, og der er folk, der tror, at det bare er en prøveballon for hele NATO, og at hele NATO i virkeligheden ønsker at deltage i det – det er ikke dokumenteret, men det er muligt – så er den røde linje helt sikkert overskredet. Og det, Blinken siger, er, at Ukraine bør være en del af NATO, den røde linje er helt sikkert krydset, og så er spørgsmålet, hvornår?

Hvis franske tropper bliver udstationeret i Ukraine, så er det et spørgsmål om hvornår – ikke om, men hvornår der vil komme en massiv modreaktion fra Rusland? Forskellige russiske ledere har allerede sagt, at i så fald er disse tropper et helt legitimt mål. Forestil dig, at de første ligposer kommer tilbage med døde franske soldater, måske nogle andre nationaliteter, som allerede er de facto i Ukraine i forskellige kapaciteter. Så har du høgene i Vesten, der huler op, som Lindsey Graham, som Kiesewetter, som Strack-Zimmermann, som alle disse agenter for det militær-industrielle kompleks, de vil bede om optrapning, Taurus-missiler. Scholz, som ikke ligefrem har den stærkeste ryggrad i universet, vil kollapse. Taurus-missiler vil blive opstillet; Taurus-missiler kan ramme Sankt Petersborg, de kan ramme Moskva. Det er naturligtvis det punkt, hvor Rusland vil slå igen – måske endnu ikke med atomvåben, måske kun med konventionelle våben mod Paris, Berlin og Warszawa. Så er det et spørgsmål, om man stadig kan stoppe denne optrapning?

Og jeg tror ikke, den kan stoppes. Jeg tror, at hvis vi når til dette punkt, hvis du ser på alle disse mennesker, som er fuldstændig bevæbnet til tænderne i metaforisk forstand, så tror jeg ikke, at de vil stoppe på dette punkt.

Jeg kunne forestille mig en lignende optrapning i Sydvestasien: Hvor Israel nu siger, at hvis Iran gengælder angrebet på konsulatet i Damaskus, bliver det et helvede for Iran. Iran vil helt sikkert reagere – der er ingen mulighed for, at de ikke vil reagere – de vil sandsynligvis ikke involvere Hizbollah, fordi det vil være for meget for Libanon, og jeg tror ikke, Iran vil gå den vej. Men de kan meget vel reagere på et militært mål i Israel. Og hvis IDF så bevæger sig mod Iran, måske med et forsøg på at trække USA ind i denne konflikt, vil det udvikle sig til en regulær konflikt mellem Israel og Iran. Jeg tror, at man på det tidspunkt ikke kun har at gøre med Iran, men også med Rusland og Kina, fordi de ikke har råd til, at BRIKS-medlemmet Iran bliver udsat for et

militært angreb fra Israel uden at reagere, og så er man igen i et optrapningsscenario.

Så jeg vil ikke dvæle ved det, men jeg ville bare aktualisere disse to situationer for at diskutere, hvad der kan gøres på dette sene tidspunkt i processen for at finde en løsning. Tro mig, jeg har tænkt en del over det, for I kender det fra USA og måske andre lande, at folk er så uvidende og så forvirrede af mainstream-propagandaen, dæmoniseringen af Rusland, dæmoniseringen af Kina, at det er meget svært at få den gennemsnitlige person til at reagere på situationens alvor, eller endda på den løsning, der ville være tilgængelig.

Så jeg har tænkt meget over det. Og situationen mellem USA og Rusland er så fuldstændig nedbrudt. Som et resultat af alle de seneste års udviklinger er forholdet mellem Tyskland og Rusland fuldstændig ødelagt. Forholdet mellem USA og Kina er virkelig forgiftet, selv om Biden og Xi Jinping lige har talt sammen i telefonen. Det er blevet ødelagt i meget høj grad.

Så spørgsmålet er, hvor forandringen skal komme fra? Det eneste, jeg kan komme på, er, at vi er nødt til at inddrage den kraft, som virkelig repræsenterer størstedelen af menneskeheden, og det er det Globale Syd. Der har vi en situation, hvor den Globale Majoritet, for det er det, der er nu: Det er 150 lande, der samarbejder med Kina om Bælte & Vej Initiativet; det er BRIKS og BRIKS-Plus; yderligere 40 lande har ansøgt.

Der er en helt anden ånd i de lande, der tidligere blev kaldt den Alliancefri Bevægelse, i Afrika, i mange lande i Asien, Latinamerika, som ikke længere ønsker at være underlagt kolonialismen. Der er en ny ånd, hvor de ønsker at tage deres egen skæbne i egne hænder; de ønsker at være begunstiget af de råstoffer, de besidder, de ønsker ikke at eksportere råstoffer. De ønsker at have produktionskæden i deres eget land, produktion med merværdi.

Så derfor er der ved at opstå et nyt økonomisk system, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, FN's charter. De arbejder hovedsageligt sammen med Kina, men de fleste af dem er også absolut pro-russiske. De nægter at lade sig trække ind i de såkaldte "demokratiers" lejr.

Så hvad skal vi gøre? Jeg tror, vi er nødt til at inddrage det Globale Syd meget mere som en stemme. Det er noget, der skal have taktiske anvendelsesmuligheder. Tag for eksempel FN's Sikkerhedsråd: FN's Sikkerhedsråd er den højeste myndighed i verden. Vi har ikke andre. Vi har Den Internationale Domstol. De afsagde for nylig en virkelig fremragende revolutionerende dom, hvor de krævede, at Israel skulle stoppe folkemordet, hvilket de tydeligvis ikke gjorde. Og Den Internationale Domstol besidder ikke udøvende magt: De giver det til FN's Sikkerhedsråd til gennemførelse. Men problemet i den seneste periode har været, at FN's Sikkerhedsråd altid blev blokeret, fordi enten et eller to af de permanente medlemmer – USA og Storbritannien – ville nedlægge veto, så ingen resolution ville blive vedtaget, ingen handling ville blive foretaget, og rædselsshowet ville fortsætte.

Så hvad kan der gøres nu? I det seneste tilfælde undlod USA at stemme, og derfor blev resolutionen vedtaget. Men det er stadig gennemførelsen, der mangler. Og derfor mener jeg, at Uniting for Peace-resolutionen, som blev vedtaget den 3. november 1950, var ironisk, fordi den faktisk blev skabt af USA i et forsøg på at blokere Sovjetunionen, som ønskede at forhindre Koreakonflikten, at blokere beskyttelsen af Sydkorea mod nordkoreansk aggression. I mellemtiden er denne Uniting for Peace-resolution blevet anvendt ti gange. Første gang blev den anvendt i forbindelse med krigen mellem Israel og Egypten i 1956 og det britisk-franske angreb på Suezkanalzonen. Derefter igen et par andre kriser, som Ungarn og lignende konflikter. Og så i 1997 omkring den israelske besættelse af det palæstinensiske område. Den har været åben siden; den har aldrig været lukket. Så med en relativt simpel beslutning –

det kunne være en anmodning fra nogle af FN's medlemmer, det kunne være et initiativ fra FN's generalsekretær – kunne man aktivere FN's Generalforsamling til at afholde et møde for at gøre det, som FN's Sikkerhedsråd, hvis primære opgave det er at tage sig af international fred og stabilitet, når de ikke fungerer, den funktion kan gå til FN's Generalforsamling. Det er det, vi bør støtte og organisere os for. I New York har vi naturligvis direkte adgang til FN. Vi bør tale med så mange af udviklingslandene som muligt. Vi er også repræsenteret i Latinamerika, vi har meget gode venner og kontakter i Afrika, i Asien. Jeg tror, vi er nødt til virkelig at arbejde sammen med disse lande, ikke kun for at gøre noget for Gaza og Oaseplanen, som I har drøftet, og som I kender til, og vi vil have et stort arrangement om det, forhåbentlig i næste uge. Men vi er nødt til at komme til det punkt, hvor vi får FN's Generalforsamling til at vedtage ideen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur sammen med de ti principper som udgangspunkt for diskussion, for jeg tror ikke, at vi kan løse verdens problemer uden at ændre paradigmet fuldstændigt.

Med andre ord, kun hvis vi flytter flertallet af nationer, og FN's Generalforsamling er det åbenlyst nemmeste sted at gøre det, hvor de dybest set ville stemme for, at et nyt system er nødvendigt for at garantere den langsigtede overlevelsessevne for menneskeheden som helhed, og for at sætte den ene menneskehed først, tror jeg, at det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af denne krise uden en katastrofe. For der er mange lande i det Globale Syd lige nu, der er så træt af de handlinger, der kommer fra NATO, fra Vesten, bevæbningen af dollaren, interventionskrigene, sanktionerne, at mange lande i det Globale Syd tror, at de stort set er forsvarsløse over for et aggressivt Nord, som frarøver dem deres grundlæggende rettigheder, alt sammen under påskud af den regelbaserede orden, demokrati og menneskerettigheder. Men de er træt af dette mantra, fordi de ved, at det ikke er sandt.

Så nogle mennesker tænker: "Okay, vi har BRIKS, vi har det Globale Syd. Vi skal bare af med dollaren og skabe vores egen valuta, så bliver alt godt." Men jeg er helt overbevist om, at det ikke er tilfældet. For i modsætning til Sovjetunionen, som gik i opløsning relativt fredeligt i 1991 ved dybest set at falde sammen, ved ikke at bruge tanks, ved ikke at føre krig – og det er det, mange mennesker nu tænker over, at det måske var en fejltagelse – men det var det, der skete. Jeg tror ikke, at NATO, som er bevæbnet til tænderne, hvor det militærindustrielle kompleks spiller en så absolut dominerende rolle i USA, i Storbritannien og nu desværre også i stigende grad i EU, jeg tror ikke, at Vesten vil give op og trække sig tilbage, så fredeligt som Sovjet gjorde i 1991. Jeg er bange for, at de vil forsøge at gennemtvinge deres opfattelse af verdensordenen, og det vil føre til Tredje Verdenskrig.

Og den eneste måde, jeg kan komme i tanke om – måske kan nogle andre komme med bedre ideer: Jeg hører dem gerne, men indtil videre er der ingen, der er kommet med sådan et forslag – jeg tror, at den eneste måde, vi kan komme ud af det her på, er, at vi på den ene side opmuntrer og styrker landene i det Globale Syd, at de skal handle på historiens verdensscene, for det er nu deres rolle. Og på samme tid organisere befolkningerne i Vesten – i USA og i Europa – til at opgive denne helt forfærdelige idé om, at de er de eneste, der kan udstikke reglerne. De er nødt til at acceptere, at en multipolær verden ikke bare allerede eksisterer, men at det ikke er godt nok, fordi multipolaritet stadig indebærer muligheden for geopolitisk konflikt, men at vi absolut ud fra den menneskelige arts langsigtede udvikling er nødt til at tage skridtet og tænke på den ene menneskehed først, og at vi er nødt til at have en arbejdsdeling, hvor de forskellige nationer deltager i en arbejdsdeling af, hvad deres evner og muligheder er, for at konstruere og opbygge verden som en helhed.

Og det betyder, at vi er nødt til at overvinde ideen om, at

andre nationer er fjender: For hvis du ser på det fra de respektive nationers synspunkt, definerer de sig selv som fjender! Hvis du rakte armen og hånden ud fra Vesten til Kina, til Afrika, til Rusland, til Indien, til et hvilket som helst land i det Globale Syd, og sagde: "Lad os samarbejde på en venlig måde, i gensidig interesse," så ville de alle være enige! Jeg kan kun komme i tanke om et eller to lande af mindre betydning, som måske ikke ønsker at gøre det med deres nuværende ledelse, men langt de fleste lande ville gå med til et sådant nyt paradigme.

Nogle mennesker mener, at det er en utopisk idé, og at det aldrig vil ske. Men jeg er helt sikker på – og den sikkerhed er baseret på et halvt århundredes politisk organisering – at det kan lade sig gøre, det skal lade sig gøre, og der er ikke noget alternativ til det, for enhver anden mulighed vil føre til en tredje verdenskrig.

Så derfor har vi en gigantisk opgave foran os med at bringe menneskeheden op på det niveau. At få befolkningerne i Vesten til at samarbejde på en ikke-dominerende måde, men på en ligeværdig måde, og at forene udviklingslandene til at tale med én stemme. Og hvis de gør det, er de det store flertal på 80-85% af alle mennesker, og jeg tror, det er den eneste måde, vi kan nå frem til en bedre tid for menneskeheden. Jeg vil gerne stoppe her.

“Skab en vision om, hvordan du ønsker, at verden skal

være – og vær derefter!”

Ikke korrekturlæst

5. april 2024 (EIRNS) – Da den 17-årige hærfører Jeanne d’Arc (Jeanne of Arc) i 1429 så byen Orleans for sig og overvejede, hvordan hun skulle bryde englændernes belejring af den, hvad var så hendes vision for slagplanen? Hvilke anvisninger gav hun sine tropper? Det var ikke Joans omfattende forståelse af militærstrategi, der inspirerede den franske hær, som havde været besejret af englænderne i næsten 100 år, til at følge hende. Det var hendes “krigersjæl”, der kæmpede for et højere formål, som gav den meget kompetente, men meget uinspirerede, franske kampstyrke det begreb om sejr, som de havde manglet i årtier, og som hun legemliggjorde.

“Jeg tror, at det ene element, som er absolut uerstatteligt, er ideen om, hvad vi gør for at samle verden. Og jeg tror også, at det, professor (Fernando) Garzón sagde – hvordan det kun kan fungere, hvis man har regional integration. Jeg mener, at det er noget, der absolut også skal sættes på dagsordenen, og det er en konkret plan for, hvordan vi får orden på verden igen, hvor Oasis-planen er tænkt som et større område. Og som vi vil diskutere i næste uge, er det ikke bare en plan om genopbygning af Palæstina, Gaza, men det er en plan om at løse problemet mellem Israel og Palæstina ved at tage hele regionen, fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfen. Hele Sydvestasien skal være en integreret genopbygningsplan, hvis det skal fungere.” Helga Zepp-LaRouche tilbød dette som et eksempel på den “top-down” politiske formuleringsproces, som Den Internationale Fredskoalition, der holdt sit 44. ugentlige fredagsmøde i træk den 5. april, må engagere sig i.

Til denne session var de fremhævede talere:

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet;

Richard Anderson Falk, professor emeritus i international lov

ved Princeton University, formand for Euro-Mediterranean Human Rights Monitors bestyrelse, tidligere FN's særlige rapportør om menneskerettighedssituationen i de palæstinensiske områder fra 2008 til 2014;

Jens Jørgen Nielsen, historiker, forfatter, tidligere Moskva-korrespondent for Politiken, repræsentant for Russisk-Dansk Dialog, Danmark;

Francis Anthony Boyle, amerikansk menneskerettighedsadvokat og professor i international lov ved University of Illinois, rådgiver for Bosnien-Hercegovina og for den midlertidige regering i Den Palæstinensiske Myndighed;

Prof. Fernando Garzón, arkitekt, byplanlægger og leder af den ecuadoriansk-palæstinensiske union, rådgiver for forskellige FN-agenturer, den interamerikanske udviklingsbank og andre.

På forskellige tidspunkter i løbet af diskussionsperioden, som udtrykt i nogle af de kommentarer, der blev optaget i "chatrummet" og ellers, var nogle deltagere frustrerede over det, de kaldte "akademisk diskussion" og ønskede at vide, "hvad vi skal gøre." Zepp-LaRouches svar:

"Jeg tror, at når man kæmper en krig, er det ekstremt vigtigt, at man kender sin modstanders strategi. Jeg tror, at det, vi forsøger at gøre med IPC, men også med Schiller Instituttet generelt, er at få en klar idé om, hvad det er for problemer og kræfter, vi er oppe imod. Det er klart, at den frygtelige sandhed, som folk nu er ved at vågne op til, er, at vi konfronteres med et system, som dybest set er et globalt fascistisk system. Gå tilbage til nogle af de tidligere taler af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, hvilket I bør gøre med jævne mellemrum, for I vil blive helt forbløffede over, hvor klart han har sagt dette siden 1970'erne, 80'erne og 90'erne. Jeg tror, at det er det, som meget få mennesker tør indse, men det nuværende system, som det har udviklet sig, er et oligarki, imperialisme og affolkning på globalt plan."

Professor Francis Boyle gav et eksempel på, hvordan man kan føre en gennemtænkt, ikke-voldelig krigsførelse mod de angloamerikanske fyrstedømmer og magter, som ikke bare tillader, men anstifter det igangværende folkemord i Gaza, og foreslog en flanker, som, hvis den blev udnyttet energisk, kunne føre til en afgørende sejr. "FN's Generalforsamling kan optage Palæstina som en fuldgyldig FN-medlemsstat. Lige nu er Palæstina en FN-observatørstat på linje med Schweiz, før det blev en fuldgyldig FN-medlemsstat. I dag er Palæstina anerkendt af omkring 139 stater, de jure, som en stat.

"Jeg lavede alt det juridiske arbejde for palæstinenserne i forbindelse med det... Indtil videre har USA's regering nedlagt veto mod ethvert forsøg fra Palæstinas side på at blive optaget som fuldgyldigt FN-medlem. Palæstinenserne har meddelt, at de vil forsøge igen i løbet af april måned. Jeg tror, vi får at se, hvad Biden-administrationen beslutter at gøre. De kunne afholde sig fra at stemme. Men hvis Biden-administrationen nedlægger veto mod deres optagelse, kan FN's Generalforsamling optage dem ved hjælp af en to-tredjedels afstemning, og stemmerne er til stede.

"Blanke stemmer og udeblivelser tæller ikke i det endelige regnskab. Stemmerne er der – vi ved, at de er der. Det er ekstremt vigtigt. Ingen af FN's medlemslande er nogensinde blevet ødelagt i FN's historie. Nogle er gået i opløsning, som for eksempel min tidligere modstander, Jugoslavien... Det er tydeligt, at Israel og dets elite ønsker at ødelægge Palæstina og palæstinenserne. Jeg er ikke i tvivl om det. Og et FN-medlemskab vil holde dem i live." Zepp-LaRouche udtrykte sin enighed med dette forslag.

Der blev også fremsat flere andre handlingsorienterede forslag, men det er den metode, hvormed disse forslag begynder at blive genereret, der betyder mest. Under de ugentlige drøftelser er der mange vigtige spørgsmål og uoverensstemmelser. Men selvom forskellene er betydelige, er de relativt set "underordnede spørgsmål", som skal diskuteres

intænst af dem, der har sluttet sig til den samme hær, med det samme formål, på den samme side i en kamp for ikke blot at redde, men fundamentalt at forandre en verden, der mister sin menneskelighed.

“Der er ikke noget let svar. Man er nødt til at gøre en indsats for at forstå kompleksiteten i hele verden og sætte hele menneskeheden på et højere plan, hvor vi tænker på den ene menneskehed først og begynder at forstå de andre kulturer, begynder at have en dialog. At finde ud af, hvad der er smukt ved poesi, musik og alle former for kunst i hele verden. Omdan den menneskelige familie til én familie, og behandl så andre kulturer, som om de var deres sønner og døtre og bedsteforældre og så videre. Det spring skal tages. Og jeg ved, at der er nogle meget godhjertede mennesker, der ikke ønsker at forstå, at hvis man ikke løser denne overvindelse af geopolitik, vil alt ikke være tilstrækkeligt. Det er min dybeste overbevisning,” sagde Zepp-LaRouche.

Uden dyb overbevisning er visioner umulige, og “hvor der ikke er nogen vision, går folket til grunde.” Økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche fortalte både sine medarbejdere og fremmede, at “hvis du viser lederskab, vil folk reagere.” I sin konklusion fredag svarede hun på spørgsmålet: “Hvad betyder det at være optimistisk under nutidens omstændigheder?” Zepp-LaRouche, at “man selv må skabe en vision for, hvordan man ønsker, at verden skal være.” Det er det moralske princip, der ligger til grund for “Oaseplanen” for Sydvestasien og for verden: Skab en vision om, hvordan du ønsker, at verden skal være – og vær derefter!!!

Foto: Amit Lahav / Unsplash

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, fredag den 5. april 2024

Ikke korrekturlæst

DENNIS SMALL: Jeg vil gerne byde jer alle velkommen til Den Internationale Fredskoalitions 44. ugentlige møde; 44 uger i træk. Mit navn er Dennis Small. Min kollega Dennis Speed og jeg vil være jeres ordstyrere i dag. Anastasia Battle vil ikke være med os. Jeg vil gerne byde jer velkommen, og jeg synes, vi skal komme i gang. Vi er lidt forsinkede, fordi vi var nødt til at lukke så mange mennesker ind.

I løbet af den sidste uge er verden blevet vendt fuldstændig på hovedet, med alt fra angrebet på det iranske konsulat, Irans territorium inde i Syrien, til dette uhyrlige angreb på arbejderne i World Central Kitchen og den fortsatte sult og det folkemord, der finder sted [i Gaza]. Selve folkeretten er ved at blive ødelagt, såvel som de umiddelbare farer omkring krig, og vores aktiviteter og handlinger på dette tidspunkt bliver så meget desto mere påtrængende, så meget desto mere relevante, så meget desto mere unikke i virkeligheden.

Lad mig derfor introducere grundlæggeren af Den Internationale Fredskoalition og grundlæggeren af Schiller Institutet, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag, jeg vil gerne byde jer alle sammen velkommen. Som Dennis sagde, bevæger verden sig meget hurtigt mod et stadigt farligere punkt eller to punkter. Det ene er situationen mellem NATO og Rusland på den ene side, og naturligvis situationen i Sydvestasien. Begge punkter forværres dag for dag, og kursen er uafbrudt mod faren for en

tredje verdenskrig.

Nu er situationen i Gaza naturligvis stadig helt utrolig, at det sker for øjnene af verden, og at der er regeringer, der stadig sender våben til Israel. Jeg mener, at dette er et absolut udtryk for sammenbruddet i verdens moralske orden, og det vil ikke gå ubesvaret hen, for det, der udspiller sig der, er ved at synke ind i folks bevidsthed, selv i de lande, hvis medier forsøger at holde NATO-fortællingen helt under kontrol. Efter det israelske angreb på konsulatet i Damaskus var den iranske regering meget langsom, men til sidst sagde de, at de ville tage nogle modforholdsregler, uden at præcisere, hvad det ville være. Netanyahu svarede straks, at dette vil få konsekvenser; et citat siger endda, at han sagde, at dette vil betyde helvede for Iran, hvis de gør noget. Så dette er en krudttønde. IDF har aflyst alle kamptroppers fridage. Efter at præsident Biden talte i telefon med Netanyahu og angiveligt opfordrede ham til ikke at behandle de civile på den måde, de har gjort, og at der skal være mere humanitær hjælp, gik Netanyahu angiveligt med til at åbne nogle af grænseovergangene til Gaza for at lukke mere mad ind. Men det forhindrer ikke de amerikanske våbenleverancer i at fortsætte ufortrødent. CNN rapporterede samme dag, at USA sender 1.000 bomber på 500 pund og over 1.000 mindre bomber oven i de bomber på 2.000 pund, de såkaldte MK-84-bomber, som blev sendt i sidste uge. På samme måde tror jeg, at Tyskland fortsætter med at sende våben, og palæstinensiske organisationer anklager i bund og grund den tyske regering for at være medskyldig i det, der sker.

Så jeg tror, at faren for, at dette kan føre til en altomfattende regional krig, der udvikler sig til en storkrig, er meget nærværende i alles bevidsthed. Der er kun én måde at stoppe det på her og nu, og det ville være, hvis USA satte foden ned; hvilket de kunne, men de gør det ikke. Det faktum, at de såkaldte NATO-allierede som europæerne er blevet til føjelige hjælpere for USA, uanset hvad de gør, og har mistet

al suverænitet, gør situationen så meget værre.

På den anden store slagmark, i forhold til Ukraine, tror Macron – af en eller anden indenrigspolitisk grund – at han er nødt til at efterligne Napoleon eller lille Napoleon-Napoleon III. Under alle omstændigheder siger han, at han er helt sikker på, at Rusland vil forstyrre de olympiske lege. Tyskland har dog taget afstand fra Macrons trussel om at sende franske tropper ind i Ukraine ved at sige, at dette ikke vil gælde for NATO's artikel 5. Det betyder, at der ikke umiddelbart er tale om en krig mellem NATO og Rusland. Ikke desto mindre sidder vi på en absolut krudttønde, og ud over dagens nyheder var der 75-året for NATO's grundlæggelse. Og der udkom en hel masse artikler om det. Når man gennemgår dem, har man naturligvis den officielle NATO-fortælling, som har et meget pænt sprog. Men hvis man faktisk ser på NATO's historie, var det ikke en defensiv alliance, og især efter afslutningen af den kolde krig, da den ikke længe efter begyndte udvidelsen mod øst, som George Kennan i øvrigt i 1997 havde kaldt "den værste fejltagelse i amerikansk udenrigspolitik nogensinde", blev den til en aggressiv militæralliance, der bevægede sig fremad. I 1999 startede den første ikke-legitimerede krig mod Jugoslavien med NATO's bombardementer. Det brød en klar mur. Det fortsatte med krigen mod Irak i 2003, som formelt set ikke var en NATO-krig, men blot en såkaldt koalition af villige. Men da alt luftrum og alle baser i Tyskland – Ramstein og andre – blev brugt, var det de facto en NATO-krig, selv om Tyskland var imod krigen på det tidspunkt.

Da USA og Storbritannien så i 2011 løj over for FN's Sikkerhedsråd om, hvad operationen mod Libyen ville gå ud på, var det begyndelsen på ødelæggelsen af FN. FN's Sikkerhedsråd har praktisk talt ikke fungeret lige siden. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, kommenterede dengang operationen i Libyen ved at sige, at dette er begyndelsen på en krig mod Rusland og Kina; det handler ikke kun om Libyen. Vi har set 20 år med et absolut rædselsshow af en krig i Afghanistan. Ifølge Brown

University i Rhode Island har NATO's krige dræbt 4,5 millioner mennesker i løbet af de sidste 20 år. Det er naturligvis ikke et diskussionsemne i forbindelse med disse festligheder, men det er virkeligheden.

Hvis vi ser på, hvor alt dette har bragt os hen, kan man se, at vi ikke bare er ved at komme tættere på faren for Tredje Verdenskrig, men at vi de facto ser et sammenbrud af den internationale orden – den såkaldte regelbaserede orden. Hvis du har en situation, hvor FN's Sikkerhedsråd de facto er blevet nedlagt, fordi et eller to af de permanente medlemmer hele tiden har nedlagt veto, kommer det naturligvis ikke til nogen beslutning. Selv hvis, som i en af de seneste beslutninger, USA undlod at stemme, så siger John Kirby bagefter, at den resolution ikke er bindende. Det er et meget alvorligt problem, og jeg ønsker virkelig at gøre opmærksom på det, for sådan som verden er indrettet lige nu, er FN den eneste internationale organisation, der kommer i nærheden af at repræsentere verdens befolkning. Der er mange mennesker i den angelsaksiske verden, som ønsker at slippe af med FN, som ønsker at gøre det overflødigt. Men de facto er Den Internationale Domstol den højeste domstol i verden; den har ikke udøvende magt. Hvis ICJ træffer en beslutning, går den videre til FN's Sikkerhedsråd, og de har ansvaret for at udføre beslutningen og gennemføre den. Hvis et af de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd så vender sig om og siger, at dette ikke er bindende, betyder det de facto, at vi befinder os i en lovløs situation, at vi allerede er på vej ind i junglens verden.

Hvor farligt det er, bør stå klart for alle, og jeg håber virkelig, at nogle af deltagerne i denne samtale også vil diskutere det, for FN-pagten, FN og FN's Sikkerhedsråd er ekstremt vigtige. Selv om der er mange, der med rette diskuterer behovet for en reform af FN for at give det Globale Syd en meget stærkere stemme, der repræsenterer deres faktiske antal, betyder det ikke, at FN skal nedlægges, eller at der er nogen synlig erstatning for det.

Så jeg tror, vi har en gigantisk opgave foran os. I næste uge har vi Oasis Plan-konferencen, som jeg gerne vil invitere jer alle til at hjælpe os med at organisere. Vi kæmper også hele tiden for at få en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur på bordet som den eneste måde at løse alle disse problemer på ved at ændre de forkerte aksiomer i den nuværende verdensorden. Men jeg synes virkelig, vi skal være opmærksomme på, at verden er ved at blive fuldstændig dysfunktionel med alle de farer, det indebærer. Det var det, jeg ville fortælle jer i begyndelsen.

{Bemærkninger under diskussionen

Jeg tror, at når man udkæmper en krig, er det ekstremt vigtigt, at man kender sin modstanders strategi. Jeg tror, at det, vi forsøger at gøre med IPC, men også med Schiller Instituttet generelt, er at få en klar idé om, hvad det er for problemer og kræfter, vi er oppe imod. Det er klart, at den frygtelige sandhed, som folk nu er ved at vågne op til, er, at vi konfronteres med et system, som dybest set er et globalt fascistisk system. Gå tilbage til nogle af de gamle taler af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, hvilket I bør gøre med jævne mellemrum, for I vil blive helt forbløffede over, hvor klart han har sagt dette siden 1970'erne, 80'erne og 90'erne. Jeg tror, at det er det, som meget få mennesker tør indse, men det nuværende system, som det har udviklet sig, er et oligarki, imperialisme og affolkning på globalt plan.

Der er naturligvis mange flere mennesker af god vilje, men de er ikke velorganiserede. Derfor tror jeg, at Den Internationale Fredskoalitions indsats er at bringe folk sammen, som normalt absolut ikke ville have noget med hinanden at gøre, fordi de er fra det Globale Syd, de er fra europæiske nationer, fra Asien, fra Afrika, fra USA. Undervurder ikke betydningen af den idé om at skabe en global bevægelse af verdensborgere. For jeg tror ikke, der skal mindre til end det. Forskellen er, at man måske kan gå på gaden – og jeg roser absolut det, der blev rapporteret om alle de mennesker,

der gik til ammunitionsfabrikkerne, blokerede skibe, alt det er ekstremt vigtigt. Men det ene element, som er helt uerstatteligt, er ideen om, hvad vi gør for at samle verden. Jeg tror også, at det, professor [navn redigeret] sagde om, at dette kun kan fungere, hvis man har regional integration. Jeg mener, at det er noget, der absolut også skal sættes på dagsordenen, og det er en konkret plan for, hvordan vi får bragt orden i verden igen. Oasis-planen er tænkt som et stort område. Som vi vil diskutere i næste uge, er det ikke en plan, der udelukkende handler om genopbygning af Palæstina og Gaza. Det er en plan om at løse problemet mellem Israel og Palæstina ved at tage hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfen.

Hele Sydvestasien skal være en integreret genopbygningsplan, hvis det skal fungere. Det betyder, at alle udviklingsbehovene i de lande, der er blevet ødelagt af 20 års NATO-krige i Afghanistan, Irak, Syrien og Yemen, er et aspekt af det. Alt dette skal ses som en helhed, hvilket nu er muligt, fordi BRIKS udvider. Tre lande i regionen er en del af BRIKS; Saudi-Arabien bliver det sandsynligvis også. Egypten, Emiraterne og Iran. Vi er nødt til at tage springet og erstatte det nuværende horrorshow med en forpligtelse fra så mange lande i regionen som muligt til denne regionale integrerede udvikling. Det er det eneste håb. Jeg er helt sikker på, at hvis du har en plan for, hvordan vi kan rekonstruere verdensøkonomien, så den giver mulighed for udvikling for alle mennesker på planeten, så er det i betragtning af, at vi befinder os i en tektonisk forandring, hvor den gamle orden tydeligvis er ude af drift, til dels fordi fortalerne for den regelbaserede orden selv siger, at der ikke er nogen regler, hvis de ikke kan lide dem. Det er ved at blive erstattet af et nyt system. Det, vi er nødt til at gøre, er at gøre alt det ovenstående. Vi skal overbevise folk, som slet ikke er klar over dimensionen af det, og det er på en måde det sværeste. Derefter skal vi have konkrete planer for, hvad vi skal gøre, og vi skal have handling. Men det hele skal hænge sammen. Så

man må ikke overse et aspekt til fordel for et andet, for det kræver handling og en intellektuel indsats at definere løsninger, der er klart realiserbare...

[Svar på spørgsmål: "Hvad vil udløse krigen mellem Vesten og Rusland? Og er der en måde, hvorpå Vesten kan undgå konflikt med Rusland?"] Jeg tror, vi er meget tæt på det, for da terrorangrebet fandt sted i Crocus-koncertsalen nær Moskva af den såkaldte ISIS, sagde USA inden for 55 minutter, at det ikke var Ukraine, og at det helt sikkert var ISIS-K, som er en ISIS-filial, der angiveligt sidder i Afghanistan, på trods af at Taliban går meget hårdt frem mod disse og andre terrorister. Der foregår lige nu en meget omfattende efterforskning, som indtil videre har givet mange beviser for, at disse terrorister var på vej til Ukraine, før de blev anholdt. At de ikke var martyrer, fordi de ikke forsøgte at blive dræbt ved at fortsætte skyderiet i koncertsalen, men at de gjorde det for penge. Der er blevet fundet telefoner med billeder af ukrainske militærfolk.

Under alle omstændigheder er der en relativt berømt og kendt britisk analytiker ved navn Alastair Crooke; han plejede at være ambassadør, og han arbejdede også for den britiske efterretningstjeneste. Han skrev en artikel, hvor han sagde, at dette var en handling fra anglo-amerikanerne. Da de så, at krigen i Ukraine, den såkaldte modoffensiv, blev et flop, skiftede de til asymmetrisk krigsførelse, hvor de brugte denne slags lejesoldater. Jeg kan kun opfordre jer alle til at se videoen "[Storm Over Asia](<https://www.youtube.com/watch?v=0IDQgoWCJo4&t=4s>)" fra min afdøde mand fra 1999, hvor han beskriver, hvordan disse lejesoldater i Kaukasus i det store spil bliver brugt igen og igen til at udføre sådanne operationer.

Så i bund og grund har vi nu en situation, hvor Putin siger, at de vil straffe dem, der gav ordren til at udføre denne handling. Så har vi Macron, som siger, at han vil sende franske tropper; angiveligt er de allerede ved at blive

forberedt – 2.000 af dem. Andre russiske embedsmænd har sagt, at hvis disse tropper rykker ind i større omfang, end der allerede er tropper fra praktisk talt alle NATO-lande i forskellige kapaciteter, så bliver de et mål, og hvis der kommer flere tunge våben som Taurus-missilerne fra Tyskland, så bliver Tyskland et mål.

Så vi sidder på en krudttønde. Vi diskuterede dette mere detaljeret i sidste uge, men intet har ændret sig siden da. Vi sidder på et absolut udløsningspunkt. Hvis udenrigsminister Blinken nu siger, at Ukraine vil blive medlem af NATO, tror jeg, det var Patrushev, der sagde, at det betyder, at dette er vejen til at vælte æblekurven; måske var der en anden, der sagde det. Men vi er på randen af denne situation, og jeg tror, at det er det, mange af disse ting kan udløse som en forværring. Steadfast Defender-manøvren med 90.000 NATO-tropper er i gang ind i maj. Det er meget nemt, at en manøvre kan udvikle sig til noget mere alvorligt.

Jeg tror, at det, vi skal gøre, er at vække folk. For da [Ungarns] premierminister Orbán tog til det sidste EU-møde i Bruxelles, sagde han, at det var som at komme ind i en anden galakse. For der er disse mennesker, der siger: "Lad os føre krigen ind i Rusland." Husk, hvordan Første Verdenskrig var. Folk i 1914 sagde: "Hurra, lad os gå i krig." Og så, efter fire uger i skyttegravene i Verdun, var alle døde – en hel generation var død. Så kom Anden Verdenskrig: Der var den samme form for krigshysteri.

Nu er vi tilbage i præcis den samme slags mentalitet. De mennesker, der skubber på for at få krig, synes på en eller anden måde at have mistet forståelsen for årsag og virkning. De mennesker, der advarer mod dette, bliver kaldt putinister, Putin-forståere [Putinverstehere] og alt muligt andet. På en eller anden måde er vi nødt til at få et stort antal mennesker til at bryde ud af denne løgn, for der er konsekvenser af det, der sker lige nu.

Så jeg er helt sikker på, at det stadig kan forhindres, men vi

er nødt til at forstå, at det ikke kun er Ukraine og ikke kun Gaza. Selvom disse ting har særlige historiske detaljer, som skal forklares ud fra regionens historie, ud fra alle faktorerne på jorden, skal det større billede også forstås. Det vil sige, at vi oplever dette tektoniske skift, hvor den gamle unipolære orden, som Vesten forsøgte at skabe efter Sovjetunionens sammenbrud og afslutningen på den kolde krig, er slået fejl. Og som et gigantisk tilbageslag forsøger landene at skabe et nyt system. Vi er nødt til at overbevise folk i USA og Europa om, at vi er nødt til at samarbejde med det Globale Syd: At uddannelse skal finde sted, for hvis vi ikke opnår det, vil alle de velmenende andre aktiviteter ikke være tilstrækkelige.

I betragtning af det faktum, at der er sådan en enorm dæmonisering af Putin, af Rusland, af russisk kultur, af kineserne. Opgaven med at uddanne folk og ikke acceptere den slags fremkaldte reaktioner – for hvis du kender disse lande, hvorfor er det så, at afrikanerne ønsker at være sammen med BRIKS, med Den Globale Majoritet, og at de ikke ønsker at være en del af alliancen af såkaldte "demokratier"? Det er, fordi de har erfaring med kolonialisme. De kender disse forhold meget bedre end den gennemsnitlige person i USA eller Europa, som har levet et behageligt liv og ikke været særlig opmærksomme på det Globale Syds situation i de sidste årtier, hvilket er grunden til, at det Globale Syd har vendt sig væk fra os.

Der er ikke noget let svar. Du er nødt til at gøre en indsats for at forstå kompleksiteten i hele verden og sætte hele menneskeheden på et højere plan, hvor vi tænker på den ene menneskehed først og begynder at forstå de andre kulturer, begynder at have en dialog, finder ud af, hvad der er smukt ved poesi eller musik, ved alle former for kunst i hele verden. Gør den menneskelige familie til en familie, og behandl så andre kulturer, som om de var deres sønner og døtre og bedsteforældre og hvad ved jeg: Det spring skal tages. Og

jeg ved, at der er nogle meget godhjertede mennesker, for hvem det ikke vil være nok at forstå, at hvis man ikke løser denne overvindelse af geopolitikken, så er det ikke nok. Det er min dybeste overbevisning.

{Afsluttende bemærkninger}}

[Som svar på Dennis Smalls spørgsmål: "Hvad vil det sige at være optimistisk under nutidens omstændigheder?"]. Jeg tror, det kommer indefra. For jeg tror, at det, der vil afgøre [lydtab; nyt videosegment starter efter ukendt forsinkelse] ... Jeg tror, det er en krise uden fortilfælde i menneskets historie, uden fortilfælde på grund af eksistensen af masseødelæggelsesvåben som atomvåben og andre våben, som vi for første gang har den forfærdelige mulighed for at udslette os og andre former for liv på planeten. Derfor mener jeg, at det er uden fortilfælde.

Når man alligevel kan være optimistisk, tror jeg, det skyldes, at hvis man er helt overbevist om, at mennesket er skabt i Skaberens billede, og at hele universets eksistens er en afspejling af – Schiller sagde i de berømte {Æstetiske breve}, at universet er som en tanke fra Gud, som en smuk plan, der blev udfoldet. Man kan se på det på en religiøs måde, og mange mennesker ser på det på den måde; eller man kan se på det som en videnskabsmand som Johannes Kepler, der var religiøs, men også videnskabsmand. Han sagde, at jo mere man studerer universets love, jo mere genkender man skønheden i Skaberens plan. Man ser den absolut harmoniske måde, hvorpå universets udvikling fandt sted, og den finder stadig sted på en ikke-entropisk måde. Derfor havde Leibniz også ret, da han sagde, at eksistensen af alt ondt vil få et endnu større gode til at dukke op, fordi det er sådan, universet er bygget op. Hvis du har den opfattelse og tænker mere over det, kan du studere flere filosoffer, du kan studere religiøse ledere, der har sagt noget lignende. Du kan studere videnskab, hvis du ser på, hvordan solen faktisk skaber mere energi gennem fusion; hvordan vi kan kopiere det på jorden, hvis vi laver den

nødvendige videnskabelige forskning. Så bliver man fyldt med glæde og lykke.

Jeg tror, det kommer af, at du selv skal skabe en vision om, hvordan du ønsker, at verden skal være, og hvordan alt det, der er blevet udviklet af hundreder og atter hundreder af generationer før os, har bragt os til et punkt, hvor vi kan gøre absolutte mirakler. Tænk bare på rumrejser, tænk på at overvinde sygdomme, der tidligere var uovervindelige, tænk på fantasiens kraft hos store poeter og komponister. Hvis man ser på, hvad kreativitet er, og hvordan den kreativitet svarer til de faktiske fysiske love i universet, i skabelsen, så er der al mulig grund til optimisme. Men det kræver noget arbejde. Hvis du gør det, bliver du lykkelig.

Martin Luther Kings internationale fredskoalition

Ikke korrekturlæst

4. april 2024 (EIRNS)- Det Hvide Hus hævdede i dag, at præsident Biden havde gjort det klart for Israels premierminister Netanyahu, at de var nødt til at: holde op med at skade så mange civile, yde humanitær hjælp og gå med til en våbenhvile-for-gidsel-aftale; ellers ville USA ændre sin politik over for Israel. Netanyahus kontor meddelte et par timer senere, at de ville: tillade mere hjælp fra Jordan gennem Kerem Shalom-overgangen, midlertidigt åbne Ashdod-havnen for hjælp og på et tidspunkt åbne Erez-overgangen i det nordlige Gaza. Biden understregede også sin stærke støtte til Israel mod iranske trusler.

Tidligere på dagen meddelte CNN, at Biden-administrationen den

1. april har godkendt "overførsel af over 1.000 500-punds bomber og over 1.000 bomber med mindre diameter til Israel." Dette fulgte sidste uges godkendelse af næsten 2.000 2.000-punds bomber, kendt som MK84, bomber, der tidligere har været sat i forbindelse med massedødsfald i Gazas flygtningelejre. Netanyahus udmelding i dag kan sikre leveringen af disse våben sammen med næste uges tilladelse. I det bedste af scenarierne fra dagens møde – i betragtning af Israels bombing af det iranske konsulat og Irans løfte om at slå igen – kunne der ske en vis afbødning af sulten og dødsfaldene i Gaza, mens Israel, med fuld amerikansk støtte og våben, vender sig mod en regional krig med Iran.

Den grimme virkelighed bag IDF's luftangreb mod de syv nødhjælpsarbejdere mandag aften er, at der er opbygget en racistisk, "blod og jord", "Harmagedon"-istisk styrke i Israel, som har kapret både jødedommen, nationen Israel og dens militær. De har en betydelig tilstedeværelse i Israels militær, og de tror, at de udfører Guds arbejde ved at eliminere palæstinenserne, som de betragter som skadedyr. Som en israelsk snigskytte forklarede det til The Guardian: "Min erfaring er, at de fleste soldater, der trykker på aftrækkeren, kun ønsker at dræbe dem, der bør dræbes, men der er dem, der betragter alle arabere som fjenden og finder enhver grund til at skyde eller slet ingen grund. Selv hvis de er uden for reglerne, vil systemet beskytte dem. Hæren vil dække over det." Det racistiske had har ikke kun inficeret militæret, men alle dele af samfundet, inklusive regeringen og de religiøse skoler.

Som ved et mirakel gik over 600 britiske jurister i går aften i rette med deres regering og meddelte, at folkedrabet i Gaza er et reelt problem, og at Storbritannien er skyldig i folkedrabskonventionen ved at sende våben til Israel. Lord Peter Ricketts, national sikkerhedsrådgiver for den tidligere premierminister David Cameron, kommenterede den seneste israelske fadæse, luftangrebet, der dræbte syv frivillige

nødhjælpsarbejdere i Gaza, herunder tre briter: "Nogle gange i konflikter får man et øjeblik, hvor der er så stor global forargelse, at det udkrystalliserer en følelse af, at tingene ikke kan fortsætte på denne måde. Jeg håber, at denne forfærdelige hændelse vil tjene det formål."

I går henvendte grundlæggeren af hjælpeorganisationen World Central Kitchen, José Andrés, sig til israelerne i en kronik i Yediot Ahronot, på deres Channel 12 og i deres online-ejer Ynet. Syv af hans frivillige var netop blevet myrdet. Hans budskab: "Israel er bedre end den måde, denne krig bliver ført på. Det er bedre end at blokere mad og medicin til civile. Det er bedre end at dræbe hjælpearbejdere, som koordinerer deres bevægelser med IDF... Den israelske regering er nødt til at åbne landruter for mad og medicin i dag. Den skal stoppe med at dræbe civile og nødhjælpsarbejdere i dag. Den er nødt til at starte den lange rejse mod fred i dag. Under de værste forhold, efter det værste terrorangreb i landets historie, er det på tide, at det bedste af Israel viser sig. Man kan ikke redde gidslerne ved at bombe hver eneste bygning i Gaza. Man kan ikke vinde denne krig ved at sulte en hel befolkning." Med et beskedent ekko af Abraham sagde han: "Jeg tror på, at Israel og det israelske folk er bedre end det. Lad os bringe vores bedste engle frem i dag. Lad os sørge for, at vi stopper det kontinuerlige drab på alt, hvad der bevæger sig i Gaza."

Dr. Martin Luther King blev myrdet for 56 år siden på denne dag. Præcis et år tidligere, den 4. april 1967, holdt han en bemærkelsesværdig forudseende tale i Riverside Church i New York. Hans ord fra graven spørger, for han talte ved en skillevej, et "punctum saliens" i USA's historie, hvor borgerne i en republik blev skræmt af natlige billeder af blodige ofre, der bragte "demokrati" til Vietnam, hvor en republik balancerede på kanten af at blive kastet ud i en imperial uanstændighed:

"En ægte revolution af værdier betyder i sidste ende, at vores loyalitet må blive økumenisk snarere end sektionsopdelt. Hver

nation må nu udvikle en altoverskyggende loyalitet over for menneskeheden som helhed for at bevare det bedste i deres individuelle samfund. Denne opfordring til et verdensomspændende fællesskab, der løfter næstekærligheden ud over ens stamme, race, klasse og nation, er i virkeligheden en opfordring til en altomfattende og betingelsesløs kærlighed til alle mennesker. Dette ofte misforståede og fejlfortolkede begreb – som verdens Nietzsche'er så let afviste som en svag og fej kraft – er nu blevet en absolut nødvendighed for menneskets overlevelse. Når jeg taler om kærlighed, taler jeg ikke om en sentimental og svag reaktion. Jeg taler om den kraft, som alle de store religioner har set som det højeste forenende princip i livet ... Lad os håbe, at denne ånd vil blive dagens orden. Vi har ikke længere råd til at tilbede hadets gud eller bøje os for gengældelsens alter. Historiens oceaner er oprørte af hadets evigt stigende tidevand. Historien er fyldt med vragdele fra nationer og individer, der forfulgte denne selvødelæggende vej af had.”

Sådan var Dr. Kings idé om en international fredskoalition og nødvendigheden af modig, moralsk handling, som er levende i dag!

Foto: CC/ bswise MLK/FBI

De ødelægger selve grundlaget for international lov

Den 3. april 2024 (EIRNS) – I de indledende bemærkninger til den ugentlige Dialogue-webcast den 3. april advarede Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, om den dobbelte fare for, at verden bevæger sig mod atomkrig, og om den

forsætlige ødelæggelse af selve folkeretten, som er et af de tilbageværende bolværk mod denne krig.

“Jeg er ikke i stand til at sige, hvor tæt vi er [på en verdenskrig], men vi er meget tæt på. Fordi begge disse såkaldte regionale kriser, i Sydvestasien og i Ukraine, har et umiddelbart potentiale for optrapning – tilsigtet eller ej Jeg synes, at det mest bekymrende er noget, der har vist sig både i forhold til USA og Israel, og det er den tilsyneladende og åbenlyse tilsidesættelse af international lov. Det mest ildevarslende og grelle eksempel er, at USA reagerer på disse resolutioner og beslutninger fra FN's Sikkerhedsråd med argumentet om, at de anser dem for at være “ikke-bindende.”

Zepp-LaRouche forklarede: “FN's Sikkerhedsråd er faktisk den højeste institution for international lovlydighed... Hvis det bliver ignoreret som ‘ikke-bindende’, så har vi virkelig problemer – for det betyder, at der ikke er nogen international institution, der kan appelleres til, og vi er på vej ind i en fuldstændig tilstand af jungle-lovløshed.”

Overvej mønsteret i den seneste udvikling i krigene i Ukraine og Sydvestasien: dødbringende optrapninger af disse krige kombineret med den bevidste afvikling af de sidste rester af international lov ved de samordnede handlinger fra USA, Storbritannien og Israel i særdeleshed.

- Israels raketangreb den 1. april, som ødelagde det iranske konsulat i Damaskus, Syrien, og dræbte 12 mennesker, truer nu med at udvide krigen i Sydvestasien betydeligt – Israel er nu angiveligt i højeste alarmberedskab og forventer iransk gengældelse. “Ved at angribe en konsulær bygning har Israel nu i realiteten bombet iransk jord,” indrømmede tidsskriftet London Economist – en total overtrædelse af international lov. IDF's talsmand Daniel Hagari fejede kritikken til side og retfærdiggjorde angrebet: “Dette er ikke noget konsulat, og dette er ikke nogen ambassade. Det er en

militær bygning tilhørende Quds-styrkerne forklædt som en civil bygning i Damaskus.”

- Den 1. april angreb og ødelagde IDF en World Central Kitchen-hjælpekonvoj i Gaza og dræbte syv mennesker – ligeledes en overtrædelse af international lov. Næsten alle humanitære hjælpeoperationer i Gaza er nu suspenderet – hvilket tydeligvis var Israels primære mål. Netanyahus svar var i bund og grund: “Ups, undskyld. Den slags sker i krig.” Talsmanden for Det Hvide Hus, John Kirby, forsøgte at hvidvaske hændelsen og hele Israels opførsel i Gaza: “Udenrigsministeriet har en fastlagt fremgangsmåde. Og til dato ... har de ikke fundet nogen hændelser, hvor israelerne har overtrådt international humanitær lov.”
- Tilbage den 26. januar i år, umiddelbart efter at ICJ havde beordret Israel til at stoppe handlinger, der med sandsynlighed kan karakteriseres som folkedrab, afbrød USA al finansiering til UNRWA, det førende humanitære hjælpeorgan for palæstinensere. Det gjorde de kun få timer efter, at Israels regering meddelte, at de netop havde “opdaget”, at 12 UNRWA-medarbejdere angiveligt havde forbindelser til Hamas. Den pensionerede britiske diplomat Craig Murray udtalte den 2. april, at han som tidligere britisk ambassadør ved, hvad der kræves for at nå frem til en sådan beslutning, hvilket som minimum er en uge med forslag, konsultationer og kabinetdiskussioner. “Disse vestlige lande har planlagt dette folkedrab i måneder, hvis ikke år... Vi ser sammenbruddet af den internationale lovstruktur,” anklagede Murray.
- Den 3. april rapporterede TASS, at den russiske anklagemyndighed formelt havde anmodet USA, Tyskland, Frankrig og Cypern om oplysninger om vestlige landes potentielle involvering i terrorangrebet i Moskva den 22. marts, der kostede 144 mennesker livet. Det sker efter, at FSB-chef Alexander Bortnikov den 26. marts udtalte, at Rusland havde grund til at tro, at USA, Storbritannien og Ukraine var bagmænd til de

lejemordere, der udførte terrorangrebet. Vil disse regeringer leve op til deres internationale traktatmæssige forpligtelser til at hjælpe med at bekæmpe terrorisme – eller har de noget at skjule? Husk på, at den russiske præsident Vladimir Putin umiddelbart efter 9/11-angrebet på USA ringede til præsident Bush og tilbød sit fulde samarbejde.

De bredere konsekvenser af nutidens strategiske krise kommer i fokus, hvis man husker Lyndon LaRouches analyse af angrebet den 11. september, knap tre måneder efter at det fandt sted. I en artikel fra 23. december 2001, "Zbigniew Brzezinski and September 11th", skrev LaRouche, at:

"Undersøgelsen må derfor anskue beviserne fra, hvad der burde være en indlysende flanke. Den må baseres på den elementære erkendelse, at et militært kupforsøg af denne type ikke kan være motiveret, medmindre det har en sandsynlig hensigt, en hensigt, der ligger uden for og ud over kupforsøget som sådant. Muligheden for eksistensen af et sådant kupforsøg afhænger af den forudgående eksistens af en tilsigtet følge af kupforsøget, såsom at signalere udløsningen af en forberedt fortsat handling. For kompetente specialister i kontraspionage var det første spørgsmål, som de nøgne kendsgerninger om angrebene på New York og Washington stillede, derfor: Hvad var det for en fortsat indsats, der ventede på at blive udløst af den succesfulde effekt af disse angreb?"

LaRouche fortsatte: "Formålet med kupforsøget var at tvinge USA til at støtte de israelske forsvarsstyrkers nuværende regering ved at presse USA til at støtte et globalt religiøst krigsscenario i stil med Zbigniew Brzezinskis 'Clash of Civilizations'. Forfatterskabet til denne store strategiske, geopolitiske hensigt var allerede velkendt af ledende europæiske embedsmænd og andre. Dette "Civilisationernes sammenstød"-scenario var blevet gjort berygtet af den tidligere amerikanske sikkerhedsrådgiver Brzezinski og hans altid hjælpsomme "Leporello", Samuel P. Huntington."

Den nødvendige handling dengang var stort set den samme som i dag. "Jeg kan kun bede dig om at få din bagdel op af sofaen!" sagde Helga Zepp-LaRouche som afslutning på sin webcast den 3. april. "Det lyder måske lidt uhøfligt, men jeg mener det virkelig. For dette er det farligste øjeblik, vi nogensinde har haft. Hvis tingene går galt, vil vi måske ikke længere eksistere. Faren for atomkrig er meget reel, og vi er nødt til at ændre politik, fordi det nuværende etablissement tydeligvis har fået en underlig fejl i hjernen, som forhindrer dem i at tænke. Så vi har brug for, at du bliver aktiv sammen med os, for det haster mere end nogensinde før."

Foto: UN Photo/Loey Felipe

Permanent krig eller fredelig udvikling: Lyndon LaRouches unikke tilgang

Ugentlig dialog med Schiller Instituttets stifter og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 3. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 3. april 2024.

Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Hvis du har spørgsmål eller kommentarer, kan du maile dem til questions@schillerinstitute.org.

Vi befinder os midt i et utroligt anspændt øjeblik i historien, hvor der i de seneste dage har været udviklinger, som truer med at forvandle konflikter til regionale krige og endda verdenskrig. Der var det israelske angreb på et iransk konsulat i Damaskus, det israelske mord på syv nødhjælpsarbejdere i Gaza er bare et par af de grusomheder, der fortsætter der. Og så har kyndige antiterror eksperter peget på MI6 og CIA som de sandsynlige bagmænd bag angrebene på Crocus City Hall-begivenhederne i Moskva, masse mordet der.

Det første spørgsmål handler om den strategiske krise og den voksende spænding fra en kontakt i Oakland, Californien, som skriver: "Helga, hvor tæt er vi på en verdenskrig? Og hvordan kan vestlige ledere være så tåbelige eller onde, at de bliver ved med at iværksætte så farlige provokationer?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er ikke i stand til at sige, hvor tæt på vi er, men vi er meget tæt på. For begge disse såkaldte regionale kriser, i Sydvestasien og i Ukraine, har begge det umiddelbare potentiale for optrapning, forsætligt eller ej, ved et uheld eller ej, men det er nok til at være helt søvnløs. Og jeg ville ønske, at flere mennesker ville få søvnløse nætter, for hvis vi går i søvne igen, som vi gjorde, da vi gik i søvne ind i Første Verdenskrig, og hvordan Anden Verdenskrig også var noget, der kunne have været forhindret, og nu er vi ved at gøre det samme med lignende argumenter – "Hurra for krigen" mod Rusland, dæmonisering af hele lande og systemer. Men det, jeg synes er mest bekymrende, er noget, der er dukket op både i forhold til USA og Israel, og det er den tilsyneladende og åbenlyse tilsidesættelse af international lov.

Og jeg synes, at det mest ildevarslenende og grelle eksempel er USA's svar på disse resolutioner og beslutninger fra FN's

Sikkerhedsråd med argumentet om, at de betragter dem som "ikke-bindende". Det bekymrer mig mest, for hvis USA holder fast i det – jeg mener, vi har et system, nemlig FN, vi har Den Internationale Domstol, som træffer beslutninger; for nylig meget klart i forhold til, hvad de krævede af Israel for at stoppe folkedrabet der, som blev fuldstændig ignoreret; men også når Den Internationale Domstol træffer en beslutning, går den til FN's Sikkerhedsråd for at blive gennemført. Og så, hvis USA praktisk talt gjorde FN-systemet ubrugeligt ved konstant at nedlægge veto mod enhver sådan beslutning, men i den allerseneste undlod de at stemme, hvilket betød, at resolutionen blev vedtaget. Men da talsmanden for Det Hvide Hus eller udenrigsministeriet blev spurgt om det, sagde han: "Vi betragter dette som ikke-bindende." Det betyder, at FN's Sikkerhedsråd, som er den eneste eksisterende og faktisk højeste institution for international lovlighed, "regelbaseret orden" om du vil, hvis det bliver ignoreret som "ikke-bindende", så er vi virkelig i problemer: For det betyder, at der ikke er nogen institution, der kan appelleres til, og vi er på vej ind i en fuldstændig tilstand af jungle-lovløshed.

Og selvfølgelig skete det samme med Israel, med angrebet på de syv nødhjælpsarbejdere fra World Central Kitchen, som leverer mad til mennesker over hele verden, men især også nu i Gaza. Og som det nu forlyder, var det på forhånd annonceret, at denne konvoj ville køre og fortsætte, for intet skete uden at tjekke med IDF i Gaza, og så skete angrebet, hvor syv mennesker blev dræbt. Israel sagde naturligvis, at det var en fejl, og Netanyahu undskyldte på sin vis. Men det er 99,9% umuligt, at det var et uheld. For hvis du har en så anspændt situation, at – det er en komplet overtrædelse af enhver regel! Og det betyder, at hvis vi ikke er i stand til at rette op på det på kort sigt: Vi har en situation i Ukraine, som er på kanten. Vi har en situation efter det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus, som igen er et komplet – jeg mener, forestil dig bare, hvis Rusland havde angrebet den amerikanske ambassade i Luxembourg eller et andet sted, hvad

ville det internationale ramaskrig så ikke have været. Men her kommer Israel, og de angriber et iransk konsulat i Damaskus og dræber to højtstående militære kommandanter og syv andre mennesker! Jeg har slet ikke hørt sådan et ramaskrig. Og den dobbeltmoral, den er ikke skjult: Den bliver set af alle, af det Globale Syd, af den Globale Majoritet. Og bortset fra denne stigende tilstand af lovløshed er jeg virkelig bekymret for, at USA's, briternes, EU's og Tysklands opførsel i verdens øjne bliver mere og mere foragtelig, utrolig, og det vil have en varig indvirkning.

Som en konsekvens af det øges opdelingen af verden. Jeg har lige læst en meget interessant artikel af den russiske analytiker Dmitry Trenin, som normalt er en meget nøgtern analytiker, og han beskriver grundlæggende, hvordan Vestens opførsel over for Rusland har forårsaget en fuldstændig ændring i Ruslands orientering, at de i årtier havde forsøgt at være en del af Vesten, at have gode relationer med Vestens institutioner, det skete i 1990'erne. Så forsøgte de at tilpasse sig afvisningen i 2000-perioden og 2010; men nu, i en årrække på grund af Vestens opførsel, har de dybest set givet helt op, og de ignorerer helt relationerne med Vesten og vender sig mod Asien, mod Kina, Indien, BRICS-landene, Shanghai Cooperation Organization. Og selvom det naturligvis er en reaktion og et tilbageslag for disse politikker, tror jeg, at vi virkelig bevæger os mod noget, der er meget værre end en ny kold krig, for hvis der ikke er mere forståelse for, at vi er den eneste menneskehed på grund af det, der foregår, tror jeg, at konsekvenserne kan være absolut fatale for hele civilisationen.

Så svaret på dit spørgsmål er, ja, jeg tror, vi er meget tæt på en potentiel atomkrig, og det burde virkelig gøre alle søvnløse.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en fremtrædende talkshowvært og podcaster, som er meget bekendt med dit og Lyndon LaRouches arbejde. Han skrev dette spørgsmål om den

igangværende snak i Europa om et Trump-præsidentskab og behovet for at forberede sig på det. Men han sagde, at han i mellemtiden ser på begivenhederne i Storbritannien, og han spekulerer på, hvad du mener om dette, at du har sygdomsangsten i den kongelige familie med kong Charles og Kate Middleton, du har sammenbruddet i støtten til Tories og Labour, genkomsten af David Cameron, der var involveret med Obama i ødelæggelsen af Libyen. Han siger: "Tror du, at briterne er i gang med at orkestrere et politisk skift for at håndtere fiaskoerne i Ukraine og Gaza?"

ZEPP-LAROUCHE: Hvis de gør, har jeg bestemt ikke bemærket det, og jeg ville være meget skeptisk, for alt, hvad jeg kan se, er, at briterne i den seneste periode har været dem, der altid har skubbet på, sat tropper ind i Ukraine og alle disse ting. Så hvis jeg forstår spørgsmålet korrekt, at du med et politisk skift mener, at de vil stoppe med det, er jeg ikke ligefrem optimistisk i forhold til at kunne se noget.

Det, jeg i stedet ser, er en ubønhørlig indsats fra NATO's side for at cementere den nuværende politik. Der har lige været et møde under ledelse af Stoltenberg, hvor man foreslog, at NATO skulle vedtage en såkaldt "Trump-sikker" politik ved at forpligte alle NATO-medlemmer til at finansiere en pakke på 100 milliarder dollars, så selv om USA dybest set ikke længere ville være en del af det, med et nyt Trump-præsidentskab, så ville den nuværende rustningspolitik over for Ukraine blive videreført.

Det finder jeg meget utroligt, for der er ingen måde, hvorpå denne krig kan fortsætte meget længere, for vi er tydeligvis ved at nå grænsen, og mange internationale militæksperter siger dybest set, at ukrainerne simpelthen af mandskabsmæssige årsager ikke kan fortsætte denne krig meget længere, og hvad handler denne NATO-politik for permanent, kontinuerlig krigsførelse derfor om?

Jeg synes virkelig, at NATO burde nedlægges. Jeg synes, de

skulle have været opløst for 30 år siden, senest i 1991, da de mistede al eksistensberettigelse, og de tydeligvis har forvandlet sig fra en nordatlantisk defensiv militæralliance til en global offensiv militæralliance. Og jeg tror, at vælgerne i alle lande vil gøre klogt i at stemme på en sådan måde, at det ikke kan opretholdes. (Vælgernes stemmer betyder ikke meget i disse dage, men ikke desto mindre må der mobiliseres for at ændre det).

Så jeg ved det ikke: Jeg er ikke optimistisk med hensyn til en sådan ændring, eller jeg kan have overset den.

SCHLANGER: Der er et slags opfølgende spørgsmål fra John Nunez. Han spørger: "Tror du, at USA, Storbritannien, EU og NATO fredeligt vil opgive deres drøm om et unipolært verdenshegemoni, som Sovjet gjorde i 1991, i betragtning af deres fejlslagne politik?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg er bange for, at svaret på dette er et klart og tydeligt "Nej". Fordi Sovjetunionen i 1991 blev opløst fredeligt, der var ingen tanks. De var allerede tidligere gået med til en fredelig tysk genforening, og det var i en vis forstand held, en af disse sjældne stjernestunder i historien [Sternstunde des Menschheit], som blev helt og aldeles overset. I betragtning af hele retningen for NATO og USA, Storbritannien og EU er de i stigende grad så meget rettet mod militarisering, det militærindustrielle kompleks, at jeg ikke kan se, at de skulle kunne opløses fredeligt.

Det, der kunne ske, er nogle uventede udviklinger – jeg mener, som tingene går nu, især med den mulige baggrund, der kommer ud efter dette terrorangreb ved Crocus City Hall-koncerten nær Moskva, tror jeg, at Rusland er fast besluttet på absolut at straffe dem, der stod bag det, og at – jeg tror, de vil gå efter en militær løsning i Ukraine, uanset hvad det måtte medføre. Det kan ske. Det kan overraske nogle vestlige mennesker. Jeg tror, der er en bevidsthed om faren for en optrapning: For eksempel svarede den videnskabelige

rådgivningstjeneste i det tyske parlament på et spørgsmål fra en parlamentariker i Forbundsdagen, at selv om Frankrig trækker NATO-tropper ind i Ukraine, betyder det ikke automatisk, at NATO's artikel 5 tages i brug eller kan tages i brug, fordi det er en national beslutning fra Frankrigs side, som ikke involverer et angreb på Frankrig.

Så jeg tror, at folk er klar over det, men er det nok? Jeg mener, man har en fornemmelse af, at der er – jeg kiggede lige på det i en anden sammenhæng for et par dage siden: Stemningen før Første Verdenskrig var vanvittig, og folk sagde: "Lad os gå i krig! Hurra, lad os få krig!" og der var en krigslyst, og folk havde ingen anelse om, at denne krig ville vare i fire år og ende i blodige kampe i skyttegravene, hvor de franske og tyske soldater i skyttegravene i Verdun ville bevæge sig frem og tilbage, frem og tilbage, og dræbe hinanden i et absolut meningsløst blodbad.

Og ved slutningen af den krig var intet opnået.

Det, der var opnået, var død og ødelæggelse af en hel generation i Tyskland. Folk var blevet rodløse, og denne rodløshed plus de uretfærdige foranstaltninger i Versailles-traktaten betød, at det blot var springbrættet til Anden Verdenskrig. Og så skete der stort set det samme igen, denne gang især med Rusland.

Så jeg tror, at hvis man sammenligner dette, så er det virkelig sindssygt, som nogle politikere siger: "Lad os føre krigen til Ruslands territorium!" Men det er sindssygt! Du ved, Albert Einstein, som har ry for at være et geni, formulerede den berømte sætning, at hvis man bliver ved med at gøre det samme igen og igen og forventer et andet resultat, så er det definitionen på sindssyge. Og jeg tror, det er præcis det, vi ser lige nu, for det, der førte til Første Verdenskrig, var denne dæmonisering af den formodede fjende og geopolitiske motiver, og vi ser præcis det samme udspille sig igen. Naturligvis er forudsætningerne anderledes, historien er

anderledes, men principperne for motivation er de samme.

Så jeg tror, vi befinder os i et meget farligt øjeblik, og jeg kan kun opfordre jer alle: Hvis I deler mine bekymringer, så slut jer til os i vores internationale fredskoalition, fordi vi forsøger at gøre folk mere bevidste om faren og få dem til at vedtage løsninger, som stadig kan stoppe dette.

SCHLANGER: Jeg har et par forslag fra folk om, hvordan man kan håndtere situationen. En af dem spørger om anmodningen fra den palæstinensiske FN-observatør i dag om, at Palæstina bliver accepteret som medlem af FN. Synes du, det er en god idé?

Og så spurgte den samme person også, om vi har henvendt os til rige arabiske lande som U.A.E. eller Qatar for at få dem til at støtte og hjælpe med at finansiere Oase-planen?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg mener, at begge dele bør gøres. Jeg mener naturligvis, at oprettelsen af en palæstinensisk stat, selv om den ikke umiddelbart vil blive anerkendt af Israel – naturligvis ikke med den nuværende regering – men det ville sende et signal. Nu har jeg ikke studeret det forslag ud fra et folkeretligt synspunkt, men spontant ville jeg svare " Ja".

På det andet spørgsmål synes jeg, at alle nabostater til Israel og Palæstina bør investere i deres egen fremtid! For det er så indlysende, at hvis hele den sydvestasiatiske region bliver ødelagt af krig, og nu er vi virkelig – jeg mener, forestil dig bare, hvis iranerne, som indtil nu har forsøgt meget ihærdigt ikke at blive trukket ind i en generel krig. Hizbollah har reageret relativt beskedent: De kunne have reageret på disse gentagne angreb fra israelerne, som de så besvarede og så videre, men det hele blev holdt på et meget lavt niveau, fordi alle naturligvis forstår, at hvis det kommer til en regulær krig mellem Israel og Iran, selv brugen af atomvåben er ikke et tabu, Iran har jo i nogen tid været ekstremt tæt på Rusland og Kina – vi kigger ind i øjet på Tredje Verdenskrig. Og selv hvis det ikke går så vidt, hvis

det bare bliver en generel krig i Sydvestasien, der fører til ødelæggelse, krig, fordrevne mennesker, forarmede mennesker, terroriserede mennesker, traumatiserede unge, så har man den næste generation af terrorisme lige der, og det ville være noget, ethvert land i regionen må frygte.

Så det er hele formålet med vores Oase-plan, at den ikke begrænser sig til Israel og Palæstina, men at den helt klart henvender sig til alle de store lande i Sydvestasien, inklusive naboerne, som endda rækker ind i Centralasien og videre ind i Sydasien, fordi alle disse lande bør have, og virkelig har, en grundlæggende sikkerhedsinteresse i, at denne region endelig finder fred og rolig udvikling.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche fra Schiller Instituttet. Den Oase-plan, hun taler om, vil være fokus for en online-konference den 13. april, som Schiller Instituttet er medsponsor for. Og du kan tilmelde dig den på Schiller Instituttets hjemmeside.

Her er et forslag fra Thomas, som er en regelmæssig bidragyder til vores ugentlige dialog. Han siger: Det Globale Syd kan efter hans mening tvinge det transatlantiske finanssystem i knæ ved at lade gælden eksplodere. "Jeg kan ikke se nogen anden måde at ændre det finansielle system til et mere retfærdigt og lige system, end ved at ødelægge det." Hvad er dine tanker om det, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Det kan ske, simpelthen fordi der kommer et punkt, hvor landene kommer til den konklusion, at det ikke giver dem nogen chance at forblive i det nuværende system. Det er ikke et ønsket resultat, for alt, hvad der er kaotisk, og man kan ikke – efter min beskedne mening – udføre en sådan operation som en kirurgisk, præcis ting. Det vil være kaotisk. Du vil få kollapsende valutaer, kollapsende markeder, afbrydelser i produktionskæden. Så alt, der er kaotisk på den måde, er ikke ønskværdigt af den simple grund, at det kan få uforudsete konsekvenser. Det kan også udløse militære aktioner

af en eller anden slags.

Så som jeg sagde, kan det komme dertil, for hvis der absolut ingen vilje er til at indgå i en fornuftig diskussion, kan det blive konsekvensen. Men den langt mere ønskværdige vej at gå ville være at gøre præcis det, jeg har foreslået nu, siden den særlige militære operation i Ukraine startede – og det var en særlig militær operation i begyndelsen. Det var ikke meningen, at den skulle omfatte hele Ukraine, og slet ikke det, den er blevet til nu. Jeg foreslog en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og hvis man ser på de ti principper, som jeg foreslog som stof til eftertanke fra begyndelsen af en sådan diskussion, så indeholder de eftertrykkeligt forslaget om en ny international finans- og kreditmekanisme, et nyt kreditsystem i traditionen fra Bretton Woods, som det var tænkt af Franklin Roosevelt, ikke ligefrem, hvad det blev til, for det var efter Roosevelts død, og det bedste ved det var ideen om at have omfattende kredit, langsigtet kredit til udvikling af det Globale Syd, til at hæve levestandarden i det Globale Syd. Det var den vigtigste del af Roosevelts hensigt, men på grund af hans alt for tidlige død fik Churchill og Truman ændret det, så det kun hjalp velstanden i den såkaldte avancerede sektor. Men ikke desto mindre er ideen om et Bretton Woods-system med guldreserver og faste valutakurser en køreplan for, hvor man kan starte en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som absolut skal omfatte en velordnet reorganisering af det finansielle system.

Er kræfterne i verden nu klar til at gå den rationelle vej? Det kan jeg kun håbe! Og hvis ikke, kan det komme til det, du siger.

SCHLANGER: OK. Nogen skrev ind og spurgte, om du havde nogen kommentar til samtalen mellem Xi Jinping og Joe Biden?

ZEPP-LAROUICHE: Tja, det er en lille lysstråle. Ifølge kinesernes udmeldinger var de meget positive over for diskussionen. De betragtede det som en fortsættelse af deres

topmøde den 15. november i San Francisco, og de lagde grundlæggende meget stor vægt på, at Biden forpligtede sig til ét-Kina-politikken, til ikke at støtte Taiwans uafhængighed, og Biden sagde også, tror jeg, at forholdet mellem disse to lande er det vigtigste forhold i verden, hvilket ingen kan benægte, i betragtning af at det er de to største økonomiske magter i verden.

Så jeg tror, at med en beskeden forventning vil jeg sige, at det bestemt er godt og bedre end alternativet.

SCHLANGER: Vi har en anden fast bidragsyder, som spørger: "Hvilke kanaler ville være acceptable for parterne til deeskalering?" Og så spørger han: "Hvis der ikke er sådanne kanaler, kan folkets magt så gøre en forskel?"

ZEPP-LAROUCHE: Jo, der er kanaler. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi har pave Frans, som i sit "Urbi et Orbi"-budskab til påske igen meget, meget kraftigt krævede fredelige løsninger på de to store kriser: en forhandlet fred, våbenhvile, og han henledte især opmærksomheden på ofrene, børnene og andre. Så jeg tror helt sikkert, at paven er sådan en kanal, for han er helt sikkert en, der er upartisk, som virkelig forsøger at være i kristendommens ånd, og derfor har han et meget vigtigt omdømme blandt alle de andre religiøse ledere. Så jeg synes bestemt, at den kanal skal bruges og fremhæves.

Så har man andre kanaler: Der er Kina, som har fremsat et forslag både for Ukraine, et 12-punkts fredsforslag; der var en kinesisk udsending i den seneste periode, som rejste i regionen. Kina har også fremsat et forslag om en omfattende konference om Mellemøsten, som de desværre ikke er særlig aktive i at fremme, så vidt jeg kan se lige nu, men det er helt sikkert en kanal. Jeg vil tro, at der sandsynligvis er andre kanaler for folk af god vilje.

Men jeg tror tydeligvis ikke, det er nok. Så jeg synes, det

var vigtigt, at der var 120 påskemarcher i Tyskland i påsken. De var en lille smule større end sidste år, men langt fra store nok. Jeg synes, at sådanne demonstrationer på gaden er ekstremt vigtige. Lige nu har vi for eksempel en meget vigtig ung mand ved navn Larry Hebert, et 26-årigt inaktivt medlem af luftvåbnet, som lige har startet en sultestrejke foran Det Hvide Hus på grund af det, han ser i Gaza, og han ønsker at gøre det til støtte for Aaron Bushnells selvaftbrænding. Desuden var han i den afdeling, hvor det kontinuerlige våbensalg fra USA til Israel foregår hver dag, og det er det, han protesterer imod. Han sagde, at det, der gjorde ham mest oprørt, var den absolutte tavshed fra de overordnede, de øverste i kommandoen, om Aaron Bushnells død, at de ikke fandt nogen omtale, ikke ét ord! Og det viser igen den absolutte splittelse mellem etablissementet og folket.

SCHLANGER: Jeg har et par spørgsmål mere til dig, Helga. Det første er fra en professor fra Algeriet, som skrev om den atomaftale, som Algeriet og Rusland netop har underskrevet. Og han sagde: "Det ser ud til at pege i retning af et potentiale for voksende energiafhængighed for afrikanske nationer. Det er efter min mening et positivt skridt væk fra det gamle koloniale forhold. Hvad er dit syn på dette?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er fremragende. Jeg lykønsker Algeriet med denne aftale, for det er tydeligvis den rigtige vej at gå: Man har brug for kilder med høj energi- og strømningsdensitet. Det er også en indirekte polemik mod EU's dumhed, som ville have de nordafrikanske lande til at levere alle former for "grøn" energi, som ikke fører nogen steder hen. Og snart vil Algeriet være et mere magtfuldt økonomisk land end Tyskland, hvis Tyskland fortsætter på den grønne vej, hvilket ikke er, hvad jeg ønsker, men det er sådan, det går lige nu. Så jeg vil gerne opfordre dit land og alle andre lande til at fortsætte ad den vej, for fjerde generations atomenergi er i sig selv sikker. Der er stadig mange mennesker, der er imod atomkraft, men de forstår ikke, at

propagandaen imod atomkraft var baseret på så mange løgne og meget få muligheder for at korrigere dem. Og selv om der var nogle svagheder, er de blevet overvundet. Den fjerde generation er i sig selv sikker; du har thoriumcyklussen, og du har snart termonuklear fusionskraft. Så det er virkelig vejen til uafhængighed.

Og atomenergi og suverænitet er synonyme. Så tillykke med det.

SCHLANGER: Her er et sidste spørgsmål til dig fra en aktivist. "Jeg har lige hørt, at du er blevet interviewet af Kim Iversen. Det er jo fantastisk! Og jeg kan ikke vente med at se det. Hvordan kan vi få mere eksponering for dig og LaRouche-bevægelsen, i betragtning af censuren mod dig?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er Kim Iversen-interviewet. Vi har delt det op i segmenter. Der er et afsnit om Oase-planen og nogle andre afsnit. Så mit forslag er at bruge disse videoer, sende dem til andre tv-stationer; eller tage denne webcast og sende linket til alle de mennesker, der burde udsende, hvad medlemmer af vores bevægelse har at sige. For jeg ville have bedre ting at lave, men der er sådan et vakuum af fornuft i politik, at enhver, der hjælper os med at fokusere på løsninger, er så påtrængende. For der er endda folk, der er imod de farlige politikker, som visse kredse promoverer lige nu, men meget få mennesker fokuserer på faktiske udveje! Og jeg tror, at på grund af min afdøde mand Lyndon LaRouches arbejde, LaRouche-bevægelsen, Schiller Instituttet, er vi i en vis forstand en fabrik for løsninger, for det er den måde at tænke på, som Lyndon LaRouche lærte os alle.

Så derfor, hjælp os med at få ordet ud med det eksisterende program, og prøv at fortælle dem, at de bør være en del af – Åh! Der er en virkelig vigtig udvikling: Jeg bør slutte med en virkelig positiv bemærkning. Der er lige nu en ny resolution, som jeg lige har læst, kun få minutter før denne udsendelse startede, af et faktisk ret stort antal journalister fra den

første og anden kanal i Tyskland, NV Deutschlandfunk, som er en slags officiel radio, og mange af dem har underskrevet med deres navn; andre har sat deres navn hos en notar, fordi de stadig frygter problemer, hvis deres navn er kendt. Men de protesterer kraftigt mod forsøget på at udnytte den offentlige radio og tv til at fremme NATO's linje. Og de opfordrer folk til at vende tilbage til journalistiske principper. Jeg synes, det er fantastisk! Det er en virkelig god udvikling, og det viser, at hvis man organiserer nok modstand, kan noget bryde igennem. Men i mellemtiden må I slutte jer til vores bestræbelser på at få vores budskab ud, for indtil vi kommer igennem til disse medier, kan der stadig gå lidt tid.

SCHLANGER: Jeg kan godt lide, hvad du sagde, Helga, om at LaRouche-bevægelsen er en "fabrik af løsninger". Det er en fabrik, der ikke kan lukkes ned af afindustrialiseringsbevægelsen.

Så Helga, tak fordi du var med os igen i denne uge, og forhåbentlig vil de spørgsmål, som folk har stillet, få dem til at tænke og handle. Og på dette tidspunkt er det aktiveringen, der er vigtigst. Har du nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kan kun bede dig om at få din bagdel op af sofaen. Det lyder måske ikke så høfligt, men jeg mener det virkelig, for det her er det farligste øjeblik, vi nogensinde har haft! Og hvis tingene går galt, eksisterer vi måske ikke længere! Så faren for atomkrig er meget reel, og vi er nødt til at ændre politik, for de nuværende magthavere har tydeligvis fået en mærkelig fejl i hjernen, som forhindrer dem i at tænke. Så vi har brug for, at du bliver aktiv sammen med os, for det haster mere end nogensinde før.

SCHLANGER: OK Helga: Tak, og vi ses igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: På gensyn i næste uge.

**POLITISK ORIENTERING med
formand Tom Gillesberg den 3.
april 2024:**

**Vestens “regelbaserede
verdensorden” afsløret:
Folke drab og brud på
international lov**

**Kløgt og visdom fra Lyndon
LaRouche**

Den 1. april 2024 (EIRNS) – Uddrag fra videoen “The Power of Labor” fra 1984 af Lyndon H. LaRouche, Jr.

Levende processer og det gyldne snit

Den væsentligste udfordring i forståelsen af universet, som vi har beskrevet det, er ens forsøg på at forene det, vi har udviklet indtil nu, med den almindelige tro på, at sanselige objekter er selvindlysende eksisterende ting: det substantiviske syn på erfaring. Dette substantiviske erfaringsmæssige syn var grundlaget for Descartes’ billede af universet. Den naive tro antager, at objekter bevæger sig

rundt i det tomme rum og interagerer med hinanden. I det billede af universet, vi har beskrevet, erkendes genstanden som eksisterende, men vi fortolker sådanne genstande på en anden måde, end Descartes gør.

For det første er alle objekter for os blevet skabt af en universel, såkaldt negentropisk proces. Matematisk set ligner denne skabelsesakt skabelsen af en singularitet ved selv-similar kegleformet spiral-aktion, som vi tidligere beskrev det her. Disse singulariteter bliver også opbrugt senere, brugt som råmaterialer til skabelsen af nye singulariteter.

Så, i vores tilgang til matematisk fysik definerer vi objekter matematisk, som vi definerede energi i studiet af økonomiske processer. Vi definerer primært et objekt ved at sammenligne det arbejde, der er forbundet med dets skabelse, og det arbejde, der er forbundet med dets nedbrydning: Den korrekte definition af ethvert objekt er baseret på at studere objektets karakteristika i forhold til både dets skabelse og dets tilintetgørelse. Med andre ord betragter vi ikke objekter som færdige ting; vi betragter objekter som flygtige overgangsøjeblikke mellem to arbejdsprocesser.

Målt i menneskeliv kan det flygtige objekt naturligvis have en eksistens, der kan måles i milliarder af år. Fra vores subjektive synspunkt ser sådanne langvarige objekter ud til at være permanente eksistenser i universet. Ud fra synspunktet om et værens uendelige eksistens, der er sammenfaldende med vores univers, som den kristne teologi definerer Gud at være, er det korrekte syn på alle objekter som værende blot flygtige det naturlige synspunkt. Før eller senere, selv efter milliarder af år, vil objekter, der først er skabt, i sidste ende blive tilintetgjort ved at blive brugt op på en eller anden måde.

Hvis vi ønsker at forstå universet, må vi altid instruere vores sind om at forsøge at se universet og dets arter og underarter af transformationer, som dette universelle væren må betragte universet.

Kreativitet, sindet og videnskabelige hypoteser

Hvis en person vier sit liv til de fornøjelser, der nydes i kødet, vil summen af denne persons liv gå i graven. Kun i den udstrækning at et individs liv effektivt tilegnes et højere formål, hvis gavn for menneskeheden rækker ud over den enkelte persons død, hæver personen sig over den moralske tilstand som et simpelt dyr. Denne vurdering er begyndelsen på al visdom.

Det kloge individ vier sig selv til at bidrage med noget godt til gavn for nuværende og fremtidige generationer. Ligesom enhver person må ønske at opnå noget i sit liv, som hæver vedkommendes moralske tilstand over et irrationelt, hedonistisk dyrs, så er det at bidrage med noget godt til nuværende og fremtidige generationer af menneskeheden den eneste sande personlige egeninteresse for enhver person.

Den første udfordring er at finde ud af, hvad dette gode er? Påbuddet fra Første Mosebog giver kimen til svaret på det spørgsmål. Det gode, som den enkelte gør, er den enkeltes bidrag til opfyldelsen af dette påbud. Individet skal ikke blot opnå dette i form af sine individuelle handlinger. Individet skal bidrage til at øge frugtbarheden for nuværende og fremtidige generationer. At bidrage med en nyttig videnskabelig opdagelse er et paradigme for det gode.

Stabilitet er ikke mulig uden

at skabe et nyt paradigme

Ikke korrekturlæst

2. april 2024 (EIRNS)-Israel har demonstreret for verden, hvad de mener om international lov. De foragtede Wienerkonventionen ved at angribe en iransk diplomatbygning i Damaskus, hvilket øger risikoen for en regional udvidelse af den nuværende konflikt. Man har vendt tommelfingeren nedad til Den Internationale Domstol ved at arbejde på at opløse UNRWA, den ledende institution med ansvar for humanitær bistand til palæstinenserne. Da de ikke var tilfredse med at hvile på laurbærrene, dræbte de flere medlemmer af det internationalt bemandede World Central Kitchen, som transporterede fødevarehjælp ind i Gaza.

Sammenlign reaktionerne: Lande over hele verden har fordømt Israels overtrædelse af Wienerkonventionen (blandt andre aspekter af international lov) i angrebet på Irans ambassade i Syrien. Iran lover, at det vil gøre gengæld. Men USA går videre med nye våbensalg til Israel og har i realiteten givet Israel grønt lys til det planlagte angreb på Rafah.

I mellemtiden, mens NATO leder efter nye måder at provokere Rusland på, fortsætter landet sin efterforskning af angrebet på Crocus Concert Hall, som det har givet Ukraine og dets støtter skylden for, og der er foretaget yderligere anholdelser i Dagestan af personer, som menes at have forbindelse til angrebet.

Den tidligere britiske diplomat Alastair Crooke har stillet det indlysende spørgsmål: "Hvorfor er EU og USA så fast besluttede på, hvem der står bag grusomheden i Crocus Concert Hall, at de ikke vil vente på efterforskningen? Inden for 55 minutter efter angrebet sagde den amerikanske talsmand, at 'Ukraine ikke var involveret'. Nu siger USA – definitivt – at kun ISIS var involveret. Hvorfor er de vestlige stater så

sikre? Det er højst usædvanligt, at efterretningstjenester udtaler sig inden for en time.”

Der er et lille glimt af fornuft i NATO-land. En statslig forskningstjeneste i Tyskland har svaret på et spørgsmål fra et medlem af parlamentet. De konkluderer, at hvis Frankrig beslutter at sende tropper til Ukraine, er de ikke NATO-tropper og vil ikke være under beskyttelse af NATO's artikel 5.

I en anden forholdsvis stabil udvikling talte præsidenterne Joe Biden og Xi Jinping i telefon. Opkaldet, det første mellem de to siden juli 2022, blev af begge parter kaldt en oprigtig, ærlig og konstruktiv diskussion. Præsident Xi opstillede parametrene for fredelige relationer mellem de to magter, hvis forhold Biden identificerede som verdens vigtigste. Xi opfordrede til fred, stabilitet og troværdighed, som ville blive gennemført ved at gøre den vision til virkelighed, som de to ledere delte i deres diskussioner i San Francisco sidste år. Opfordringen havde ingen dramatiske resultater, men selve dens forekomst giver en vis stabilitet i en tumultarisk verden.

Men man kan ikke regne med, at de “ledende” institutioner i NATO-land – uden den form for tænkning, der er i stand til at forkaste de krav om overherredømme, som fører verden til randen af krig – kan finde en vellykket løsning på den krise, som menneskeheden står over for.

Se til LaRouche-bevægelsen:

Helga Zepp-LaRouche blev interviewet udførligt af streamingværtten Kim Iversen. LaRouche-interventionisten Kynan Thistlethwaite inddrog virkeligheden i et forum på en førende journalistiskole i New York City. “Neokolonialismens virkelige fjende er reel økonomisk udvikling,” forklarede en leder af Schiller Instituttet i Frankrig i et interview. Et medlem af LaRouche-bevægelsen i Tyskland talte til en fredsmarch i

påskan og medbragte en gennemarbejdet vision om fred gennem udvikling. Schiller Instituttets leder Karel Vereycken udgav en detaljeret rapport om udvikling i Sydvestasien, med fokus på vand.

Den eneste måde at opnå stabilitet på i den nuværende historie er at handle for at forme den.

Lørdag den 13. april afholder Schiller Instituttet en konference om Oasis-planen med deltagelse af diplomater, politiske ledere, økonomer, aktivister og videnskabsfolk, som vil vise, hvordan en region, der betragtes som et epicenter for evig konflikt – Sydvestasien – kan forvandles til et område med intens udvikling og vækst, hvilket kun er muligt under et nyt paradigme.

Foto: CC/Wafa

Vereycken's gennemgang af strategisk infrastruktur: "Israel-Palæstina: Tid til at gøre vand til et våben for fred

ikke korrekturlæst

2. april 2024 (EIRNS) – På bloggen Artkarel finder man en komplet, illustreret gennemgang af den økonomiske geografi, historie og strategiske infrastrukturforslag for den større transjordanske region af Karel Vereycken med titlen "[Israel-

Palestine: Time To Make Water a Weapon for Peace]

Link til sitet her
<https://artkarel.com/israel-palestine-time-to-make-water-a-weapon-for-peace/>

Kompendiet, der blev lagt ud første gang den 21. marts, opdateres jævnligt og indeholder nøgleaspekter af LaRouches Oase-plan.

Webcast: Helga Zepp-LaRouche giver interview til Kim Iversen om det nye paradigme

2. april 2024 (EIRNS)-Den 1. april sendte det meget sete Kim Iversen Show et tour de force-interview med Schiller Instituttets stifter og formand, Helga Zepp-LaRouche. Programmet har 239 tusinde abonnenter.

Her er linket.

Kim Iversen introducerede showet med en omfattende historie om både Lyndon LaRouches og hans bevægelses dybe indflydelse gennem de sidste 50 år og Washington D.C.-elitens forsøg på at knuse denne bevægelse og dens indflydelse. Helga Zepp-LaRouche beskrev en metode til tænkning og handling, der er nødvendig for at flytte verden fra den nuværende truende globale krig til en aktiv fredelig udvikling, og fremhævede LaRouches Oase-plan og Schiller Instituttets kommende internationale online-konference med fokus på dette forslag.
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/oasis_conference_20240413

Link til videoen her:

The Plan to Change the World for the Better | A Conversation with Helga Zepp-LaRouche

Udskrift af interview: Palæstinensiske Dr. Izzeldin Abuelaish: Jeg vil ikke hade. Stop volden. Vælg håb og sameksistens

MICHELLE RASMUSSEN: Goddag, jeg er Michelle Rasmussen, vicedirektør for Schiller Instituttet i Danmark. Mange tak, Dr. Izzeldin Abuelaish, for at give os dette interview. Du er her i København i anledning af premieren på en dokumentarfilm baseret på din bog, {I Shall Not Hate; A Gaza Doctor's Journey}.

Du er en palæstinensisk gynækolog/obstetriker og ufrugtbarhedsekspert fra Gaza, som nu bor i Canada. Du valgte dette område, fordi du ønsker at bringe liv til verden. Du har oplevet en dyb tragedie i krigen mellem Israel og Hamas i 2009, og nu også i 2024. Alligevel rejser du verden rundt med et budskab om håb og forsoning, og du er endda blevet nomineret til Nobels fredspris flere gange.

Hvad er din personlige tragedie, og hvad er palæstinenserne tragedie?

DR. IZZELDIN ABUELAISH: Tusind tak. Jeg er kommet til København i anledning af premieren på filmen {I Shall Not Hate}, som er min livshistorie. Historierne er ikke noget, man kan læse i en bog, historierne handler om den levende oplevelse, så folk kan lære af den og leve den. Der er erfaringer bag, og man skal vide, hvem det palæstinensiske folk er. Som et palæstinensisk folk, og for mig som en palæstinensisk flygtning, og det er vigtigt, hvis vi vil vide det, er vi nødt til at grave dybere og spørge, hvad der foregår, hvad der sker.

For at lære, for at forbinde og så for at handle. For de fleste af udfordringerne i vores verden stammer fra uvidenhed, arrogance og grådighed. Så som palæstinensisk flygtning er vi nødt til at spørge, og det er det, jeg har lært, hvad meningen er med at være flygtning? En person, som har et hjem, som har et land, som har værdighed, og som pludselig bliver smidt ud med magt, for at være nøgen i verden, berøvet værdighed, privatliv. Et hjem er ikke for krige, et hjem er kultur, er liv. Det betyder meget. Det eneste, jeg ikke vil acceptere i denne verden, er at se nogen hjemløs, for når nogen er hjemløs, bliver han udstillet for verden. Der er ikke noget privatliv, der er ikke noget liv. Som palæstinensere har vi oplevet det; under Nakba ["Katastrofen": den voldelige etniske udrensning af palæstinensere i 1948, efter at Israel erklærede sig uafhængigt], og selv nu oplever palæstinenserne det i Gazastriben. Ingen nation er blevet testet, som vi er blevet testet som palæstinensere.

Mit liv var krig. Som palæstinensere kæmper vi hver dag. Ikke fordi vi ønsker at kæmpe, men for at overleve, for at blive anerkendt i denne verden. Vi elsker livet, og vi ønsker at leve og give liv til andre, selv i katastrofetider, under krigen, den nuværende krig, smiler palæstinenserne. De giftede sig, der har været ægteskaber, fordi de ønsker at videreføre deres liv. Det er et budskab til verden om at vide, hvem palæstinenserne er. Det er derfor, jeg er kommet her, for

dette budskab, hvorfra jeg kom som flygtning.

Og intet stoppede mig fra at opnå mine planer og drømme. Fra Jabalia-flygtningelejren, da jeg var barn, drømte jeg om at blive læge. Men drømmene er ikke bare drømme, og så vil de ske. Du er nødt til at have selvtillid. Du er nødt til at have håb. Når man taler om håb, er håb ikke bare et ord. Håb, du er nødt til at tro på det, og du er nødt til at arbejde hårdt for at opnå det. Intet ændrer sig spontant; du er nødt til at gøre noget for at skabe forandringen. Så jeg drømte om at blive læge, og jeg arbejdede meget hårdt for det.

Livet lærte mig, at intet er umuligt i livet – intet. Jeg tror ikke på umulige ting. Ordet umuligt findes ikke i min ordbog. Den eneste umulige ting i livet, jeg tror på, er at få mine døtre tilbage til livet. Men de lever sammen med mig; de følger med mig overalt.

Som jeg sagde, fra Jabalia-lejren til Cairo Universitet for at få min MD [certificering], for at specialisere mig i obstetrik og gynækologi på Londons Universitet, for at komme tilbage, for at arbejde i Saudi-Arabien og i mange andre lande. At være den første palæstinensiske læge, der praktiserede medicin på et israelsk hospital. Det budskab er vigtigt. Da jeg arbejdede i Israel, arbejdede jeg der, fordi jeg troede på den mission, jeg har. Medicin og sundhed udligner, stabiliserer, socialiserer, harmoniserer og opretholder mennesker. Når jeg forløser et barn, kan ingen diskriminere eller skelne mellem det nyfødte barns gråd – palæstinensisk, israelsk, muslimsk, jødisk eller kristen. Det eneste skrig i livet, som betyder liv, er babyens skrig; det er et skrig af håb, og vi bliver glade, når vi hører babyen græde. Det betyder, at barnet er i live og har det godt. De er født frie og lige. Hvorfor tager vi ikke dette budskab med til at ligestille mennesker uden for hospitalernes grænser? Selv den fødende kvinde – ingen ved, hvem der har veer; om hun er palæstinenser, om hun er israeler, om hun er dansker, amerikaner, canadier. Det var det, jeg lærte, og det var det, jeg holdt fast i.

Så jeg specialiserede mig i ufrugtbarhed og IVF [vitro-fertilisering], og derefter et andet underspeciale, fostermedicin og genetik. Jeg ønsker altid at opnå ting, der imødekommer folks behov. Med genetik, på grund af co-sanguinitet [blodforhold/forhold mellem nære slægtninge] blandt det palæstinensiske folk – ønskede jeg at gøre noget, der hjælper samfundet. Det er medicin; det er akademisk uddannelse. Den akademiske uddannelse skal have en menneskelig, social, sund og fredelig indvirkning på samfundet. Vi underviser ikke bare i matematik og naturvidenskab. Vi lærer folk at være mennesker og at opføre sig som mennesker.

Den sidste ting er jeg stolt af, for jeg blev ikke født med en guldske i munden. Mine forældre er simple landmænd; de blev smidt ud af deres hjemland, men de troede på, at deres børn udgør håbet. De investerede alt i deres liv for uddannelse. Så du kan se, at det palæstinensiske folk er et af de mest veluddannede folk i Mellemøsten, endog i verden. Og vi er fast besluttede, for nogen kan tage alt fra dig, men ingen kan tage uddannelsen fra os eller forhindre os i at blive uddannet. Den sidste ting er, hvordan jeg som palæstinensisk flygtning kom på Harvard? Jeg var heldig at få et stipendium til at gå på Harvard. Det eneste³ der trøstede mig, da jeg dimitterede fra Harvard, da jeg så mine kolleger og deres familier ved dimissionen, de var der alle sammen, men min familie kunne ikke komme, men det, der trøstede mig, var det palæstinensiske flag, som var hejst blandt andre flag. Det sagde: "Jeg er her. Jeg er Izzeldin Abuelaish. Jeg er palæstinenser; stolt af at være palæstinenser blandt dem, der er der."

Og hvad jeg har opnået nu. Jeg er på University of Toronto, professor, underviser kandidatstuderende, udfører en masse forskning, skriver, med en mission i livet. Det er det, vi har brug for, at folk har; at de spørger sig selv: "Hvorfor er vi her?" Vi er nødt til at have en følelse af formål. Når dagen er omme, skal vi forlade denne verden, men vi ønsker at

efterlade en arv. Det er mit hovedmål; at have en indflydelse og gøre min del som menneske for at tænke på andre på en positiv måde. For jeg led, og jeg vil aldrig acceptere, at noget menneske lider. Menneskelighed bør sejre. Vi bør menneskeliggøre, ikke politisere. Jeg har ikke en dagsorden; den dagsorden, jeg har, er en menneskelig dagsorden, ikke en politisk dagsorden, økonomisk eller nogen personlig dagsorden.

Også for at sende et budskab til mine kære, til mine døtre, om at jeres hellige sjæle og ædle blod ikke var spildt. Det gjorde en forskel i andres liv, for i mit liv som palæstinenser, som en trofast person, er jeg kun ansvarlig over for Gud og over for mine døtre, som bor sammen med mig. Som du ser, ser jeg dem. De spørger mig hele tiden: "Hvad har du gjort for os?" Jeg er fast besluttet på at give deres hellige sjæle og ædle blod en åre af håb og menneskelighed i denne verden, som er korrumperet menneskeligt, moralsk og etisk.

RASMUSSEN: Hvad skete der med dine døtre?

DR. ABUELAISH: Mine døtre – det sker nu for palæstinenserne i Gazastriben. Det samme som i 2009, [den israelske hær] Operation Cast Lead. Jeg accepterer ikke at kalde det en "operation", for den medicinske betegnelse for en kirurgisk operation bruger vi til at helbrede og hjælpe patienterne; ikke til at dræbe, ødelægge eller beskadige. Operationer, etisk og moralsk inden for medicin, skal være for at forbedre og helbrede folks sår; ikke for at skade og ødelægge. Så den 16. januar 2009, kl. 16.45, beskød en israelsk kampvogn mit hus og dræbte tre af mine døtre og en niece og sårede andre alvorligt. Jeg kunne ikke tro det; de var uskyldige mennesker. Jeg sagde til dem, mine døtre, at de skulle være fredsaktivister. Jeg sendte dem på fredslejre, til USA, alle steder. Og propagandaen og myten ...

RASMUSSEN: De tog af sted sammen med israelske børn.

DR. ABUELAISH: Med israelere, palæstinensere, jordanere. Jeg troede på de unge kvinders rolle og vigtigheden af deres indsats og aktiviteter. De var ikke menneskelige skjolde; de var uskyldige og studerede. Hvis jeg har 100 af mine døtre, er jeg stolt af dem. De var fokuserede på deres uddannelse; lærerne kæmpede for at have dem i deres klasser. Det lykkedes dem aldrig at få karakterer lavere end 97 procent i deres skole. De havde deres planer, de havde drømme. De planlagde og arbejdede hårdt for dem. Bessan, som var 21 år gammel, var ved at afslutte sin bachelorgrad fra universitetet. Jeg lovede at sende hende til London School of Economics. Mayar, som var 15 år, var nummer et i matematik i Gazastriben; hun planlagde at følge min vej og blive læge. Aya, som var 14, og som planlagde at blive journalist; at være de stemmeløses stemme, at tale til andre. Min niece Noor, der var 17, og som planlagde at blive lærer.

Jeg ønsker ikke, at nogen på jorden skal se, hvad jeg så. Jeg ønskede at se Bessan, for jeg var der sammen med dem, sekunder efter at jeg havde forladt mine døtres værelse, da den første bombe kom. "Hvor er Bessan, hvor er Mayar, hvor er Aya, hvor er Noor?" De var ved at drukne i deres blod. Som de scener, du ser nu, vansirede, deres hjerner spredt ud over det hele. Mayar blev halshugget. Jeg kan ikke genkende dem.

Så hvad kan jeg gøre i det øjeblik? Når du ser dine kære blive dræbt foran dig? De er livet, de er håbet. Jeg er et familiemenneske, jeg har bragt dem til verden. Jeg afleverede dem med mine hænder. Jeg gav dem navne. Jeg ønskede altid at give dem de bedste navne, at være stolt af dem.

Så i det øjeblik mistede jeg troen på menneskeheden.

Det er det, der sker nu i Gazastriben. Palæstinenserne bliver dagligt dræbt, udsultet og berøvet alt. Og verden ser på. Det er en skam. Når jeg som læge ser en blødende kvinde, skynder jeg mig at stoppe blødningen, i stedet for at se på, hvad der sker. Verden skammer sig over, hvad der sker. Hvis de kommer

for at stoppe blodsudgydelserne, hvad kan de så gøre? Vente på hvad? Vente på hvad; at få mere? Bløder vi som palæstinensere? Er vores blod anderledes end andres? Vi bløder alle den samme farve, vi elsker alle livet.

Det er på tide, at verden for en gangs skyld støtter menneskeheden og zoomer ind og handler positivt. At inspirere verden til at der er håb; at vi forandrer os. Vi diskriminerer ikke på baggrund af farve, etnicitet, religion, baggrund eller farven på øjnene eller farven på huden. Det er prøvestenen for det internationale samfund. Gazastriben er deres test. Hvad gør de? De ser på det i stilhed. Med hensyn til uretfærdighed, så er det uretfærdigt. Det er uretfærdigt.

I det øjeblik rettede jeg kun mit ansigt mod Gud som en trofast person, mod Gud for at give mig styrken og visdommen til at håndtere tragedien. Og jeg er velsignet med at være læge og kunne håndtere nødsituationer. Så dem der blev dræbt, kunne jeg ikke gøre noget for; så jeg fokuserede på at tage mig af dem, der var sårede.

Og den første besked, der kom for at give mig støtte, var fra min søn, Mohammed, som var 12 år gammel. Hvorfor? Han så mig skribe, græde og have ondt. Han sagde: "Hvorfor græder du? Hvorfor skrider du? Du må da være glad." Jeg tænkte: "Hvad taler han om? Vil han have, at jeg skal være glad? Måske ved han det ikke." Jeg sagde: "Hvordan kan du ønske, at jeg skal være glad? Bessan, Mayar, Aya og Noor er blevet dræbt." Han sagde: "Jeg ved, at de er blevet dræbt, men jeg ved også, at de er lykkelige der. De er sammen med deres mor. Hun spurgte efter dem."

Fordi deres mor døde præcis fire måneder før, de blev dræbt. Jeg sagde: "Hvis dette palæstinensiske barn på 12 år tror på det, kan han undervise de politiske ledere, der iagttager, hvad der sker. Jeg behøver ikke at bekymre mig om ham. Jeg er nødt til at fortsætte mit liv, for livet er som Einstein sagde, som at cykle. For at holde balancen må man blive ved med at bevæge sig." Jeg fortsatte med at bevæge mig

hurtigere, stærkere, mere fast besluttet på ikke at give op og ikke glemme mine dejlige døtre. Og den ed, jeg gav dem: "Jeg vil aldrig hvile. Jeg vil aldrig slappe af. Jeg vil aldrig give op." Det er derfor, jeg er her, indtil jeg møder dem en dag. For at møde dem en dag med en stor gave, nemlig at deres hellige sjæle og ædle blod ikke var spildt. Det gjorde en forskel i andres liv; ikke med kuglen, ikke med missilet. Det er med visdom; med modige, venlige ord og gode gerninger. Det er midlerne. For hvad gør du som journalist? Ord er stærkere end kugler. Kuglen dræber én gang, men ord er mere indflydelsesrige. Det er det, jeg gør med mit liv; det er derfor, jeg er her.

RASMUSSEN: Som du siger, er den tragiske ironi, at du havde været en aktør for fred mellem Israel og Palæstina i mange år, før dine døtre og din niece blev dræbt. Som ung mand arbejdede du på en israelsk gård, og du fandt ud af, at familien var lige så kærlig som din egen familie. Dine døtre deltog i fredslejre med israelske børn. Du var den første palæstinensiske læge på et israelsk hospital. Du var med til at bringe israelere til dit hjem i Gaza en weekend om måneden for at nedbryde de fordomme, vi har over for hinanden. Du skrev endda, at du håbede, at dine døtres død ville være de sidste. Du sagde: "Nu er jeg nødt til at vælge. Vælger jeg mørkets vej, eller vælger jeg lysets vej? Mørket er giftigt had og hævn, eller lyset er at tage mig af mine andre fem børn og fremtiden?" Du håbede, at der ud af denne forfærdelige tragedie ville komme en måde at bygge bro over kløften på for at finde sandhedens lys, der kunne gøre det muligt for palæstinensere og israelere at leve sammen.

Kan du sige mere om, hvad din mission er nu?

DR. ABUELAISH: Min mission nu, og da jeg sendte mine døtre på fredslejr, og selv da jeg arbejdede på gården som 14-årig, var det første gang, for som jeg sagde, var mit liv krigen. Krig er ikke den soldat, der dræber og bliver dræbt. Krig er langt mere end den soldat, der dræber eller bliver dræbt. Krig

handler om mennesker, om kvinder og børn. Kvinder og børn betaler den største pris i enhver krig. Krig er ikke det, vi ser på skærmen. Du ser, hvad der sker i Gaza; det er ikke det, der er krig. De usynlige omkostninger ligger langt ud over det, vi ser. Sårene i hjerterne og sindene og ånderne, som vil gå på tværs af generationer, fortsætter; det er permanent.

Jeg tænker altid på, hvad vi kan gøre med konsekvenserne af krig, som børnene vil bære med sig hele livet? Indtil nu, i den seneste krig, er mere end 32.000 palæstinensere blevet dræbt. Mere end 74.000 er alvorligt sårede. Gazastriben er det smukkeste for mig; Palæstina er et paradys for mig. Før krigen var Gazastriben et helvede, som det internationale samfund beskrev det. Før krigen var fire ud af fem børn i Gazastriben mentalt syge. Nu er Gazastriben en spøgelsesby. Man kan ikke genkende kvartererne, gaderne. Folk er ikke dem, jeg kender.

For et par uger siden sendte de mig et billede af min nevø. Han er 24 år. Jeg var chokeret over at se ham. Han så ud til at være 45, 50. Gazastriben er nu håbløs, hjælpeløs, livløs, uden mad, uden vand, børneløs, forældreløs. Det er det tættest befolkede område med hensyn til befolkning, og det tættest befolkede område med handicappede, med forældreløse børn; 17.000 forældreløse børn. Familier blev udslettet.

Hvad kan vi sige? Hvordan kan vi sende et budskab om, at vi befinder os i det 21. århundrede? At vi lever i en menneskelig verden? At vi ønsker, at verden skal være i overensstemmelse med menneskelige værdier? For at bevise, at de levede efter disse værdier, men det forhindrer mig ikke i at sige min mening. Det er det, jeg opfordrer folk til at gøre; at sige fra. Hvad der sker i Gaza, og krigen der. Det er ikke der; det er på tværs af grænser. Krigen krydser grænser; man ser konsekvenserne over hele verden. Det er ikke palæstinensisk-israelsk – det er universelt. Vi har brug for, at det universelle, det internationale samfund for en gangs skyld står ved deres egne værdier, at de tror på dem – retfærdigheden, ligheden, friheden, værdigheden og menneskerettighederne. Hvem skrev

menneskerettighedskonventionerne? De blev skrevet i Europa. Tror de på det eller ej? Hvis de tror på det, skal de leve efter det – ikke efter dobbeltmoral. Hvad der er hvidt, er hvidt; hvad der er sort, er sort. Og det er det, vi har brug for. Vi ønsker at genskabe tilliden til vores internationale samfund. Det er garantien for en stabil og bæredygtig verden.

Det er det, jeg forsøger at gøre og vil fortsætte med at gøre. Jeg tror på, at intet er permanent i livet. Intet er permanent, og intet er umuligt. Alt er dynamisk, og livet er en cyklus. Vi går op, og så går vi ned. Det er tid til forandring.

Jeg opfordrer de politiske ledere, som er der for at repræsentere deres folk, de er tjenere og tjener folket selv. De bør lytte til folket. Kan du se, hvad der sker overalt i verden? Der er en kløft mellem den offentlige mening og de politiske ledere. De politiserer ud fra deres egne begrænsede politiske interesser eller dagsordener. Så det er på tide, at de har det moralske mod til at tage risici. At sige: "Vi slutter os til offentligheden for at nå offentlighedens mål."

For på den måde vil de redde palæstinenserne, israelerne og deres folk. De vil redde israelerne fra deres ekstremt destruktive lederskab af israelerne. Og også fordi enhver skade – det ekstreme politiske israelske lederskab er destruktivt for deres folk og for os som palæstinensere. Så vi har brug for nogen, der kan sige: "Det her er ikke godt for nogen. Vi er nødt til at gribe ind med det samme; nu, ikke i morgen."

RASMUSSEN: Du havde håbet, at dine døtres død ville være det sidste dødsfald i denne kamp. Nu, 15 år senere, fortsætter den endog i en meget større skala. Du sagde i et interview i sidste måned, at 20 medlemmer af din omfattende familie var døde. Hvad er årsagen til denne voldsspiral?

DR. ABUELAISH: Som læge, selvfølgelig, og som du nævnte, sagde jeg det: Hvis jeg kunne vide, at mine døtre var det sidste

offer, der blev dræbt på vejen til fred mellem palæstinensere og israelere, så ville jeg acceptere det. Men det var de ikke; de var bare tal. Og jeg vil aldrig acceptere, at noget menneske bare er et nummer, eller det de kalder "følgeskadevirkninger". Mennesker er mennesker; de har navne, de har planer, de har håb. De har forældre, de har en fremtid, de har liv. Det er på tide at tale om mennesket som et menneske. Hvert menneske er verden for sine kære. Hvis man redder én, er det, som om man redder verden. At dræbe en, som om man dræbte verden. Det er derfor, jeg aldrig vil acceptere det, og jeg vil fortsætte med at kæmpe for menneskeliv og lighed.

Du taler om, hvad der er problemerne. Som læge lærte jeg, at for at kunne behandle en patient, skal jeg have en præcis diagnose. Den præcise diagnose er sandheden, er lyset, der leder os i mørke tider. For når jeg har diagnosen, kan jeg sætte den rigtige behandling i gang.

Så hvad gør jeg for at få en præcis diagnose, når en patient kommer til mig? Jeg undersøger historien – ikke for at bebrejde patienten – men for at vide, hvad der er sket, og hvad der foregår. Derefter foretager jeg en gennemgang og nogle undersøgelser. Når jeg har en klar idé om diagnosen, kan jeg sætte den rigtige behandling i gang.

Som jeg sagde, er det sandheden, for Jesus sagde: "Søg sandheden, og sandheden vil gøre jer frie." Vi ønsker at være frie i denne verden. Så hvad skete der? Vi, som det palæstinensiske folk, vi er den palæstinensiske nation. Vi er det palæstinensiske folk. Ikke for at håndtere det på en fragmenteret måde. Når en patient kommer til mig og lider i sin hånd, ser jeg på hånden, men denne hånd er knyttet til den menneskelige krop. Den fejlslagne læge behandler sygdomme. Vi behandler ikke sygdomme; vi behandler mennesker, hele mennesker. Så jeg fokuserer ikke på hånden; hånden er knyttet til den. Måske er symptomet her, men smerten eller sygdommen er i selve kroppen. Så vi er nødt til at have en samlet,

omfattende og holistisk tilgang.

Der er en palæstinensisk nation, og der er et israelsk folk. Den ene er besætter, den anden er besat. Den ene er undertrykker, den anden er undertrykt. Den ene har atomkraft (våben), og palæstinenserne har ikke denne atomkraft. Kulturminister [Amihai Eliyahu, fra partiet Otzma Yehudit, han prøvede, og han sagde det, selv [det israelske Knesset-medlem for Likud Revital "Tally"] Gotliv sagde: "bomb palæstinenserne med atomvåbnet." Og forsvarsminister Yoav Gallant sagde: "Palæstinenserne er ikke mennesker, de er dyr." Det er tilskyndelser. Jeg opfordrer folk til, at hvis de ikke har et godt ord, så lad være med at sige et dårligt. Ord gør ondt; de gør mere ondt end noget andet. Det er diagnosen. Vi ønsker, at palæstinenserne skal være frie, og at israelerne skal være frie. Selv besættelsesmagten er ikke fri.

RASMUSSEN: Men du talte om behovet for at bryde voldscyklussen i form af hævn...

ABUELAISH: Hævn vil aldrig virke.

RASMUSSEN: Modhævn...

ABUELAISH: Aktion og reaktion vil ikke hjælpe.

RASMUSSEN: Og at der ikke er nogen militær løsning.

ABUELAISH: Jeg sagde det klart, og det er, hvad min datter Bessan, Gud velsigne hendes sjæl, sagde til mig, da hun var 14 år gammel: "At besvare vold med vold løser ikke noget problem." Aktion og reaktion, denne onde cirkel hjælper overhovedet ikke. Vi har noget negativt, vi behøver noget positivt. Vi er nødt til at opnå ligestilling mellem palæstinensere og israelere, ikke besætter og besat, men fri og fri, baseret på lighed, retfærdighed, frihed for alle og værdighed for alle. Det sagde jeg klart og tydeligt. Vi er begge, som palæstinensere og israelere, som siamesiske tvillinger. Ingen kan vende ryggen til. Enhver skade på den

ene vil påvirke den anden. Vi lever og sejler i samme båd, og vi må ikke tillade nogen at gøre skade på en anden; vi skal nå kysten fredeligt, på lige fod. Så jeg har sagt det: Israellernes fremtid, sikkerhed, uafhængighed, frihed, værdighed og liv er forbundet, sammenflettet, uadskilleligt og indbyrdes afhængigt af palæstinenserne sikkerhed, frihed, rettigheder, værdighed og liv. Det er den eneste måde, som er en garanti for et langvarigt, stabilt og bæredygtigt forhold.

Selv ordet "fred" taler vi om nogle gange. Fred er ikke et ord; det er ikke et ord, vi taler om. Vi ønsker fred, men ingen beder os om at grave dybere. Hvad er det for en fred, vi taler om? Folk har mistet troen på den, fordi de ikke kan se den. Fred er en relation. Det er et forhold mellem to parter. Jeg har et fredeligt forhold til dig baseret på respekt, hvor vi lytter til hinanden.

Vi er nødt til at have fred mellem os og miljøet. Har vi fred med vores miljø, med Jordan? Vi gør skade på vores jord, vi gør skade på vores miljø. Vi har ikke engang fred med det miljø, vi lever i, så vi har brug for denne fred. Der er visse behov. Fred er målet, men vi har brug for midlerne til at opnå denne fred.

Hvad er midlerne? Nummer et: respekt, lighed, retfærdighed for alle, værdighed for alle, liv for alle. Når vi opnår disse forudsætninger, vil fred være en konsekvens. Og det er det, vi har brug for til at ændre vejen, ikke at starte fra bunden. Start med de grundlæggende krav, det vigtigste fundament for fred, og byg derefter. Bygningen vil være fred, men du er nødt til at etablere midlerne.

RASMUSSEN: For lige at følge op på det, så skrev du i din bog: "Mens det internationale samfund er imod raketter og selvmordsbomber, så er jeg også imod at lukke døren for de mennesker, der lider. Jeg beder om et anstændigt liv for palæstinenserne. I stedet for at bygge en mur skal vi bygge en bro."

Som et minde til dine døtre, Bessan, Mayar og Aya, grundlagde du Daughters of Life Foundation. Og på jeres hjemmeside står der: "Had er ikke et svar på krig. I stedet er åben kommunikation, forståelse og medfølelse de værktøjer, der skal til for at bygge bro over kløften mellem israelske og palæstinensiske interesser. Alle kan leve i harmoni, og alle kan nå deres fulde potentiale åndeligt, følelsesmæssigt, fysisk og intellektuelt."

Hvorfor kaldte du din bog {Jeg vil ikke hade}?

ABUELAISH: Jeg kaldte min bog {I Shall Not Hate}, fordi folk efter tragedien plejede at spørge mig, og de spurgte min datter Shatha – Christiane Amanpour spurgte hende i et interview: "Hader du?" Min datter, Shatha, som er 17 år gammel, og som jeg også sendte på fredslejr, sagde, at svaret var: "Hvem skal man hade?" Folk spurgte mig: "Hader du?" Jeg sagde: "Hvorfor stiller man mig det spørgsmål?" Så jeg begyndte at lære om had; at lave en masse litteraturgennemgang. Jeg kom til den konklusion, at baseret på lærebøgernes definition af had, betragtede de det som en følelse eller en adfærd. Reaktionen på hvad som helst fra en person, der bliver udsat for skade, er at hade gerningsmanden. Så jeg fortalte: "Som læge ved jeg, at had ikke er en følelse. Had er ikke en følelse eller en adfærd. Had ligger langt bag det. Og det er det, jeg har offentliggjort. Jeg lavede en masse research om det. Had er en destruktiv sygdom, der smitter en selv eller et samfund. Det er resultatet af påvirkning." Så jeg bruger min medicinske uddannelse. Den offentlige sundhedstilgang, den immunologiske tilgang, til at tillempe det på had. Så hvorfor ønsker folk, at jeg skal blive ramt eller syg af denne sygdom, der hedder had?

Had er en gift; det er en gift, som er giftig for den menneskelige krop. Det er en ild, der brænder kroppen; det er en kræftsvulst indeni. Hvis vi sidder her, og en person, der har gjort dig virkelig skade, en eksistentiel trussel, går forbi, hvordan har du det så? Med det samme bliver du blind,

du kan ikke fungere, du kan ikke se. Så jeg sagde: "Had forstyrret balancen i den menneskelige krop. Du fungerer ikke godt, du er tung, du kan ikke bevæge dig. Dit sind er altid optaget af det. Så i stedet for det, er livet stadig foran dig." Så jeg er et offer for tragedien og drabet på mine døtre, men jeg vil aldrig acceptere at være et offer for den sygdom, der hedder had.

Jeg siger til folk: "Accepter ikke at være et offer mere end én gang." I stedet for at blive ved med at være et offer – at være et offer er forbundet med stigmatisering. Brug al din energi på at ændre tragedien eller den udfordring, du står over for, til en mulighed. At gå fra at være et offer til en overlever; at være en leder i denne verden. Det er det budskab, du sender til gerningsmanden, at modgiften til hævn og had er succes og lederskab og at bevæge sig fremad. Det er det, jeg er fast besluttet på at gøre. Fordi mine døtre – jeg tror også, min tro lærte mig, at selv denne tragedie var af det gode. Jeg spurgte mig selv, hvorfor mine døtre blev udvalgt; hvorfor blev jeg reddet? Fordi hvis jeg var blevet et par sekunder længere sammen med dem, ville jeg være væk. Der er en mission; det ved Gud, og det ved vi ikke.

Derfor bekendtgjorde den israelske premierminister [Ehud Olmert] en ensidig våbenhvile på andendagen, da den [tragedien] blev dækket direkte af medierne. Det reddede andre liv. Det hjalp mig; det tilfredsstillede mig. Det symboliserede krigen, og det er den anden positive ting, der kom ud af dette; etableringen af Daughters for Life Foundation. For livet er, hvad vi gør det til – det har altid været sådan, og det vil altid være sådan. Det er i vores hænder. Du kan forme dit liv, som du vil have det. Lad ikke andre forme det for dig. Vær dig selv; undervurder ikke dig selv. Tag ansvar uden at bebrejde eller skamme dig, og fortsæt fremad.

Så jeg etablerede Daughters for Life, fordi jeg i mit liv som palæstinenser står i gæld til min mor, min kone og mine døtre.

En palæstinensisk mor er helten, det er hende, der står bag den palæstinensiske nations overlevelseshistorie. Kvinder er dem, der giver liv; kvinder er dem, der nærer liv. Kvinder er dem, der ofrer alt for deres børn. Forestil dig en verden uden kvinder. Det er kvinderne, der udviser og spreder kærlighed, medfølelse og liv. De kan amme børnene. De har medfølelsen, kærligheden, beslutsomheden og venligheden. Det er derfor, jeg tror på kvinder. Nævn mig fem kvinder i verdenshistorien, som har stået bag krig. Du kan ikke finde fem, men hvor mange mænd kan du finde? Vi, i denne verden, kvinder og mænd; de blev skabt til at supplere hinanden, til at støtte hinanden. Kvinder er verdens skønhed.

Det er derfor, jeg har etableret Daughters for Life, for uddannelse af piger og unge kvinder fra Mellemøsten og Nordafrika, uden nogen form for diskrimination. Hvis politik diskriminerer baseret på race, etnicitet, farve eller religion, så inkluderer Daughters for Life alle. Det er inkluderende for alle, uden nogen form for diskrimination baseret på etnicitet eller religion: Palæstinensere, israelere, jordanere, syrere, libanesere, nordafrikanere, muslimer, jøder og kristne uden nogen form for diskrimination. Hvis politik splitter, samler Daughters for Life. Det er det budskab, vi ønsker i denne verden, for at opnå en stabil, bæredygtig verden er kvinders funktion og pligt, kvinders uddannelse, og at give kvinder mulighed for og evne til at udøve den rolle, de fortjener. Jeg er sikker på, at hvis det ikke lykkes for dem, vil de aldrig gøre det værre, end det er nu. Det er på tide at prøve. Jo mere vi ser kvinder sidde med ved bordet, jo mere håbefuldt er det.

RASMUSSEN: Tilbage til at bryde voldsspiralen: Din datter Aya sagde: "Når jeg bliver voksen og mor, vil jeg have, at mine børn skal leve i en virkelighed, hvor ordet 'raket' bare er et andet navn for en rumfærge." Og din datter Bessan sagde i en dokumentar om fredslejren: "Vi tænker som fjender. Vi bor på hver sin side og mødes aldrig. Men jeg føler, at vi alle er

ens, vi er alle mennesker.” Du har også understreget, at palæstinenserne og israelerne er mere ens end forskellige.

For at vende tilbage til spørgsmålet om had, så sagde en meget ekstraordinær kvinde, Amelia Boynton Robinson, som var vicepræsident for Schiller Instituttet i mange år, og som var med i den amerikanske borgerrettighedsbevægelse, at “had ikke kun ødelægger den, der bliver hadet, men det ødelægger også den, der hader”. Som du siger, er det gift. Da du flyttede til Canada, talte du i en synagoge. Du blev spurgt: “Okay, Dr. Abuelaish, men hvad lærer du dine børn om israelerne?” Hvad skete der så?

ABUELAISH: Mange tak for dette spørgsmål, for det er opfattelsen og uvidenheden. Når vi ikke kender folk, har vi vores egne ideer. Så efter det, jeg oplevede, blev jeg inviteret til den synagoge, hvor der var omkring 1200 mennesker – muslimer, jøder, kristne, fra alle steder. De flyttede endda lokalet fra det ene til det andet på grund af antallet; de kunne ikke rumme alle. Og det var første gang i mit liv, jeg tog mine børn med til en begivenhed. Efter spørgsmålene spurgte de: “Hvad skal jeg lære mine børn bagefter?” Så mit svar til dem – som er på videoen – var: “Jeg praktiserer medicin med videnskabelig evidens, så mine børn er her.” Jeg kaldte på min datter Raffah, som var ni år gammel. “Habibi Rafah, min skat, kom her. Fortæl dem, hvad jeg lærte dig under krigen, da bombardementerne kom alle vegne fra, huset rystede og var under beskydning.” Hun var genert, og så begyndte hun at tale. Det, hun sagde, var: “Min far lærte os hebraiske ord. Oversættelsen for ‘Jeg elsker dig’; ‘Hvordan har du det?’ ” Det er svaret. Det er opfattelsen. Hvorfor denne fordom om, at palæstinenserne lærer deres børn at hade eller at være vrede? Vi hader ikke nogen, selv vores palæstinensiske digter Mahmoud Darwish sagde: “Vi hader ikke nogen; vi stjæler ikke fra nogen; og vi ønsker ikke at udslette nogen.” Vi ønsker at blive anerkendt; vi ønsker at have vores værdighed, vores frihed. For det helligste i

universet er mennesket og friheden, og vi er berøvet friheden.

Så jeg opfordrer indtrængende verden – verden er i øvrigt ikke fri, så længe palæstinenserne ikke er det. De er nødt til at zoome ind for at forstå, at verdens frihed er baseret på palæstinenserne frihed.

RASMUSSEN: Vores partner, LaRouche-organisationen, har for nylig udgivet en video, "Oase-planen: LaRouches løsning på Mellemøsten." Den beskriver, hvad den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche har foreslået og udviklet siden 1975. Idéen om fred gennem udvikling mellem Israel og et uafhængigt Palæstina, gennem samarbejde om at udvikle vandressourcer og anden infrastruktur, fordi vi mener, at vi er nødt til at have en vision om en fremtidig fælles interesse i gensidigt fordelagtig økonomisk udvikling for at bygge bro over kløften. En vision, hvor israelere og palæstinensere kan leve fredeligt sammen, som en måde at bane vejen for fred på. Hvad synes du om forslaget til denne Oase-plan, og hvordan kan en vision om økonomisk udvikling være med til at skabe fred?

ABUELAISH: Det er et vigtigt element, fordi du taler om økonomi og udvikling. Økonomisk udvikling er et aspekt af et menneskes behov. Men vi har brug for udvikling i de forskellige sektorer og forskellige aspekter. Som en bygning, siger jeg. Bygningen har brug for et stærkt fundament, og økonomien og kapitalen er sikret. De [de internationale investorer] er bange. Man har brug for stabilitet og bæredygtighed, tryghed og sikkerhed. Enhver, der vil investere i en økonomi i Gazastriben – kan nogen nu gå hen og investere i Ukraine? Kan nogen investere i Ukraine nu? Nej, ingen vil investere i Ukraine, for det er ikke trygt, det er ikke sikkert. Hvis verden sagde: "Vi vil investere i Gazastriben", hvad ville de så sige? "Nej, jeg vil have tryghed, jeg vil have sikkerhed." Så økonomisk udvikling støtter og styrker de forhold, vi har brug for at forberede. Det fører til stabilitet, bæredygtighed og opbygning af tillid. Tillid er afgørende i et forhold. Så det første, man har brug for, er de

midler, jeg talte om, for at økonomisk udvikling kan trives. Nummer et, lighed; for hvis vi ikke sidder [ligeværdigt ved samme bord] på samme tid, som vi siger udvikling, så tvivler jeg. Vi er nødt til at udfylde hullet med lighed.

Der er en kløft, så man er nødt til at udfylde kløften med lighed. Så bevæger vi os sammen på lige fod mod målet om økonomisk udvikling, der fører til stabilitet og bæredygtighed. At vende den mørke side i deres forhold og gøre det til en lysere side med følgende værdier: lige, retfærdig, fri, værdighed og udvikling. Det vil sige uden at lade nogen i stikken, uden at efterlade nogen tilbage. Og på en samarbejdende måde og inkluderende, ikke ekskluderende. Det er det, jeg tror kan føre til et langvarigt [samarbejdsforhold], og folk vil sige, at det er den rigtige, den korteste vej, som kan hjælpe os med at komme videre.

Som jeg har sagt mange gange, vil militære midler og krige aldrig sætte en stopper [for vold]; det fører kun til mere blodsudgydelse, mere smerte, mere lidelse, mere had, mere vold og mere ekstremisme end nogensinde før. Kan vi ændre på det og forstå det? Fordi vi siger: "Aldrig igen, aldrig igen, aldrig igen." Vi er nødt til at lære, vi begår fejl i livet, men fejl er til for at lære af. En fejl er en fejl, hvis vi lærer af den og ikke gentager den. Hvis den bliver gentaget, er det ikke en fejl. Det betyder, at vi gør det med vilje, og at vi ikke har lært af det.

Jeg håber, at den 7. oktober bliver den sidste, vi oplever; at vi lærer af det og bruger det som en mulighed. Vi har et moralsk, etisk og menneskeligt ansvar; palæstinensere, israelere og det internationale samfund. De, der betalte prisen: de palæstinensiske børn, kvinderne, de sårede, ødelæggelserne og israelerne. Vores moralske ansvar for at holde dem i live ved at sprede håb, sende et budskab til dem om, at I banede vejen for denne udvikling baseret på de midler, vi taler om, at de spredte lyset for os alle. De var lys, der blev brændt for de kommende generationer, ikke for at

blive afbrændt af politiske interesser. For i livet har vi en prioritet; prioriteten i livet er ikke fortiden. Fortiden er til at lære af. Prioriteten i livet er nutiden og fremtiden. Hvem er nutiden og fremtiden? Vores børn og de kommende generationer. Vi er ansvarlige; hvilken arv ønsker vi at efterlade dem? Hvis vi elsker dem, er vi nødt til at tage ved lære. For at give dem mulighed for at arve en tryk, sikker, sund, fredelig og fri fremtid. Det er det, vi er nødt til at arbejde sammen om. Det er ikke kun palæstinensere og israelere. Det internationale samfund bør træde til, fordi det er i hele verdens interesse. For det, der sker dér, er universelt. At løse det, at sætte en stopper for det, giver håb til verden. Stol på det internationale samfund, og hele verden vil få gavn af det.

RASMUSSEN: Der er også den idé, du lige talte om, om at have et billede af fremtiden. Og at bestemme, hvad vi gør nu for at nå den fremtid. Vi har et billede – det er vores idé om Oaseplanen – men vores internationale formand Helga Zepp-LaRouche har også ofte brugt idéen om en katolsk biskop fra renæssanceperioden, kardinal Nicholas af Cusa. Han kaldte det modsætningernes sammenfald; at man aldrig kan løse konflikten på konfliktens niveau. At man er nødt til at hæve sig over det for at finde den fælles interesse, hvor folk så kan se, hvorfor de skal arbejde sammen. Han skrev endda et værk kaldet {De Pace Fidei}, {Troens fred}, for at finde en enhed blandt de mange forskellige religioner.

Til sidst i din bog talte du om, at du ligesom Martin Luther King har en drøm. Hvad er din drøm? Og har du nogle afskedsord til vores seere? Og lige før det talte du om din mission, også professionelt, om at bringe liv ind i verden. Det jødiske folk, når de vil sige "Skål!"... De siger faktisk "L'chaim!" – til livet. Hvis vi kunne gøre det til et fælles princip for at skabe enhed og fred mellem israelerne og palæstinenserne; at have det som et slogan – "Til livet!" Men hvad er din drøm, og har du nogle afsluttende ord til vores seere?

ABUELAISH: Min drøm, og mit håb, som jeg arbejder for, er at se en ende på palæstinenserne lidelser og at være frie, side om side med israelerne. Jeg ser det i en dynamisk verden, som jeg sagde. Intet er umuligt. Ingen forventede, at der en dag i 1994 ville være en positiv aftale mellem Yasser Arafat og Yitzhak Rabin, og at de ville give hinanden hånden. Så intet er umuligt. Verden er fuld af overraskelser, men overraskelser er ikke bare ord. Overraskelser og håb er værdier, som vi er nødt til at kæmpe for; og at se sandheden og forstå uden fordomme. Det vil gavne verden.

Som jeg sagde, har vi mange fællestræk mellem begge dele. Den eneste garanti, mit håb er at se min nabo som en israelsk jøde; at leve side om side som ligeværdige, som frie. At vende vredens side, uvidenhedens-, arrogancens-, besættelsens-, undertrykkelsens- og umenneskelighedens side og finde sammen i fællesskab. Tro mig, jeg kan se det, hvis vi rækker hinanden hånden, palæstinensere og israelere. Du kan se det i Israel, sundhedssystemet i Israel er bygget af palæstinensiske israelere; 30%, 40% af sygeplejerskerne, lægerne, da jeg arbejdede der. Jeg drømmer om at se palæstinensiske børn og israelske børn i samme skole, på samme universitet, på lige fod med alle andre nationer. Tro mig, begge nationer venter på dette øjeblik. De er modstandsdygtige; de kan vende udviklingen. Jeg venter på at se det ske. Og personligt, når folk siger: "Det er kompliceret," så siger jeg: "Intet er kompliceret." Hvis der er en god vilje, er der en vej. Og vi er nødt til at finde vores vej med støtte fra det internationale samfund. Og fordi det er håbet og målet og drømmen for det internationale samfund, uden at være ligeglade, partiske, selektive eller medskyldige. Men at være fair og arbejde for rettigheder, lighed og retfærdighed for palæstinensere og israelere. Jeg siger til jer, israelerne, at den israelske interesse er mere rettet mod og med palæstinenserne. De har amerikanske jøder, du er en amerikansk jøde. Deres nære nabo, som er palæstinenserne, er tættere på dem og mere forbundet med dem end jøderne i USA. Jeg bor i

Canada, og mine naboer er jøder, så når jeg har brug for hjælp, er det første, jeg ringer til, min nabo. Så, de er nødt til at opbygge og styrke deres forhold som ligeværdige, frie og værdige naboer. Det er garantien for et godt liv for alle, hvor jeg værdsætter livet, og israelerne siger "L'chaim!"

RASMUSSEN: Tusind tak skal du have. Jeg opfordrer vores seere til at læse Dr. Abuelaishs bog og se filmen, når den er tilgængelig for jer. Vi ser den i eftermiddag. Jeg vil også opfordre jer til at tilmelde jer Schiller Instituttets gratis online-konference den 13. april, ""Oase-planen: LaRouches løsning for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og hele Sydvestasien."

Tusind tak skal du have.

ABUELAISH: Det var med glæde, tak.

RASMUSSEN: Tak, fordi du talte til os, og vi ønsker dig al mulig held og lykke med at udføre din mission for fred og forsoning. Vi håber, at mange mennesker vil slutte sig til dig i denne mission.

ABUELAISH: Jeg har brug for, at dit institut slutter sig til os.

RASMUSSEN: Ja.

ABUELAISH: Tusind tak.

Epilog: Om medfølelse:

Efter at denne interviewer så dokumentarfilmen "I Shall Not Hate", stillede hun Dr. Abuelaish et spørgsmål:

RASMUSSEN: Schiller Instituttet er opkaldt efter Friedrich Schiller, frihedens digter. Han, såvel som Mahatma Gandhi, understregede, at man er nødt til at fremkalde medfølelse for at åbne folks hjerter.

ABUELAISH: Jeg er enig med dig. Medfølelse betyder ansvar, at være autentisk, oprigtig og gøre det med mod. Vent ikke på at nogen fortæller dig, at du skal være medfølelse. Vær initiativtageren. Jeg sidder i den rådgivende bestyrelse for Coalition for Compassion. Medfølelse er afgørende.

RASMUSSEN: Din historie, først i bogen, i stykket om dig og nu i filmen, vil åbne folks hjerter. Friedrich Schiller brugte drama til at fremkalde medfølelse. Mahatma Gandhi sagde: "Vi kan ikke begå vold mod andre..."

ABUELAISH: Vold mod vold.

RASMUSSEN: Men din lidelse vil åbne folks hjerter.

ABUELAISH: Jeg er enig med dig, og det er vigtigt.

RASMUSSEN: Nu må vi handle for at stoppe lidelserne.